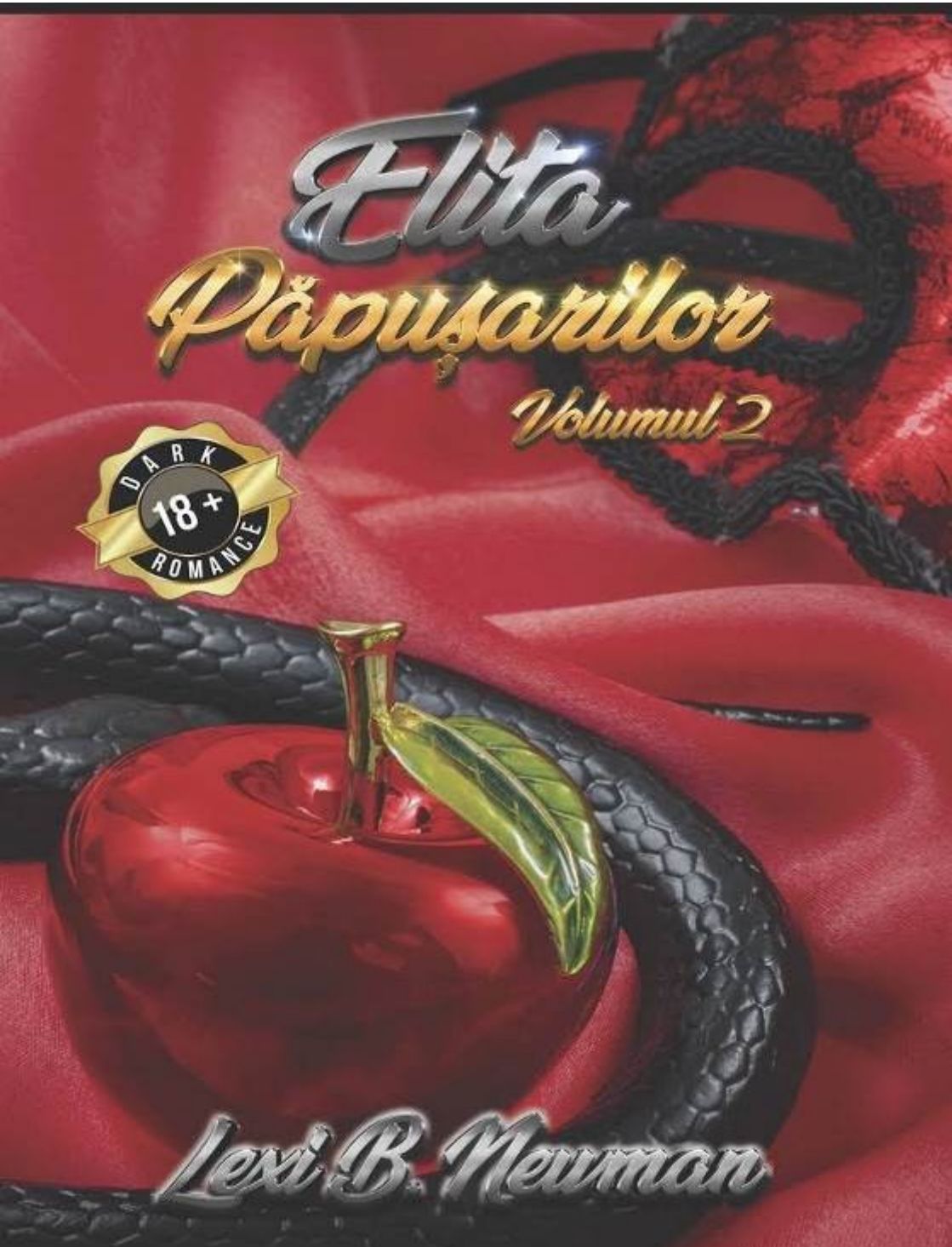
Elita
Păpușarilor
Volumul 2
DARK
18+
ROMANCE
Lexi B. Newman

Lexi B. Newman

Lexi B. Newman

Elita Păpușarilor

Volumul 2

Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEWMAN LEXIB.
Elita păpuşarilor / Lexi B. Newman.– Timişoara: Stylished, 2020
3 vol.
ISBN 978 – 606 – 9092 – 75 – 0
Vol. 2. – 2020. – ISBN 978 – 606 – 9092 – 77 – 4

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Capitolul 21

Ies la suprafaţa piscinei, luând o gură mare de aer, înainte să le observ pe cele patru fete stând complet nemişcate la marginea ei, în rând şi cu ochii măriţi spre ceva ce se întâmplă în spatele meu.

Nedumerită, mă întorc încet în direcţia în care privesc, surprinzând chiar momentul în care Elita scapă de cămăşi şi îşi etalează fără ruşine trupurile bine lucrate. Parcă s-ar mişca cu încetinitorul, lăsând privirilor noastre ocazia să-i sfredelească atent şi cu grijă.

— La naiba! o aud mormăind pe Roxette în spatele meu. Cu o asemenea privelişte, nu-ţi mai vine să fugi nicăieri.

— Cine mai vrea să fugă? întreabă Reina ca pentru ea.

Cele două dau în sincron paharele de şampanie peste cap, continuând să se holbeze la ei într-un mod deloc discret, care trădează faptul că sunt deja vrăjite de prezenţele lor impunătoare şi spectaculoase.

— Vezi că ai puţină salivă în colţul gurii, i-o trânteşte Mia lui Angel, fluturând indexul spre faţa ei. Dacă vrei să salivezi, fă-o departe de băutura mea.

— Nu e amuzant, contraatacă blonda, ofticată.

Nu salivez. Doar… mă uitam şi eu.

Aceasta se încruntă, clătinându-şi capul în repetate rânduri, parcă neştiind cum ar mai putea să se scuze că a fost prinsă în fapt.

— Dacă vrei să i-o pui, de ce nu i-o ceri? vrea Mia să ştie. S-a întâmplat deja o dată. Acum ar trebui să fie floare la ureche!

— Despre cine vorbeşti? pufăie Angel, cu o falsă nedumerire.

Ştie exact despre cine vorbeşte, însă se pare că îi place la nebunie să se comporte ca şi cum ochii ei nu se lipesc de Ryder de fiecare dată când prind ocazia, ca să-l spioneze pe furiş. E la fel de discretă cum e şi el, când vine vorba despre aruncat priviri fierbinţi.

— Despre Ryder vorbesc, evident! Cât o să vă mai holbaţi unul la celălalt, până să faceţi o mişcare?

Angel soarbe uşor din şampania ei, apoi strânge enervată paharul între degete, uitându-se urât în direcţia în care Ryder se trânteşte pe un şezlong din apropiere, relaxat. Spre deosebire de ea, el se preface foarte bine că noi nici nu existăm aici.

— Asta nu o să se întâmple, replică hotărâtă. Poate voi aţi uitat, dar eu n-am făcut-o. Tipul ăsta e unul dintre motivele pentru care nu mă pot întoarce acasă. Voi ştiaţi că fac asta de zece ani?

Ne uităm lung la ea. În luna pe care am petrecut-o aici, am auzit suficiente lucruri despre

ei. Am ştiut de la început că, înaintea noastră, au trecut mai multe fete prin mâinile lor, fete ca ele. Poate că nici măcar nu suntem singurele pe care le-au adus aici, pe iahtul ăsta, la o fiesta în largul mării Mediterane. Sunt foarte tineri, iar ele au fost şi mai tinere şi atrăgătoare. Nu cred că au rezistat.

Şi doar gândindu-mă că nu sunt singura cu care Keith a avut de-a face pe insula asta, simt palpitaţii de nemulţumire. Dacă într-adevăr, n-am fost singura?

Dacă obişnuieşte ca în fiecare an să-şi aleagă o fată din cele zece şi să o ţină doar pentru el, până la licitaţie?

Ochii mi se îndreaptă spre el. E în dreptul barului luminos din apropierea piscinei şi prepară concentrat un cocktail, îmbrăcat doar în pantaloni de plajă şi nimic altceva.

Poate că nu sunt singura, dar asta nu mă face să-l privesc altfel decât este. Am ştiut de la bun început că nu e unul dintre băieţii ăia buni, cavaleri în armuri strălucitoare sau prinţi salvatori.

— Cine ştie ce s-a întâmplat cu celelalte fete, adaugă Angel cu voce joasă, parcă fiindu-i frică să o rostească mai tare.

— Ştim deja ce s-a întâmplat cu ele, mormăie Reina. Ceea ce o să se întâmple şi cu noi la sfârşitul verii, indiferent de cum stau lucrurile acum. Poate că ne bălăcim în piscină, pe un iaht

fiţos, şi bem şampanie franţuzească, dar la final…

Lasă fraza în aer, însă nici nu avem nevoie de o continuare ca să înţelegem la ce se referă. La final tot ne vor da celui care oferă mai mult. Sau le vor da, dacă ar fi să cred tot ceea ce Keith mi-a promis.

Brusc, simt nevoia să beau ceva. Mă uit la paharul meu gol, aşezat pe marginea piscinei şi oftez. Îmi amintesc că mi s-a cerut să nu beau prea mult, dar cred că e deja prea târziu să-mi mai fac griji pentru asta. Sunt ameţită şi încă simt nevoia să mă îmbăt, căci situaţia continuă să mă copleşească.

Ies stângace din piscină, cu ochii fixaţi pe sticla de pe masa cu picior înalt, de lângă şezlonguri. Pornesc tiptil spre ea, mergând pe vârfuri, ca să nu se observe cât de ameţită sunt de fapt. Simt cum o forţă invizibilă încearcă să mă tragă spre stânga, dar mă opun şi îmi spun mie însămi că mai drept decât atât nu pot merge.

Reuşesc să ajung la sticlă fără incidente. Arunc o privire fugară peste umăr şi o scot din gheaţă, pregătindu-mă concentrată să-mi umplu paharul, deşi mâinile îmi tremură cu putere. Şi apuc să vărs doar puţin pe suprafaţa mesei, înainte să-mi fie smulsă sticla din mână şi trântită înapoi în gheaţă, în acelaşi timp în care simt prezenţa impunătoare a cuiva în spatele meu.

— Rahat.

Îmi ridic stânjenită privirea spre Keith şi spre

expresia lui fioroasă, care mă atenţionează că am gafat-o. Văd pe maxilarul său proeminent cum i se zbate un nerv, iar ochii săi verzi ard de nervi.

— Te-ai îmbătat, constată printre dinţi.

Dar oricât de urât ar ajunge să se uite la mine, grozăvia situaţiei mă face să surâd amuzată, în special când îmi dau seama cât de ridicolă e întreaga scenă. Răpitorul meu tocmai e supărat că m-am îmbătat. Poate fi mai absurd?

— Simţeam nevoia s-o fac, îi spun, întorcându-mă lent cu tot corpul spre el.

— Şi ţi-am cerut să nu te îmbeţi, bombăne supărat.

— Ei bine, îmi pare rău, domnule Control, dar am tot dreptul din lume să mă îmbăt măcar o dată, în special pe un iaht pe care îl cheamă ca pe mine. Dacă vrei să mă certi ca pe un copil mic, fă-o când sunt trează.

La finalul tiradei mele, nu mai simt nicio urmă de amuzament. Dimpotrivă, ajung să fiu la fel de nervoasă ca el, mai ales când încep să-mi dau seama că mă transform din ce în ce mai mult într-o marionetă adevărată, pe care tipul ăsta o controlează când şi cum îşi doreşte.

— Ellie, nu te îmbăta! mârâi la el. Ellie, nu face nimic periculos! Ellie, îmbracă-te! Ellie, dezbracă-te! mai du-te dracu', amice! Nu eşti maică-mea, dar a naibii să fiu dacă nu te porţi ca ea!

Sprâncenele negre i se arcuiesc de confuzie

când constată şi el că mai am puţin şi îi urlu în faţă, vocea mea ridicată acoperind cu uşurinţă muzica de fundal, cu tente latino. Nici nu trebuie să privesc dincolo de el, ca să-mi dau seama că tocmai am atras atenţia tuturor cu izbucnirea mea neanunţată şi, evident, alimentată de paharele pe care le-am dat peste cap în ultima oră.

Iar Keith nu mai pare să ştie ce să spună. Doar se uită la mine încurcat, având o cută frumoasă pe fruntea-i bronzată şi lipsită de riduri. Nemernicul ăsta nu cred că are mai mult de treizeci de ani, dar ştie foarte bine cum să se comporte de parcă ar fi cu adevărat Dumnezeul meu.

Tremurând de nervi, smulg sticla din frapieră şi o duc la gură, luând câteva înghiţituri chiar sub privirea lui tăioasă, care mă avertizează că o s-o încurc pentru sfidare.

Ştiu şi eu că am început s-o iau razna. Bănuiesc că a fost doar o chestiune de timp până să o fac. Am încercat din răsputeri să îmi păstrez puţinul control care mi-a fost lăsat şi să tratez totul cu răceală, însă mă aşteptam la o izbucnire ca la carte. Tot ce nu ştiam era când o să se şi întâmple.

Acum, însă, s-au adunat prea multe lucruri pentru care îmi fac griji. Mă îndrăgostesc şi nu o fac oricum.

Mă îndrăgostesc incredibil de tare şi sunt pregătită să uit că el e cel care m-a adus aici şi să-l cred pe cuvânt când îmi spune că o să mă

păstreze. Sunt gata să uit că tipul ăsta nu e un erou şi că, cel mai probabil, are numeroase jocuri pregătite în minte, cu care să mă păcălească.

Iar eu cad în capcana lui. A dracu' să fiu de nu o fac ca cea mai proastă făptură din Univers!

— Ştii ceva? îl întreb, luând sticla de la gură înainte s-o termin. Poţi să-mi iei trupul şi sufletul şi să-ţi baţi joc de ele cum vrei tu, dar niciodată nu o să fiu a ta. Niciodată! M-ai auzit? îl întreb, împungându-l cu degetul în piept. Nu ştiu care naiba e problema ta cu mine şi de ce faci toate astea, dar niciodată nu o să-mi iei spiritul! mai bine ai înceta cu toate jocurile astea…

— Ce jocuri? mă întreabă nonşalant, cât eu flutur din mână frenetic, în căutarea unui cuvânt potrivit. Ce jocuri, Ellie? insistă.

— Naiba ştie ce ai tu în cap!

Keith oftează, lăsând impresia că e pe punctul de a se sătura de discuţia asta. Privirea lui rătăceşte pentru câteva clipe dincolo de iaht, în largul mării înghiţite de întuneric, apoi revine cu ea asupra mea şi replică scurt:

— Lasă sticla jos!

Nota întunecată din vocea lui mă face să mă zbârlesc, înfiorându-mi pielea mai tare decât a făcut-o curentul rece provocat de iahtul în mişcare. Aproape sunt tentată să mă supun, dar apoi îmi amintesc că, dacă aş face-o, doar aş demonstra că toată izbucnirea asta a mea a fost în zadar.

— Dacă nu, ce? îl întreb enervată.

— O să ţi-o trag în faţa tuturor şi, crede-mă, după ce voi termina cu tine, toţi vor avea nevoie de un psihiatru care să le scoată din cap tot ce au văzut.

Înghit în sec, având curajul pentru prima oară să privesc dincolo de el, la cei care ne urmăresc încordaţi. Observ că, cele patru fete au ieşit din piscină şi s-au retras în spatele celorlalţi bărbaţi de pe punte, de parcă ar căuta protecţie împotriva celui din faţa mea. Se vede pe chipurile lor ceea ce ştiam deja, adică faptul că Keith le sperie de moarte.

— Lasă sticla jos, Ellie! E pentru ultima oară când ţi-o spun.

Şi cea mai mare greşeală pe care o fac este s-o las, într-adevăr. Imediat ce o pun pe masă, mâna lui îmi prinde coada udă şi mă trage pe neaşteptate spre el, făcându-mă să icnesc speriată. Tot alcoolul pe care îl am la bord se risipeşte dintr-odată, când văd în ochii lui dorinţa de a mă face să regret tot ce am scos pe gură în seara asta. Mă priveşte cu o asemenea intensitate, încât ajung să gâfâi sub atenţia cu care mă învăluie ca într-o bulă în care existăm doar eu şi el.

Cu cealaltă mână îmi atinge în treacăt buzele. În timp ce eu tremur în faţa lui, deopotrivă de nervi şi de teamă, el îşi ia tot răgazul să-mi studieze gura şi s-o atingă cu vârful degetului

mare, ca şi când ar încerca să rezolve vreun mister legat de ea.

— Nu mă face să îmi pară rău că îmi placi, Ellie. Nu mă face să cred că n-ai învăţat nimic. Pot oricând să mă întorc la a te tortura în moduri groaznice, care să te schilodească, deşi prefer să te fac să gemi de plăcere, decât să plângi de durere. Vrei să fiu cu adevărat un animal, ca să-ţi demonstrez că nu sunt vreun prost?

Cu noduri în gât, clatin din cap, necutezând să-mi mut privirea din ochii lui. Măcar de aş mai ţine minte cum am ajuns din nou în situaţia asta, dar e cert că încep să regret că am băut foarte mult.

Nu vreau să mă întorc din nou acolo, ca să-i văd partea urâtă, cu toate că, în adâncul meu, sunt incitată de ea.

— Te-am urmărit ani întregi, îmi mărturiseşte cu voce joasă, care abia acoperă sunetele valurilor ce se izbesc de iaht şi vuietul curentului puternic. Încă din momentul în care am aflat de existenţa ta, mi-am dorit să te strivesc ca pe un gândac. Dar apoi, când te-am văzut, tot ce am vrut a fost să te aduc aici ca să-ţi arăt lumea mea, pentru că ştiam că, într-un fel sau altul, o să te potriveşti la perfecţie. Există în tine un monstru pe care încerci să-l ascunzi ca să poţi poza în victimă, când de fapt, ştim amândoi care e adevărul, iubito. Eşti exact ca mine.

Trag uşor aer în piept printre buzele

întredeschise, cât el îmi şterge singura lacrimă ce mi se strecoară pe obraz şi care îmi trădează slăbiciunea pentru el.

Dacă are dreptate? Dacă în mine chiar există o parte întunecată, ca a lui, care nu-mi dă voie să mă comport ca atare în faţa unui agresor? Dacă ea e cea care se îndrăgosteşte de el? Mereu am crezut că sunt diferită şi poate că tocmai asta mi-e confirmarea că, într-adevăr, sunt.

— Dar nu-ţi face griji, Ellie, se grăbeşte să-mi spună, lipindu-şi fruntea de a mea şi lăsându-şi braţele să mă cuprindă într-o îmbrăţişare caldă. Am tot timpul din lume să te ajut să-l accepţi, pentru că n-o să mai pleci niciodată de aici.

Buimacă, mă uit lung la el, încercând să-mi dau seama dacă asta e o ameninţare sau o promisiune. Orice ar fi, cuvintele lui şi braţele cu care mă înconjoară, mă fac să mă înmoi precum o cârpă şi să ajung să atârn de ele ca într-un leagăn.

Mâinile îmi urcă singure pe pieptul lui gol, mângâind pielea fină sub care se întind muşchi tari. Totodată, devin a naibii de conştientă de răsuflarea lui fierbinte, ce-mi încălzeşte obrajii. Sunt nevoită să clipesc de mai multe ori, ca să mă smulg din capcana în care m-a prins doar cu privirea, şi să-mi scutur năucită capul ca să alung senzaţia că încearcă să mă supună.

— Atunci, dă-mi drumul, îi cer, bulversată de puterea nemărginită pe care o exercită asupra psihicului, special pentru a mă face să capitulez.

Nu vreau să fiu o prizonieră.

— Nu eşti. Niciodată n-ai fost.

— Dacă nu sunt, de ce încerci să mă transformi într-o marionetă? De ce ţii strâns de frânghii şi te străduieşti să mă faci să mă mişc doar aşa cum vrei tu?

Mă trag înapoi doar cât îmi permit braţele lui şi cât să-l pot privi. Dincolo de el, nimeni nu mai e atent la noi. Probabil că îmbrăţişarea pe care Keith mi-o oferă e dovada că lucrurile nu o vor lua razna prea mult, încât să fie nevoie de intervenţie ca să fiu scoasă din mâinile sale. Dincolo de el, petrecerea ia amploare şi fetele mele se integrează la perfecţie în rândul Elitei, dând uitării pentru o seară că şi ele sunt prizoniere pe insula Paradisului.

Apoi revin asupra lui Keith, simţindu-mă copleşită de intensitatea cu care mă urmăreşte şi mă arde pe interior, ca lava unui vulcan. Nu pot să mă mai lupt cu el.

— De ce mereu când întorc capul, în spatele meu există un paznic cu o puşcă îndreptată spre mine, dacă nu sunt prizonieră?

— Pentru siguranţa ta, răspunde prompt.

— Siguranţa mea e ameninţată doar de tine, îl informez serioasă.

— Exact.

Devin şi mai bulversată şi, oricât m-aş strădui să înţeleg la ce se referă, nu-mi pot da seama ce vrea să-mi comunice. Ba chiar devine şi mai greu

să mă gândesc la asta când mâna lui urcă pe spatele meu şi se încleştează pe ceafă, trăgându-mi capul mai aproape de el, ca fruntea să i se lipească la loc de a mea. Apoi îl simt strecurându-se adânc în subconştientul meu şi împroşcându-l cu otravă. Mă face să-i tresar în braţe.

— Ştiu şi ei ce s-ar putea întâmpla dacă vei încerca vreodată să mă dejoci. Au fost avertizaţi că, dacă te vor scăpa din ochi şi vei fugi, voi da foc întregii insule. La propriu!

Un fior de gheaţă îmi traversează coloana doar imaginându-mi asta. E primul avertisment pe care îl iau în serios şi îl cred în stare să dea foc întregii insule, lăsându-ne să ardem cu toţii, ceea ce mă îngrozeşte teribil.

Dar nu pot spune că acum nu ştiu asta.

— De ce?

Un strigăt ascuţit mă deconcentrează şi îmi întorc capul spre Mia, care îşi ia avânt înainte să se arunce în piscină ca o bombă. În acelaşi moment în care trupului ei atinge suprafaţa limpede a apei, aruncând asupra noastră o explozie de stropi, îl aud pe Keith spunând aproape de urechea mea, pe un ton gros şi grav:

— Te iubesc.

Aş vrea să pot spune că am halucinaţii, dar când ochii mi se întorc brusc spre el, cu propria voinţă, ştiu că am auzit prea bine. Ceva din mine îngheaţă şi nu-mi dau seama dacă de groază sau de surprindere. Nu-mi dau seama nici dacă

mărturisirea lui ar trebui să se pogoare asupra mea ca un blestem sau ca o salvare. Cert e că sunt îngrozită de asta şi, în acelaşi timp, simt cum pieptul mi se umflă de un sentiment greu de descris, dar care aduce cu uşurarea.

Mă cutremur din toate încheieturile când îşi ridică o mână şi îmi fereşte şuviţele uscate de păr după ureche, înainte să arunce spre mine o altă ameninţare sau promisiune:

— Şi nu o să mă opresc până când n-o să mă iubeşti şi tu cu o asemenea intensitate, încât să îţi doreşti să vii cu mine oriunde aş vrea să te duc. Ai înţeles?

Degetul lui mare trece din nou peste buzele mele, apăsându-le cu vârful acestuia.

— Ai fost avertizată!

Dumnezeule! Înghit de mai multe ori în sec, încercând în zadar să-mi stăpânesc valul de emoţii care mă cuprind cu totul, parcă vrând să mă înece. Am obosit să-i rezist. Am obosit să mă mint de una singură că nu simt nimic pentru el. Simt totul!

— Vreau să mi-o tragi, îi spun dintr-odată. Acum.

Buzele îi tresar şi un rânjet malefic i le curbează, făcându-mă să mă cutremur din nou, de data asta de anticipare.

— Orice pentru tine, iubito, şi oricând.

Îşi lasă mâna să alunece pe braţul meu şi îmi cuprinde degetele, înainte să mă tragă pe punte

spre cabine. Adrenalina ce-mi pune rapid sângele în mişcare, încălzindu-l, îmi înfundă urechile şi devin imediat conştientă de propria respiraţie greoaie şi de bătăile accelerate ale inimii ce-mi pompează în piept, înnebunită. Nu mai aud nimic, în afară de un vâjâit constant, nici măcar muzica pe care Micha o dă mai tare, ca să anime ceea ce se transformă într-o petrecere monstru.

Trecem pe lângă ei. Ca prin vis îl văd pe Ryder trăgând-o pe Angel departe de piscină, într-un colţ intim. O văd şi pe Roxette aprinzând o ţigară cu marijuana, înainte s-o paseze lui Micha, iar pe Mia înotând la marginea piscinei, unde Trent o aşteaptă cu un pahar plin. Apoi îl văd pe Deke înşfăcând-o pe Reina de cap şi sărutând-o cu patos, cel mai probabil pentru a-i închide gura.

Mă las condusă departe, pe nişte scări înguste şi alunecoase, apoi pe un coridor strâmt. Trecem în grabă prin dreptul mai multor uşi, oprindu-ne abia când ajungem în faţa ultimei cabine. Pulsul îmi creşte rapid când Keith apasă clanţa din metal şi împinge uşa.

Primul lucru pe care îl văd în încăperea neaşteptat de spaţioasă, e patul cu baldachin, din lemn masiv, care promite numeroase lucruri, că nici nu mai găsesc curajul de a trece pragul. Ezit în dreptul ei, cuprinsă de o teamă profundă ce-mi strânge stomacul într-un nod sufocant.

Tresar când Keith mă cuprinde din spate, cu o mână de talie şi cu cealaltă de gât ca să-mi lase

capul pe spate. Îmi sărută delicat obrazul expus, zgâriindu-mă uşor cu urma de barbă ce-i încadrează maxilarul, făcându-l să arate şi mai periculos.

— Cabina asta a fost special pregătită pentru tine, îmi spune. O să fii în siguranţă. Nu o să-ţi ofer nimic din ceea ce nu poţi duce.

Aş minţi dacă aş afirma că nu ştiu ce se întâmplă aici, mai ales când observ curelele prinse de tăblia patului. Ăsta să fie motivul pentru care iahtul îmi poartă numele?

Nu că m-ar interesa acum. Sunt prea ocupată să mă pregătesc sufleteşte de tot ce urmează, ca să mai găsesc şi răspunsul la o dilemă nesemnificativă.

— Curaj, Ellie.

Fir-ar să fie! Năucită de emoţiile în contradictoriu, pe care le simt acaparându-mă tot mai mult, trag adânc aer în piept şi pătrund în încăpere înainte să mă răzgândesc, oprindu-mă abia când ajung în faţa patului cu aşternuturi închise, pe care încep să-l privesc obsedant ca să nu mă uit în jurul meu.

Îmi umezesc în grabă buzele uscate, strângându-mi pleoapele când aud uşa închizându-se după el, apoi paşii cum îl poartă pe podeaua din lemn, spre mine. E doar o chestiune de timp până încep să mă încurajez în minte. Ba chiar ajung să urlu la mine însămi şi să-mi reamintesc că nu există nimic pe lumea asta căruia să nu-i pot face

faţă. Nimic.

Cu gândul ăsta, mă întorc cu faţa spre el, urcându-mi privirea pe pieptul său, peste rozariul de la gât şi oprind-o pe chipul halucinant de frumos, care încă îmi taie respiraţia. Îmi amintesc fără să vreau, de momentul în care l-am văzut intrând pe uşa sălii de conferinţe, pentru prima oară. Ceea ce simt acum e de un milion de ori mai rău şi mai violent decât ce am simţit atunci în legătură cu el. Cumva, ştiam că vom ajunge aici şi că voi fi mai mult decât bucuroasă să-i fac cunoştinţă cu partea mea întunecată, pentru că, cumva, eram ferm convinsă că nu există nimic care să-l sperie…

Dar, dacă mă iubeşte acum, ce o să simtă pentru mine la final, când îşi va da seama că, de fapt, sunt o jucărie mai defectă decât crede? O să mă mai păstreze? O să-şi mai dorească să mă devoreze, aşa cum o face acum, când mă înşfacă pe neaşteptate şi îmi zdrobeşte gura, ca şi când ar vrea să-mi ia totul?

Probabil că da. Probabil că atunci o să mă iubească mai mult, pentru că el nu e un blestemat de erou. E un anti-erou care, cel mai sigur, nu o să se oprească până nu mă strică de tot.

Capitolul 22

Cu braţele întinse şi prinse în curelele din piele neagră şi cu inima strânsă, îl urmăresc pe

Keith printre gene cum îmi cuprinde picioarele între genunchi şi se apleacă spre mine. Din instinct, îmi lipesc spatele mai bine de tăblia rece a patului, uşor emoţionată, în special când mâinile sale se întind în direcţia mea. Aproape îmi doresc să sar din pat şi să fug înapoi pe punte, unde atmosfera nu e la fel de încărcată şi sufocantă, cum e aici.

Obrajii îmi iau foc când ochii lui verzi îmi găsesc faţa. Mă simt certată din cauza faptului că nu rezist să nu mă foiesc în mijlocul saltelei, ca un copil neastâmpărat. Am furnicături ce pornesc din vârful picioarelor, până în moalele capului.

— O să-ţi dau sutienul jos, mă avertizează. Şi nu uita. Cu cât te mişti mai mult, cu atât mai tare o să te răneşti. Vrei să rămâi cu semne?

— Nu, răspund încet.

— Păcat, spune ca pentru el, ochii săi devenind mai aprinşi. Mie îmi place al dracului de mult să ţi le fac.

Înghiţind nodul din gât, îmi ridic privirea spre curelele ce-mi ţin încheieturile prinse de cadrul din lemn al baldachinului, atât pe stânga, cât şi pe dreapta. Deşi Keith a evitat să mă lege prea strâns, orice mişcare bruscă ar putea face ca marginile tari şi dure ale acestora să-mi intre în piele şi să mi-o înroşească, cel puţin.

Apoi mă uit la tavanul cabinei, de care e prins patul, tresărind când degetele reci ale lui Keith se strecoară între spatele meu şi tăblie şi trage de

şnurul sutienului.

— De ce mereu ajung să fiu legată de ceva? îl întreb. De ce nu te pot lega şi eu pe tine?

— Pentru că n-am încredere în tine, îmi răspunde prompt. Nu încă.

— Şi eu am încredere în tine? mă încrunt.

Chicoteşte scurt, parcă distrat de întrebarea mea retorică, la care nu am nevoie de un răspuns oricum, îmi place să cred că am, odată ce i-am permis să mă lege astfel. Nu ar fi pentru prima oară şi încă mă îndoiesc că ar putea să-mi facă ceva din ce nu vreau.

— Tu nu prea ai de ales, Ellie. În plus, îmi place să te leg, iar expresia ta îmi spune că şi ţie îţi place.

Scot un sunet indignat, uitându-mă la el urât, în timp ce desface şi şnurul legat la ceafa şi aruncă sutienul pe podeaua cabinei care, dinăuntru, nu mai pare aşa spaţioasă.

Patul ocupă cea mai bună parte din încăpere. Din şifonierul încorporat din stânga, zăresc prin uşa glisantă uşor întredeschisă, o bucată de mătase albă, ce seamănă cu materialul din care sunt confecţionate majoritatea rochiilor care mi-au fost oferite, şi îmi amintesc de ceea ce mi-a spus înainte să intru aici. Cabina asta a fost pregătită pentru mine, probabil dinainte de a ajunge pe insulă. Asta dă curelelor agăţate de câte un lanţ scurt, o cu totul altă însemnătate. Bănuiesc că au fost puse aici doar pentru cazul în care aveam de

gând să mă opun, ceea ce n-am făcut.

Gura lui mă distrage de la orice gând răzleţ care îmi trece prin minte. Mi se aşterne la baza gâtului şi simt cum pielea mi se înfioară încă de la primul contact, recunoscându-l. Un şuierat uşor îmi iese printre dinţi, mânat de buzele care îmi apasă gâtul cu o delicateţe neobişnuită şi insuficientă pentru a umple nevoia pe care o am.

Încep să mă întreb în sinea mea de ce m-a mai legat, dacă oricum avea de gând să mă trateze ca pe o păpuşă din porţelan, care s-ar putea sparge până şi la cea mai mică atingere. Mişcările lente pe care le face mă irită, nu mă incită, dar apoi înţeleg că ăsta e şi scopul pentru care abia mă atinge şi mă sărută. E un soi de tortură sau pregătire – depinde de cum vreau să văd lucrurile acum.

Strângând din dinţi, urmăresc cu mintea traseul pe care îl execută mâna lui. Îmi mângâie pielea cu încetineală, curbându-şi degetele abia când ajunge sub sânul elastic pe care, ulterior, aproape îl cuprinde cu totul în palmă. În acelaşi timp, gura îi urcă pe maxilar, lăsându-şi buzele să i se frece de pielea mea acum sensibilă până ajunge la ale mele, întredeschise şi pregătite să fie sărutate cu forţă. Însă tot icnesc când se repede spre mine pe neaşteptate, luându-mă cu asalt. Capul mi se izbeşte de tăblia de care sunt rezemată şi se lasă mult pe spate în momentul în care Keith se ridică agil, ajungând să-mi cuprindă

şoldurile între genunchi.

Geme profund în gura mea când limba i se strecoară mişeleşte printre buze şi atinge biluţa din metal dintr-a mea. Îl simt cum se înfioară peste mine, făcându-mă să-mi doresc să am mâinile libere, ca să-l pot atinge şi să ghicesc sub palmele mele asprimea pielii bronzate. Aş vrea s-o fac mai mult pentru propria-mi plăcere, ca o confirmare că eu îi fac asta.

Îmi place la nebunie cum mă sărută acum. Cu toate că gâtul mi-e prea arcuit şi nu pot să înghit, poziţia îmi lasă gura expusă la tortura dulce la care o supune cu bună ştiinţă. Ţinându-mi capul între palmele mari, îşi adânceşte limba la nesfârşit, până mă lasă fără suflu şi cu mintea goală, concentrată doar la el şi atât. Urmăreşte în detaliu fiecare frecare a buzelor sale de ale mele şi fiecare răsucire a limbii peste a mea.

Apoi se opreşte. Inopinat, violent, făcându-mă să-mi deschid buimacă ochii şi să mă uit revoltată la el, deşi el nu se uită la mine.

În locul gurii mele, care nu s-a săturat nici pe departe de chin, ciupeşte un sfârc tare ca piatra şi îl suge uşor, smulgându-mi un geamăt mic şi o tresărire. Trag de curele, din ce în ce mai dornică să-l cuprind şi să-l ating pe de-a-ntregul.

Niciodată n-am fost mai fascinată de cineva. Niciodată nu m-am udat atât de tare, încât să nu mai am stare. Mă foiesc sub el, dornică să-l fac să se grăbească, însă tot ce reuşesc este să-l împing

să se mute asupra celuilalt sân, ca să-l maseze şi să-l sărute cu o lentoare înnebunitoare. Oftând, îmi las capul să cadă pe spate şi savurez senzaţia cauzată de dinţii săi, care se strâng în jurul sfârcului sensibil.

Mă pierd rapid într-o explozie de fiori plăcuţi, care mă agită şi mai mult. Îmi strâng coapsele, căutând să mai alin din nevoia pe care o simt crescând cu viteză. Nici nu-mi dau seama când Keith mă descalecă şi mă prinde de glezne. Mă trezesc din visare brusc şi am impresia că mă prăbuşesc din înaltul cerului, când mă trage dintr-odată, întinzându-mă forţat pe saltea. Lanţurile se smucesc cu putere, scoţând un sunet ascuţit când aproape smulg cadrul din tavan, iar braţele mi se încordează. Curelele muşcă fără milă din încheieturile mele, făcându-mă să gem de durere.

Nici nu apuc să mă dezmeticesc, că faţa lui e deja adânc îngropată între picioarele mele şi mă muşcă, în acelaşi timp în care două degete lungi se strecoară printre pliurile umede şi pătrund în mine, croindu-şi drum spre ghemul de nervi din adâncul meu. E o combinaţie mortală pentru care nu sunt deloc pregătită, mai ales când mă ia cu asalt, parcă vrând să îmi smulgă un orgasm prematur. Abia reuşesc să-mi mai ţin capul ridicat şi să-l privesc făcând ravagii, ca un dement ce vrea cu orice preţ să mă sfărâme în noaptea asta.

Uit de tot. Euforia care mă cuprinde se împânzeşte prin întregul corp ca un venin şi mă

trezesc lăsându-mi capul pe spate, ca să atârne la fel cum umerii îmi atârnă deasupra saltelei, ţinuţi ridicaţi de strânsoarea dură a lanţurilor.

— Sfinte! sâsâi.

Keith îmi şterge din memorie tot ce am trăit până acum. Nu cred că există pe lumea asta ceva mai fantastic decât gura lui şi decât degetele ce pun presiune constant pe acel loc fermecat din adâncuri, care îl iubeşte pe nemernic la nebunie. Nici măcar nu depune efort pentru a mă aduce exact unde îşi doreşte. Interiorul meu se contractă la nici două minute de când m-a luat în stăpânire şi sunt tot mai aproape de a-i oferi o bucată din mine.

Primul orgasm vine vijelios şi imposibil de oprit. Mă loveşte în plin tocmai când garda mi-e prea jos ca să-i rezist, iar corpul mi-e cuprins de un tremur puternic, care nu-l încetineşte pe Keith nici măcar cu o idee. Dimpotrivă, explozia mea pare să-l întărâte şi mai tare, căci îşi adânceşte şi mai mult capul între coapsele mele, prelungindu-l la infinit. Gemetele ce-mi plonjează din gură nu lasă impresia că s-ar estompa prea curând.

Un val de căldură sufocantă se abate asupra mea, acoperindu-mi pielea cu o peliculă de transpiraţie rece. Nu mă mai pot uita la el. Nu-l pot vedea acolo acum, când mă tulbură puternic.

Al doilea îmi taie respiraţia, pur şi simplu. Faţa mi se ridică singură şi îmi simt ochii cum se măresc de groază, când explozia dureros de

plăcută îmi face trupul să se zdruncine pe saltea, cu replici puternice. E ca un cutremur care pare să zdruncine şi patul, nu doar pe mine.

Keith devine de neoprit. Scapă în grabă de pantaloni şi urcă în genunchi pe salteaua care se lasă sub greutatea lui. Îmi e din ce în ce mai greu să-l urmăresc sau să anticipez următoarea sa mişcare. Mi se poziţionează între coapse într-o singură fracţiune de secundă. Se mişcă rapid, nelăsându-mi timp să mă înfior.

— Nu, gem fără vlagă.

Mă împing cu călcâiele în saltea, încercând să ies de sub el. Nu sunt pregătită pentru încă unul. Mintea deja îmi este pe cale să se piardă, iar corpul meu nu o să mai reziste prea mult, în special la asta. Sunt a naibii de conştientă ce poate să facă, dacă îl las.

— Încă unul, spune, răsuflând cu greu. Să fie unul memorabil.

Mă pătrunde pe neaşteptate cu o izbitură dură, executată din şolduri, ce-mi răpeşte un ţipăt. Proptindu-se într-un braţ, mă prinde zdravăn de şold cu celălalt şi se împinge în trupul meu, adânc, scrâşnind puternic din dinţi. Curelele parcă se strâng din ce în ce mai tare, pe măsură ce împingerile lui cresc în intensitate. Mă trage spre el, întinzându-mi braţele la maximum de parcă ar vrea să-mi frângă oasele.

Intensitatea cu care îl simt mă face să mă las moale în braţele lui. Îi permit să alunece în trupul

meu şi în minte şi să mă domine pe de-a-ntregul. Până la urmă, pentru asta e făcut. Pentru asta e creat. Keith e menit să pună stăpânire pe fiecare bucăţică din mine şi să se joace cu ea.

Şi poate că mâinile lui rămân nemişcate, dar îl simt cum mă atinge peste tot. Corpul lui e ca o stâncă ce e gata să mă zdrobească.

Înşfăcându-mă de ceafă cu mâna şi de buza de jos cu dinţii, creşte intensitatea împingerilor, mişcându-se şi mai tare. Patul de sub noi pocneşte sub presiunea pe care o pune asupra mea conştient.

Vrea să mă distrugă!

Oh, fir-ar să fie, de nu am de gând să-l las!

Cu greu constat că, cumva, ajung în poala lui, deşi mâinile îmi sunt în continuare legate. Bazinul mi-e sprijinit de coapsele sale, iar mâinile lui cu degete puternice, se adâncesc în mijlocul meu. Se foloseşte de propriul meu trup ca de o pârghie ca să ajungă şi mai adânc, ţinându-mă susţinută deasupra saltelei. Şi, deşi spatele mi se arcuieşte, iar muşchii mi se contractă, simţind un punct sfâşietor între omoplaţi, strâng din dinţi şi din pumni, refuzând cu încăpăţânare să-i cer să se oprească. Nu are importanţă că ochii lui nu-mi scapă faţa nici pentru o clipă, parcă aşteptând să vadă ceva acolo care să-i dea de înţeles că nu mai pot.

Eu am vrut-o. El doar îmi dă ceea ce am cerut.

Ţipătul care îmi iese pe gură ca un tun, apoi se

izbeşte de pereţii cabinei, descrie exact ce simt în momentul în care mă destram a treia oară. Imediat ce un cutremur de proporţii uriaşe îmi cuprinde corpul, Keith mă lasă pe saltea să mă sparg în mii de bucăţi pentru el, ochii lui continuând să mă urmărească, plini de satisfacţie şi uluire. Apoi are propriul orgasm, adânc înfipt în mine, şi e al naibii de fierbinte.

Nu ştiu cât timp trece. Cumva, pierd noţiunea lui, fiind prea preocupată să mă lupt cu întunericul ce vrea să mă prindă şi să mă tragă spre el, ca să-mi ofere o pauză. Sunt atât de epuizată, încât nu cred că mi-am dorit vreodată să dorm aşa cum îmi doresc acum. Abia îmi deschid ochii ca să-l văd pe Keith privindu-mă cu o expresie greu de descifrat.

— Dă-mi drumul, te rog.

Înghit în sec, simţindu-mi gura prea uscată. Fiecare cuvânt îmi zgârie gâtul ce are nevoie neapărat de ceva răcoritor, care să-mi potolească setea extraordinar de mare.

Printre gene, mă uit la el cum îmi încalecă din nou şoldurile şi se întinde spre prima curea, desfăcând-o cu uşurinţă. Braţul amorţit îmi cade pe saltea înainte să apuc să-l controlez, iar încheietura mi-e roşie, purtând urmele forţei cu care s-a frecat de pielea mea.

Mă eliberează tăcut, străduindu-se la rândul lui să-şi recapete suflarea. Când termină, primul lucru pe care îl face este să se întindă lângă mine şi să-mi ferească şuviţele lipite de obrajii pe care îi

simt încinşi şi îmbujoraţi, înainte să mă tragă mai aproape, până când nasul mi se lipeşte de pieptul lui fierbinte şi gol.

Deschid cu greu ochii; pleoapele-mi par a fi făcute din plumb. Lumina orbitoare care pătrunde în cabină prin geamul de deasupra e deranjantă şi mă crispez, rostogolindu-mă pe burtă să mă feresc de ea.

— Nu o să dispară, să ştii.

Vocea groasă a lui Keith mă readuce rapid în simţiri şi deschid din nou ochii, la o secundă de când i-am închis. Îl găsesc sprijinit de peretele opus, cu ochelarii de soare pe nas, în cămaşă albă şi bermude, arătând proaspăt şi odihnit.

— Cine? întreb confuză.

— Soarele, Ellie. Chiar mă întrebam când o să înceapă să te deranjeze. E aproape prânzul şi pun pariu că eşti lihnită.

Nici bine nu o spune, că îmi şi simt stomacul strângându-se de foame.

— Îmbracă-te, îmi cere. O să faci duş mai târziu.

Nemulţumită, mă ridic în capul oaselor cu mişcări robotice, apoi arunc o privire asupra schimburilor aşezate la marginea patului. Nu e o rochie albă şi grea, cu care am început să mă obişnuiesc, ci o rochie de plajă lungă din material semitransparent şi cu imprimeu floral tropical, asortată la un costum de baie dintr-o singură piesă.

— Ce s-a întâmplat cu rochiile de zeiţe greceşti? îl iau peste picior. Te-ai plictisit de ele?

Rămâne nemişcat în poziţia lui relaxată şi, chiar dacă lentilele fumurii ale ochelarilor îi ascund ochii frumoşi, tot îl simt cum mă sfredeleşte certăreţ.

— Ai ceva de comentat în privinţa vestimentaţiei, iubito? Nu-ţi plac zeiţele greceşti sau care-i problema?

— Ţie îţi plac?

— Mie îmi plac brunetele care nu comentează în privinţa hainelor şi cărora sigur le stă bine în turcoaz.

— Hm, îngaim. Ciudat. Ţin minte că ai spus odată cât de mult nu-ţi plac brunetele.

Mă ridic arogant de pe pat, cu oasele înţepenite, nepăsându-mi deloc că încă sunt goală puşcă şi că privirea lui mă furnică din cap până în picioare, chiar şi prin lentile.

— Am minţit, mărturiseşte sec.

— Şi mi-o spui aşa, pur şi simplu? surâd. Minţi des?

— Mai pui multe întrebări? plescăie. Îmbracă-te!

Ridic mâinile în semn de predare, simţind cum un rânjet batjocoritor mi se întinde pe buze.

— Nu e cazul să te enervezi, rege nebun. Doar eram curioasă.

Iau costumul alb de baie şi rochia, apoi mă închid în baia înghesuită a cabinei, dând drumul

robinetului argintiu înainte să îmi ridic privirea în oglindă, la propria-mi reflexie răvăşită.

Încruntată, îmi trec lent degetele prin părul desprins şi lăsat să cadă până în dreptul fundului, ciufulit. Arăt jalnic şi neîngrijită, în pofida obrajilor roşii şi arşi de soare. Ochii cenuşii, în schimb, parcă ard. Strălucesc într-un mod ciudat, ce trădează cât de satisfăcută sunt. Şi probabil că aş sta toată ziua să mă privesc, fascinată de cât de mult m-am schimbat, dacă motivul pentru care am făcut-o n-ar bate nerăbdător la uşă.

Mă limpezesc şi mă îmbrac grăbită, întorcându-mă în cabină special ca să-l surprind pe Keith exact în aceeaşi poziţie în care l-am lăsat, ca şi când nici nu s-ar fi mişcat de acolo.

— Am ceva pentru tine.

Într-un final, se desprinde de perete şi se apropie de mine, vârându-şi mâna în buzunarul drept al bermudelor. Scoate un lănţişor şi îl ridică la nivelul ochilor mei, care se fixează pe perla neagră ce atârnă de el, delicată şi mai uluitoare decât orice diamant din lume.

Fără să-mi spună ceva, se apleacă şi mi-l prinde la gât, mângâindu-mi în treacăt ceafa cu vârful degetelor, în momentul în care perla rece îmi alunecă pe piele, mă înfior uşor, cutremurându-mă în faţa lui.

Nici nu vreau să ştiu cât de scumpă e. Probabil că, dacă aş afla preţul ei, m-aş simţi instantaneu cumpărată. Prefer să văd bijuteria

fascinantă ca pe un cadou neașteptat, prin care Keith își arată sentimentele pe care le are față de mine.

Abia când se retrage, constat cât de emoționată sunt acum. O ating ușor, uimită de cât de repede devine ceva indispensabil. Totodată, mă simt contrariată de acțiunile lui. Dacă noaptea trecută mi-a tras-o sălbatic, acum se comportă cu o blândețe ieșită din comun, de parcă aș fi vreo nestemată.

— Cere-mi tot ce vrei, îmi spune, dar niciodată să nu încerci să mă prosteşti.

Atât e tot ce-mi mai spune, înainte să părăsim cabina şi să urcăm pe punte. Iahtul care a navigat întreaga noapte e deja ancorat şi singurii care nu s-au întors la viața reală suntem noi şi Jordan – care rămâne ultimul.

Keith mă lasă pe mine prima să trec puntea mobilă. Îl aştept pe debarcader cât părăseşte la rândul lui iahtul ce-mi poartă numele şi mă prinde de mână.

— De cât timp am ajuns? îl întreb, păşind pe lângă el cu tălpile goale.

— Acum zece minute, îmi răspunde calm.

Abia apoi îi văd pe ceilalți la capătul debarcaderului, arătând răvăşiți după o noapte în care au petrecut mai animalic ca niciodată. Le văd pe fetele mele împleticindu-se în propriile picioare, obosite şi mahmure şi, pentru prima oară, mă bucur că am fost oprită din băut.

Probabil că, dacă Keith nu mi-ar fi smuls sticla din mână, acum aş fi arătat la fel de rău ca ele.

— Dumnezeule, ce mă doare capul! o aud pe Mia gemând, trecându-şi crispată o mână prin părul încâlcit în clipa în care îi ajungem din urmă. Nici nu mai ţin minte cât am băut.

— Vreo patru sticle, i-o trânteşte Trent, la fel de epuizat. Pe a cincea am fost nevoit să o arunc peste bord, ca s-o ţin departe de mâinile tale. Ţi-am mai spus că bei ca un marinar?

Blonda doar ridică din umeri cu nepăsare. Cred că e prea obosită să se mai contrazică cu el, deşi văd pe faţa ei dorinţa de a o face.

Coboară prima de pe ponton, fiind aproape de a se prăbuşi când picioarele ei se împiedică în trepte. Din fericire pentru genunchii săi, apuc să o prind la timp de braţ.

— Adu-mi aminte să nu mai beau niciodată, îmi cere, făcându-mă să chicotesc. În special şampanie asezonată cu câteva cocktailuri mortale.

Îi trânteşte lui Micha o privire criminală şi înţeleg că el e cel care a adus-o în starea deplorabilă în care se află.

— Dacă nu ţi-au plăcut, de ce le-ai mai băut? o întreabă blondul, deranjat.

— Omule, după cinci pahare de şampanie, aş fi băut şi lichid de frână, dacă mi-ai fi dat! se răsteşte supărată. Oh, la naiba! se crispează iar. Du-mă în cameră, Ellie. O să dorm o săptămână.

Uşor de spus, greu de făcut. După ce îmi iau

rămas bun de la Keith pe fugă – mai exact printr-o clătinare ciudată din cap –, mă aventurez prosteşte într-o misiune aproape imposibilă. Să o car pe Mia mai mult în spate, decât merge pe propriile picioare, se dovedeşte a fi un adevărat chin, mai ales când direcţia ei de mers e debusolată de mahmureala de care suferă.

Spre uşurarea mea, nu întâmpinăm niciun incident în drum spre vilă. Toate cinci ajungem întregi şi nevătămate în dreptul scărilor ce duc la etaj şi pe care le urcăm leneş.

— Tu unde naiba ai dispărut aseară? mă întreabă Reina la un moment dat, mergând în spatele meu.

— Chiar vrei să ştii? pufăi. Haide, Mia. Eşti grea ca naiba!

Iritată, o prind şi mai strâns de braţ când o simt lăsându-se moale spre mine. Urcăm împreună şi ultimele trepte şi pornim încet spre dormitorul pe care îl împărţim, aşteptând nerăbdătoare momentul în care nu o să mai atârne atât de greu pe umerii mei.

Cu mâna liberă împing uşa, lăsând-o să se izbească de perete, şi trec stângace pragul, înainte să înţepenesc subit. Groaza care mă cuprinde dintr-odată mă face să ţip cât mă ţin plămânii şi, înspăimântată de-a dreptul, îi dau drumul Miei şi mă ciocnesc de uşa larg deschisă, căutând disperată să pun distanţă între mine şi trupul gol şi plin de sânge al fetei de pe patul meu.

Capitolul 23

— Ce naiba a fost aia?

Glasul ridicat al lui Keith mă smulge din visare şi îmi strâng braţele la piept, alungând din minte tot ce am văzut. Încă nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta după o noapte deosebită, pe un iaht extravagant. E ca şi când cineva s-ar strădui să-mi facă o glumă sadică.

Buimacă, îmi ridic privirea spre Jordan, care ştie la fel de multe ca mine. Keith pare să uite pentru moment că el a fost cu noi tot timpul.

Dar îl înţeleg. Îl văd cât de nervos e. Când îşi ridică mâna ca să-şi maseze baza nasului, tremurul ei e ceva ce nu-mi poate scăpa. Probabil că nici lui nu-i vine să creadă ce se întâmplă, pentru că asta nu făcea parte din plan.

De fapt, dacă judec după expresiile pline de întrebări ale tuturor celor aflaţi în sala de conferinţe din vila Elitei, niciunul nu ştie ce se petrece.

— S-a mai întâmplat asta vreodată? întreb curioasă, făcând un pas stângaci spre ceilalţi.

Îmi strâng mai tare braţele în jurul corpului, deşi e cald în încăpere. Groaza prin care am trecut şi încă trec mă face să-mi fie frig, să fiu scuturată de fiori reci ce-mi înfioară pielea pe sub costumul de baie şi rochia subţire. Oricât m-aş chinui să ţin departe imaginile din dormitorul acela, acestea

îmi revin în minte de fiecare dată când le dau afară.

— Ellie, aşteaptă în living, îmi cere Keith iritat, fără să se întoarcă spre mine.

În schimb, îmi face semn spre uşa încăperii, drept invitaţie să-i las singuri.

— Nu! mă răstesc, ofticată. Tipa aia era pe patul meu. Vreau să ştiu dacă cineva îmi ameninţă viaţa sau e doar o glumă morbidă!

— Ar fi absurd să credem că îţi ameninţă cineva viaţa, Ellie, îmi spune Micha relaxat, aşezat fiind pe primul scaun de lângă masă. Nu suntem decât noi pe insulă.

— Şi Brian?

Cu o sprânceană arcuită, Keith se răsuceşte uşor pe călcâie ca să mă poată privi. Observ pe faţa lui cât de greu reuşeşte să se stăpânească. Un nerv se tot încordează pe maxilarul proeminent, trădând faptul că nu îi place deloc situaţia.

Ei bine, nici mie nu-mi place. Tocmai am avut parte de o surpriză colosală pe care probabil o s-o ţin minte toată viaţa. Presimt că nu o s-o uit niciodată pe blonda fără suflare, ai cărei ochi mă priveau cu avertizare.

— Ce-i cu Brian? vrea să ştie.

— A fost ţinta mea umană! mormăi printre dinţi, frustrată că mă pune s-o rostesc. Cred că, dacă ar vrea cineva să mă omoare, el ar fi acela.

— Brian nu mai e pe insulă de ceva timp, mă informează Ryder sec.

Îmi mut năucită privirea pe bărbatul şaten care pare să trateze totul cu superficialitate, ca şi când n-ar fi mare lucru că am găsit o fată moartă în patul meu.

— Atunci, altcineva mă ameninţă!

Vocea mi se ridică cu câteva octave, ajungând mai mult să ţip la ei, decât să le vorbesc. Mă îndoiesc că poate fi mai evident că încep să-mi ies din minţi aici.

— Să nu tragem concluzii pripite, spune şi Deke, la fel de relaxat. Jordan, aţi scos-o din dormitor?

— Băieţii s-au ocupat de asta, răspunde bărbatul de culoare, vizibil încordat. Într-o oră ar trebui să fie totul pregătit.

— Schimbaţi şi patul, le cere Trent, stând drept lângă Keith. Până deseară, vreau ca orice urmă că a fost acolo, să dispară.

Atât de simplu? Cu gura uşor căscată, mă uit la toţi, pe rând, şocată de cât de repede vor să scape de problemă.

— Şi cu fata ce facem? întreabă Jordan curios.

Probabil vor scăpa şi de ea, la fel de uşor. E simplu pentru ei, nu? În afară de Keith, care e roşu la faţă de nervi, ceilalţi tratează totul cu răceală, ca şi când nu ar fi pentru prima oară când se confruntă cu aşa ceva aici, pe insulă, sau în altă parte.

Pentru prima oară mă întreb cu cine am de-a face. Ar fi trebuit să mă întreb asta de la bun

început şi aş fi făcut-o, dacă nu m-aş fi lăsat distrasă de unul dintre ei. Da, am spus-o. *Unul dintre ei.* Când o să înţeleg că, în loc să ies din rahat, m-am adâncit mai mult în el?

— Eu nu mă întorc acolo, le spun într-un final, clătinând vehement din cap. Nu aveţi decât să-mi daţi un alt dormitor, că nu mai calc în camera aia niciodată!

— Calmează-te, mârâie Keith la mine, privindu-mă ameninţător de la un metru distanţă.

Urăsc când mă priveşte astfel. Mereu am avut senzaţia că încearcă să bage spaima în mine pentru a mă controla ca pe celelalte. Şi i-a funcţionat… până acum. Mi-a fost teamă de el, pentru că ştiam ce ar putea să-mi facă, dacă nu-l ascult. Am vrut să fiu cuminte, tocmai pentru a nu fi pedepsită.

Dar am obosit. A naibii să fiu de nu am obosit să-i port frică. Indiferent pe cât de rău e Diavolul ăsta, îmi place să cred că sunt perfect capabilă să-l răpun. Să rup frânghiile cu care îmi controlează viaţa, de parcă ar fi în totalitate a lui.

— Ba nu mă calmez deloc! mârâi şi eu, enervată. Din cauza ta am ajuns în situaţia în care mă simt nevoită să privesc peste umăr, ca să nu fiu omorâtă în moduri sadice de cine ştie ce psihopat aveţi printre voi! E doar vina ta!

— Ellie, o iei razna, intervine şi Ryder, rostind cuvintele printre dinţii încleştaţi de nervi.

Se simte cât îi displace tonul cu care le

vorbesc. Probabil că în mintea lor chiar se consideră mai superiori faţă de orice altă fiinţă umană.

— Tu taci dracului din gură! i-o trântesc înfuriată. Nu vorbeam cu tine!

Apoi lucrurile iau o întorsătură ciudată, când Ryder se repede spre mine, cel mai sigur pentru a-mi aplica o corecţie pentru felul în care îi vorbesc, iar Keith îl prinde de cămaşă înainte să treacă de el şi să se apropie prea mult. Îl urmăresc cu ochii mari cum îşi înfige o mână în gâtul lui, făcându-l pe acesta să se uite şocat la el, iar pe Micha să sară de pe scaun şi să treacă în ofensivă. Toţi se încordează într-o singură secundă, arătând pe punctul de a sări, în cazul în care Keith chiar are de gând să-l lovească.

— Nici să nu îndrăzneşti să o atingi!

Din fericire, brunetul îl eliberează cu o îmbrâncitură dură, înainte ca situaţia să degenereze. Aş minţi dacă aş spune că nu sunt uluită că tocmai a sărit la gâtul lui pentru mine, dar asta nu mă calmează nici pe departe. Ryder, în schimb, îl priveşte pe Keith într-un mare fel, parcă nevenindu-i să creadă că a fost atacat.

— Tu chiar eşti serios acum?! tună, având o expresie de-a dreptul criminală. Mă ataci pentru o târâtură?!

— Târâtură asta e a mea. O să te atingi de ea doar când o să-ţi permit eu!

— Atunci, învaţ-o să vorbească frumos, Keith,

replică Ryder printre dinţi, apropiindu-se vijelios de el. Dacă mai deschide gura în faţa mea, îi zbor capul de pe umeri!

Din fericire pentru noi, Micha reacţionează şi se interpune între ei, împingându-l pe Ryder departe de adversarul lui. La cum arată acum, era doar o chestiune de timp până aveau să zboare pumni spre faţa frumoasă a brunetului mânios, pe care îl văd strângându-şi degetele pe lângă corp.

— Mă ocup eu de ea, spune Keith apoi, ca pe o promisiune.

Nervos, Ryder se smulge din mâinile lui Micha şi părăseşte încăperea cu tunete şi fulgere. Restul îl urmează la scurt timp, după ce Keith le aruncă o privire cu subînţeles, ultimul fiind chiar Jordan, ce închide lin uşa în urma lui.

Imediat ce rămânem singuri în sală, Keith se întoarce cu faţa spre mine şi ceea ce văd în ochii lui nu prevesteşte nimic bun. Cu maxilarul încordat, porneşte spre masa rotundă din colţ, pe care e o tavă cu pahare şi o sticlă de whisky. Umple tăcut unul, în timp ce eu îl urmăresc cu ochii mijiţi de suspiciune, apoi se apropie de locul în care am înţepenit.

În momentul în care întinde paharul, invitându-mă să beau, simt cum mă înfurii şi mai tare. Fără să mă gândesc, îl lovesc cu putere peste mână, iar paharul de cristal se sparge de podea, împroşcându-mi picioarele goale cu cioburi şi băutură.

— Bagă-ţi-l în fund!

Acesta expiră zgomotos pe nas, trădându-şi nemulţumirea faţă de mişcarea pe care am făcut-o. Ochii îi devin şi mai periculoşi şi ard de avertisment.

— Întreci măsura, Ellie! mă informează printre dinţi. Calmează-te înainte să mai faci şi altă prostie, altfel o să te doară!

— Nu mă întorc în dormitorul ăla! bombăn, scrâşnind cu putere din dinţi şi privindu-l la rândul meu, ameninţător, ca să-şi dea seama că nu glumesc deloc. Vreau alt dormitor.

— Nu există alt dormitor.

— Nu-mi pasă! zbier. N-ai decât să mă muţi în dormitorul tău! Până la urmă, din cauza ta am ajuns în situaţia asta!

Keith pufneşte, făcându-mă să mă simt ridicolă.

— Cum vine asta? mă întreabă încruntat, înclinându-şi capul spre dreapta. Am fost cu tine toată noaptea! Nu eu am ucis-o, apoi am pus-o în patul tău!

— Nu, dar din cauza ta sunt aici. Tu ai vrut neapărat să-ţi demonstrezi abilităţile de mafiot în faţa mea şi să mă aduci pe insula asta, ca să te răzbuni. Aşadar, nu-ţi rămâne decât să-mi păzeşti fundul zi şi noapte de acum înainte, altfel îţi măcelăresc tot personalul blestemat, începând de la Jordan, până la cel mai neînsemnat paznic! apoi o să trec la tine!

Din instinct fac un pas înapoi când el face unul mare spre mine, vrând să ajungă mai aproape. Eschiva mea îl opreşte, făcându-l să ezite o clipă şi să se încrunte nedumerit.

— Nu mă ameninţa, păpuşă. Oricare ar fi natura sentimentelor mele pentru tine, nimic nu o să mă oprească din a-ţi oferi ceea ce meriţi dacă nu te comporţi frumos, ca o fetiţă cuminte!

— Nu sunt marioneta ta, Keith! îi spun categoric, pufnind printre buze. Nu sunt marfa ta, iar tu cu siguranţă nu eşti stăpânul meu! Dacă vrei să fiu ascultătoare, atunci tratează-mă cum se cuvine, jigodie afurisi…

Icnesc când mâna i se adânceşte în părul meu desfăcut şi, cu o smucitură sănătoasă, mă trânteşte cu burta pe masa lungă din lemn masiv, trăgându-mi enervat capul pe spate. Coloana mi se arcuieşte în faţa lui şi încerc în zadar să-i prind încheietura mâinii care-mi ţin captive şuviţele lungi.

Înţeleg imediat care e intenţia lui. Degetele mâinii libere îmi ridică rochia pe fund, înainte să se strecoare pe sub costumul de baie dintr-o singură piesă şi să mă atingă intim.

— Dacă un lucru nu-mi place pe lumea asta, acela e să fiu luat de prost, Ellie. Trebuie neapărat să te învăţ să vorbeşti cum trebuie.

— Dă-mi drumul! urlu la el.

Îmi împing podurile palmei în masă, căutând disperată să mai slăbesc presiunea pe care o pune

pe spatele meu. Ridicându-mi uşor pieptul de pe suprafaţa lucioasă de sub mine, apuc să mă trag doar puţin înapoi. Keith îmi ghiceşte rapid intenţia de a mă ridica şi mă trânteşte la loc, mutându-şi mâna din păr între omoplaţi. Prinde strâns de rochia vaporoasă, încleştându-şi degetele în pumn, apoi se apleacă peste mine, lipindu-şi pelvisul de fundul meu expus.

— Vreau să ţi-o trag, îmi spune la ureche. Tare. Sălbatic. Să nu te mai poţi ridica de aici. Poate aşa o să-ţi dai seama că, oricât ai riposta, tot proprietatea mea o să fii. Când o să înţelegi, Ellie?

— Să înţeleg ce?! întreb iritată.

— Că, indiferent câtă gălăgie faci, nu o să mai fi stăpână pe propria viaţă? Iubito, eu sunt stăpânul tău!

Pufnesc nervos, chicotind uşor la început, ca pe urmă să ajung să hohotesc de-a binelea. Incredibil!

— Poate că m-ai cumpărat de la o jigodie la fel de afurisită ca tine, Keith, dar eu n-am stăpân. Mai bine ai înţelege tu asta, iubitule. Nu sunt păpuşa ta.

— Dar ce eşti? mă întreabă cu amuzament în glas.

— Dacă nu-ţi iei mâinile de pe mine în momentul ăsta, o să fiu coşmarul tău, răspund prompt.

Surâzând, îşi lasă nasul să se adâncească prin

părul meu şi să îmi atingă gâtul într-o mângâiere lină. Şi, deşi încă sunt nervoasă, trupul meu totuşi reacţionează pentru el, înfiorându-se tot, din cap până în picioare.

— Nu vreau să-mi iau mâinile de pe tine, mărturiseşte încet. Încă nu ai înţeles? Nu o să fiu niciodată capabil să mi le mai iau, odată ce le-am pus acolo. Ştii, prietenii mei preferă slăbănoagele blonde, dar eu… Oh, fetiţo, tu eşti moartea mea! Nu te-aş da nici pe zece blonde cu picioare lungi, supuse şi pregătite oricând să şi-o tragă fără scandal. Aşadar, ce te face să crezi că aş lăsa pe cineva să-ţi facă rău?

Nu cred asta. Nu cred că ar fi capabil să lase pe cineva să mă rănească. Nu ştiu nici eu de ce. L-am văzut adineauri sărind la gâtul prietenului său, pentru care probabil şi-ar da şi viaţa, asta doar ca să mă protejeze. Chiar dacă felul lui de a o face e anormal, nu mă îndoiesc că ar face pentru mine ceea ce am făcut şi eu pentru el în Eden, când cuţitul din mâna blondei aceleia voia să-l străpungă. Cicatricea mică de pe antebraţul meu nu mă face să uit că, în pofida a ceea ce simt acum faţă de el, l-am protejat la rândul meu.

— Cum rămâne cu tine? vreau să ştiu. Şi tu îmi faci rău.

— Nu, Ellie, mă contrazice prompt. Aşa ştiu eu să iubesc. Cu forţă.

— Aşa le-ai iubit şi pe celelalte? arunc bomba, făcându-l să înţepenească peste mine. Le-ai legat

până aproape de sângerare şi le-ai tras-o sălbatic, ca să le arăţi cine e stăpânul?

— Nu există „celelalte”, răspunde fără grabă.

— Vrei să spui că, în cei zece ani în care te-ai ocupat doar cu asta, nu ţi-ai ales nici măcar o fată din cele care au trecut pe aici?

— De ce crezi că sunt toate blonde? mă întreabă dintr-odată, debusolându-mă pentru câteva clipe.

Mă încrunt, rămânând întinsă pe jumătate pe masa lungă.

— Tocmai mi-ai spus, îi amintesc. Ceilalţi preferă blonde slăbănoage.

— Nu, mi-o retează. Sunt toate blonde pentru că *mie* nu-mi plac. Nu am ce să fac cu o spălăcită virgină, care habar nu are de nimic. Am nevoie de una defectă ca tine, care să-mi reziste, de una căreia, atunci când i-o trag cât pot de tare, să îi placă. Căreia să-i placă să fie legată şi care se excită atunci când o lovesc cu cravaşa.

Mă cutremur sub el, lipindu-mi fruntea de suprafaţa rece a mesei. Keith, în schimb, profită de maleabilitatea mea şi mă sărută prelung pe gât, lingându-mi suav pielea înfiorată. Mă face să uit de tot ce am văzut în după-amiaza asta, în dormitorul acela, cel puţin pentru un moment.

— Ştiu că ţi-a plăcut aia, Ellie, şopteşte. La fel ştiu şi că nu există nimic pe lume căruia să nu-i poţi rezista, iar eu ador asta. Sunt al naibii de încântat să îţi testez toate limitele.

Cu mintea îi urmăresc mâna cum se retrage de pe omoplaţii mei şi alunecă într-o mângâiere pe spate. Corpul mi se încordează înainte să-l pot controla şi fiori fierbinţi îl străbat cu lentoare, înnebunindu-mă. O simt apoi strecurându-se între picioarele mele. Degetele lui trec peste materialul fin al costumului şi se strecoară agile pe sub el, lăsându-le să îmi încercuiască delicat miezul plin de terminaţii nervoase. Dar, deşi sunt udă şi pregătită, imagini fulgerătoare şi sângeroase îmi trec prin faţa ochilor, făcându-mă să mă înfurii la loc.

— Nu!

Keith se opreşte deodată, parcă încremenind, cu degetele chiar la intrarea în trupul meu cuprins de un tremur de nervi şi tensiune.

— Nu vreau.

Apoi aştept. Aştept să-şi iasă din minţi sau să mă forţeze. Tocmai şi-a exprimat cu voce tare dorinţa de a mi-o trage aici şi acum, iar eu îl refuz, în ciuda faptului că se consideră în continuare stăpân pe tot ce am, inclusiv pe corpul meu.

Şi sunt şocată să îl simt retrăgându-se. Se ridică de pe mine şi îmi aranjează cu grijă costumul de baie, înainte să mă prindă de braţ şi să-mi îndrepte spatele. Cu o mână îmi feresc părul lung din ochi şi îl privesc surprinsă cum se întinde şi îmi cuprinde bărbia între degete, ochii lui cercetându-mi amănunţit faţa fierbinte.

— Mă derutezi, Ellie, mărturiseşte încruntat.

Mă respingi?

— Cum spuneam, nu eşti stăpânul meu, îi spun serioasă. Am dreptul să te refuz atunci când nu vreau să mi-o trag, iar acum nu vreau! O să mă forţezi?

— Pot s-o fac, mă informează sec. Te pot forţa.

Strângându-mi buzele, fac un pas mic spre el, ajungând destul de aproape cât să îi pot simţi căldura corpului. Keith îşi apleacă privirea spre mine, urmărindu-mă contrariat.

— Atunci, n-ai fi nimic altceva, decât un animal, i-o trântesc. Un violator. Şi ştim amândoi că eşti orice, numai asta nu. Aşa-i?

— Nu-mi place să fiu refuzat, argumentează printre dinţi, încleştându-şi degetele pe bărbia mea. Dar nu, nu o să te forţez. În schimb, pot să te fac să îţi doreşti.

Mâna lui urcă pe obrazul meu, cuprinzându-l în palmă. Printre gene îl observ aplecându-se uşor spre gura mea, cu ochii fixaţi pe ea, arzând de dorinţa de a mă săruta. Şi, cu cât se apropie mai mult, cu atât mai tare se zbat pleoapele mele, vrând să se închidă şi să aştepte momentul în care gura lui o să se ciocnească de a mea.

Simt, din nou, cum pierd controlul. M-aş minţi de una singură dacă aş afirma că nu vreau ca el să mă sărute şi să mă întindă la loc pe masa aceea, apoi să sfâşie tot ce am pe mine. La naiba! Atracţia pe care o simt faţă de el e din ce în ce mai mare. Pe zi ce trece, devine tot mai greu de

stăpânit. Aş vrea să-l pot îmbrăţişa cu tot cu întunecimea lui.

Dar dacă aş face-o şi as ceda iar în faţa lui, ce ar învăţa din asta? Doar i-aş demonstra că are dreptate într-o privinţă. Chiar ar fi stăpânul meu, iar eu marioneta lui.

— Am spus nu!

Cu pleoapele strânse, reuşesc s-o rostesc, chiar dacă iese din gura mea cu o disperare nouă. Keith se opreşte cu buzele peste ale mele, înlemnind pentru a doua oară în câteva minute, iar eu rămân şocată de cât de greu îmi este să-l resping.

— Dacă într-adevăr mă iubeşti, o să mă laşi să ies pe uşa aia acum.

Înghit o dată în sec şi fac un pas lateral, aşteptând să mă înşface oricând. Însă, cumva, ajung până la uşă fără să fiu oprită sau izbită de ceva. Pun mâna pe clanţă, iar Keith e în continuare în acelaşi loc în care l-am lăsat, privindu-mă cu ochii mijiţi.

Ies din încăpere, stupefiată. Mă opresc în mijlocul coridorului scurt, de pe care pot vedea ieşirea, şi clatin buimacă din cap, încercând să-mi dau seama ce a fost cu toate astea.

— La naiba!

Tocmai i-am ţinut piept. Tocmai am controlat situaţia. Sunt şocant de surprinsă de asta şi sunt nevoită să îmi acopăr gura cu palmele, ca să nu izbucnesc. Ce vrea să însemne asta? Că am rupt

frânghiile şi că, oficial, nu mai sunt o prizonieră pe insula Paradisului?

Ei bine, un singur lucru devine clar, pe măsură ce pornesc spre uşa vilei şi nimeni nu mă opreşte…

Niciodată, de când am ajuns pe insulă, nu m-am simţit mai liberă decât acum.

Capitolul 24

Stomacul îmi clocoteşte de emoţii. Îmi lipesc palma de abdomen, în speranţa că asta o să-l calmeze, de preferabil înainte ca ghemul nervos să dea pe dinafară.

N-am mai călcat de ceva timp în Eden. Ba chiar încep să am impresia că Keith a uitat de existenţa grădinii fantastice pe care a construit-o special pentru a mă tortura, căci nici măcar n-a mai adus vorba de ea. Şi nu credeam că o să-mi fie dor de mirosul proaspăt pe care îl emană, de ciripitul iritant al păsărilor care zboară pe sub acoperişul oval al serei, agitate, sau de ustensilele terifiante pe care Keith le-a ascuns foarte bine în vegetaţie, ca să nu ştirbească frumuseţea din interiorul pereţilor din sticlă. Ştiu că sunt acolo, oricum, dar nu ştiu câte sunt.

Picioarele mă duc singure la crucea Sf. Andrei din oţel vopsit în negru, de ale cărei capete atârnă câte un lanţ. Acum, că o pot privi în toată splendoarea ei întunecată, nu-mi vine să cred că

am fost legată de chestia asta de două ori! Probabil că scopul ei a fost cel de a mă ţine captivă şi la mila unui bărbat despre care ai crede că nu prea îi plac jocurile sado-masochiste. Nici acum nu cred că-i plac, deşi ştiu că îi oferă un oarecare fior pe care nu îl poate reproduce şi în alt mod.

Construcţia rezistentă din faţa mea inspiră putere. Puterea de a-ţi oferi ocazia să faci tot ceea ce vrei cu persoana care ajunge să fie atârnată de ea. La naiba, nici măcar nu o pot privi prea lung, fără să simt cum mă înfior de o groază neobişnuită, un amestec între teamă şi o plăcere bolnăvicioasă, dar profundă. Până şi în mintea mea mi-e ruşine să recunosc că îmi lipseşte acea plăcere.

Trecându-mi mâna prin păr, mă îndepărtez de ea. Mă avânt, în schimb, pe o potecă nepavată şi simt cum pământul mi se strecoară printre degete, uşor noroios. E extrem de bine! Miroase a libertate şi a vegetaţie. Aerul răcoros mă duce cu gândul la o pădure, nu la o junglă împrejmuită de o cupolă. La cât de mare e, nici nu cred că aş putea s-o străbat pe toată, ca s-o descopăr pe de-a-ntregul.

Cu toate astea, îmi las picioarele să mă poarte până şi în cotloanele necunoscute, având impresia că sunt pe cale să descopăr ceva mai groaznic decât o cruce de fier sau un lanţ atârnat de tavan. Sigur există aici lucruri mai complicate pe care

nu-mi doresc cu adevărat să le văd, dar de care sunt în secret incitată.

Cât de multe poate să ascundă un om, totuşi? Am aflat deja despre Keith câteva detalii la care nu mă aşteptam. Jurnalul din noptiera lui mi-a spus cât de puternic este, de fapt. Dincolo de bărbatul căruia îi place la nebunie să mă lege, să mă amenințe şi să mă calce pe bătături, de pe insula asta, este cineva important acolo, în cealaltă realitate. Probabil că învârte lucruri mult mai mari decât o afacere cu fete. Bănuiesc că traficul de carne vie e ca o vacanţă pentru el, care îi oferă prilejul potrivit să petreacă trei luni pe an pe o insulă privată şi plină de bogăţii, tocmai în mijlocul mării Mediterane.

În concluzie, mă îndoiesc că aş mai putea să aflu ceva despre el, care să mă surprindă. Am aflat deja că nu e unul dintre băieţii buni cu care ai vrea să te încurci într-un fel, iar eu sunt implicată până peste urechi.

Bravo, Ellie! Tipic mie.

Mereu am avut înclinaţia de a mă vârî în necazuri care mă depăşesc în absolut toate privinţele. Trebuie doar să-mi amintesc cum să mă descurc cu ele, ţinând cont că, de cele mai multe ori, am fugit când situaţia o lua razna şi acum fuga nu face parte din lista cu soluţii.

Pierdută în gânduri, nu-mi dau seama când mă opresc, însă când ies dintre ferigi, mă trezesc în faţa unei colivii mari şi aurii, prinsă de tavanul

înalt al serei cu un lanţ lung şi gros, ce o ţine suspendată la un metru de sol. Ochii mi se fac cât cepele doar uitându-mă la ea. Nu e o colivie adevărată, deşi are forma uneia. E o cuşcă umană în care, cel mai sigur, avea de gând să mă închidă.

Sfinte!

Mă întorc brusc cu spatele la ea, îngrozită. Aş prefera de un milion de ori mai mult să atârn de cruce, decât să fiu închisă ca un animal. Acum nu-mi rămâne decât să regret că m-am avântat adânc în jungla interioară şi am descoperit-o ascunsă între ferigi înalte şi copaci.

— Ellie!

Inima îmi bate cu putere în piept, accelerându-se când aud glasul ridicat al lui Jordan, venind din apropiere. Apoi, după o jumătate de minut, îl văd ieşind de după vegetaţie şi oprindu-se ca să mă privească dojenitor.

— Ce naiba crezi că faci aici?! Te-am căutat peste tot!

— Am lipsit doar zece minute! pufnesc, evitând să mă mai uit în spatele meu. Ce naiba e asta?

Fac semn cu degetul peste umăr, ca să înţeleagă la ce fac referire, însă Jordan nici măcar nu se clinteşte.

— Ţie ce ţi se pare că e? mă întrebă iritat.

— O cuşcă! aproape mă răstesc. Aveaţi de gând să mă închideţi într-o cuşcă? Ce dracu’ caută chestia asta aici?! Arăt ca un animal?

— Calmează-te, fetiţo! pufneşte ironic. Nu te-a închis nimeni acolo, nu? Faci scandal degeaba.

Nu am fost închisă acolo, dar doar uitându-mă la ea, simt cum mă înfior de teamă. Ăsta e un lucru pe care nu vreau să-l experimentez în niciun fel, nici măcar de curiozitate şi având opţiunea de a ieşi de acolo când vreau. Simplul gând să intru în colivia aurie mă înspăimântă cu putere şi trec pe lângă Jordan ca din puşcă, dorindu-mi să mă îndepărtez cât mai mult de ea.

Îmi aduce amintiri neplăcute.

— Keith te caută! mă informează el, pornind după mine. Nu ştiu ce naiba crezi că faci, dar dacă ştiu ceva despre el, acela e că nu-i place să fie sfidat. Ţi-o cauţi cu lumânarea?

Ies grăbită din vegetaţia care parcă m-a înghiţit şi ajung din nou la aleea pavată cu marmură.

— Nu ştiu ce părere ai tu despre asta, Jordan, dar nu sunt căţeluşul nimănui, mormăi iritată, pornind de data asta spre ieşirea din grădină. Nu-mi pasă că mă caută. În plus, am lipsit doar zece minute! pufăi, fluturând din mâini.

— Care zece minute? întreabă, aflat la doar câţiva paşi distanţă. Lipseşti de două ore!

Ridic din umeri, nepăsându-mi nici de asta. N-am avut idee că a trecut atâta timp de când am plecat de la vilă, dar tot nu-mi dau seama de când a devenit asta o problemă.

— Ellie!

Mă opresc când paznicul mă prinde dintr-odată de braţ, la câţiva metri de ieşire, şi mă întoarce cu fata spre el.

— După incidentul din după-amiaza asta, nimeni nu-şi doreşte să te scape din ochi. E pentru propria siguranţă.

— Oh, acum sunteţi de părere că nu mai trag concluzii pripite, ca o paranoică ce sunt? îl iau peste picior. Viaţa mea chiar e în pericol?

Smulgându-mă din strânsoarea sa, îmi strâng braţele la piept şi îl privesc de jos, lăsându-mi capul uşor pe spate în aşteptarea unui răspuns care să-mi confirme ceea ce ştiu deja. Spre deosebire de ei, eu n-am nicio îndoială că trupul fetei a fost lăsat în patul meu drept avertisment. Sunt sigură că, cineva de pe insula asta mi-a transmis clar un „păzeşte-ţi spatele”.

— Până nu ne dăm seama ce s-a întâmplat acolo, prefer să rămâi sub ochii noştri. Serios, fetiţo, nu ştiu ce a văzut Keith la tine, dar dacă mai dispari astfel…

— Ce o să faci? îl întreb curioasă.

Jordan se eschivează, clătinând derutat din cap. Ştiu că ar fi trebuit să fie o ameninţare, dar ceva nu-l lasă să continue. Cu toate astea, văd o schimbare în atitudinea lui faţă de mine. Dacă la început era mereu dispus să mă îmbrâncească şi să mă ameninţe de fiecare dată când prindea ocazia, acum parcă ar depune efort să nu spună ceva greşit.

— Doar încearcă să nu mă calci pe nervi, replică într-un final. E îndeajuns de rău că am ajuns să dădăcesc o puştoaică non-stop, deşi asta nu era trecută în fişa postului. Nu e cazul să-mi şi supraestimezi răbdarea.

Ochii mi se mijesc cu suspiciune, în timp ce Jordan termină nesigur, îndreptându-şi spatele. Mişcarea îl face să arate şi mai mare decât este.

— Cu ce eşti tu mai specială? mă întreabă dintr-odată, încruntându-şi sprâncenele groase şi stufoase, care abia se deosebesc de pielea-i ca ciocolata.

— Nu ştii? rânjesc. Instinctul îmi spune că lucrezi de mult timp cu tipii ăştia. Nu ar fi trebuit să fii la curent cu tot?

— Ştiu de ce eşti pe insulă, mă informează sec. Ştiu toată povestea despre Amelia şi mai ştiu şi că ţi-o tragi cu Keith. V-am văzut pe plajă. Ce nu înţeleg cu adevărat este de ce te ocroteşte cu perseverenţă, deşi planul a fost să te facă să suferi.

— Poate că ştiu să i-o trag mai bine decât i-a tras-o alta în toată viaţa lui, îl iau peste picior, chicotind distrată.

Însă Jordan nu gustă deloc gluma mea aparent nevinovată. Zâmbeşte, dar ceva mă face să cred că nu-mi zâmbeşte mie.

— Mă îndoiesc de asta, mi-o trânteşte nonşalant. Ai dreptate, lucrez cu Keith de foarte mulţi ani, deci am avut ocazia de a-l vedea de

nenumărate ori cu femei adevărate. Amazoane şi adevărate experte în arta sexului. Tu eşti doar o scamă.

Mă uit surprinsă la el, văzând pe faţa lui cum aşteaptă ca zâmbetul de pe buzele mele să piară, de gelozie sau nemulţumire. Probabil că îmi spune despre Keith şi alte femei special pentru a-mi distruge siguranţa de sine, care pare să-l enerveze. Ce nu ştie el, însă, este că nu sunt aşa de uşor de doborât. Deşi simt un junghi mic de gelozie în interiorul meu, când acesta reuşeşte să-mi aducă în faţa ochilor imagini pe care nu mi le doresc, mă străduiesc să-mi menţin rânjetul şi atitudinea relaxată.

Dacă vrea să jucăm murdar, o să jucăm murdar.

— N-aş spune că sunt doar o scamă, Jordan, îl contrazic sec. Dacă aş fi fost, tu nu mai erai aici, să-mi păzeşti fundul, nu-i aşa?

— E doar o chestiune de timp, mă asigură el.

— Mai vedem noi.

Întorcându-mă pe călcâie, pornesc încet spre uşi, însă vocea lui mă opreşte după doar câţiva paşi, când mă întreabă răspicat:

— Chiar crezi că ai scăpat?

Îmi strâng nervoasă pumnii pe lângă corp, simţind că sunt pe cale să clachez. Nu ştiu care e problema lui cu mine, dar încep să cred că vrea dinadins să-mi reamintească unde îmi este locul.

— O greşeală mică şi aterizezi înapoi printre

celelalte. Vezi tu, Keith nu e un om foarte răbdător, darămite iertător. Cum crezi că a rezistat atâta timp făcând asta? Suflând în cefele tuturor sclifositelor fandosite, care aveau impresia că pot ajunge ceva mai presus decât nişte sclave?

Mă răsucesc lent spre el, încercând să-mi dau seama unde vrea să ajungă cu asta. Nu e greu de ghicit care e părerea lui despre mine, însă nu ţin minte să fi dat de înţeles că îmi pasă. E doar un paznic. Nimic mai mult. Nu o să-i permit să se strecoare în mintea mea şi să mă facă să mă simt înjosită cu toate speculaţiile lui.

— Fetiţo, am pierdut numărătoarea celor care au crezut că, să se bage în patul unuia dintre ei, este o opţiune, replică amuzat. Până la urmă, ăsta e primul plan al vostru într-o situaţie ca asta, nu? Să vă folosiţi de propriul corp şi seducţie, crezând că asta o să vă salveze.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi cu discuţia asta, Jordan, dar începi serios să mă plictiseşti, i-o retez. Ce ar fi să-ţi ţii restul părerilor doar pentru tine?

Chicotind gros, acesta se apropie de mine, făcându-mă să-mi las capul pe spate ca să-l pot privi. E foarte înalt, însă asta nu mă împiedică deloc să mă uit la el strâmb.

— Eşti perversă şi periculoasă, îmi spune distrat. Mi-am dat seama de asta încă de când te-am văzut.

— Felicitări! exclam batjocoritor. Promit să te

premiez mai târziu.

— Lasă glumele, fetiţo, mă sfătuieşte. Mai bine ai avea grijă cum te comporţi. Ţi-am spus, o singură greşeală şi o să zbori de unde ai venit, înainte ca măcar să-ţi dai seama! Prin urmare, mai bine te-ai pregăti de aterizare. Keith nu a apreciat deloc dispariţia asta a ta şi e deja mânios.

Acesta îşi încheie tirada cu un rânjet pe măsură, apoi iese din grădină pur şi simplu, lăsându-mă să mârâi în urma lui, plină de nervi.

Drumul spre vila Elitei mi-l petrec gândindu-mă intens la toată discuţia cu Jordan. O reiau de nenumărate ori în minte, deşi sunt conştientă că asta îi oferă oportunitatea de a se strecura acolo unde nu trebuie, ca să-mi distrugă siguranţa şi încrederea că sunt perfect capabilă să controlez situaţia.

Poate n-o controlez, aşa cum am impresia. Poate chiar sunt în pericol. Până la urmă, relaţia ciudată pe care o am cu Keith nu-mi garantează că locul meu rămâne intact şi că nu mă voi întoarce exact acolo de unde am plecat.

Ar fi în stare să mă bage înapoi în licitaţie? Probabil că da. Nu pot spune că, în luna pe care am petrecut-o aici, am ajuns să-l cunosc foarte bine, ca să ştiu cum reacţionează atunci când cineva îşi bate joc de el. M-a avertizat că va da foc întregii insule dacă voi încerca să-l sfidez, dar chiar ar face-o cu adevărat?

Curând îmi dau seama cât de instabilă este, de

fapt, situaţia şi că n-o controlez deloc, aşa cum aveam impresia. Îl găsesc pe Keith în dormitorul lui, stând în pragul uşii balconului şi pufăind nervos dintr-un trabuc. În cealaltă mână ţine strâns un pahar cu whisky.

În momentul în care intru, uşor temătoare, ochii lui tăioşi se înfig în mine, făcându-mă să mă opresc după un singur pas. Simt cum îngheţ când ajung la concluzia că Jordan nu m-a minţit şi că într-adevăr e mânios. Foarte mânios.

— Unde ai fost? mă întreabă printre dinţi, cu maxilarul încordat.

Fir-ar! Cumva îmi aduce aminte de tata. Obişnuia să mă întrebe fix acelaşi lucru, de fiecare dată când ieşeam din casă fără permisiunea lui, pe exact acelaşi ton plin de avertizare, care mă făcea tot timpul să înlemnesc. O singură privire de-a lui era suficientă să-mi dau seama că urma să fiu pedepsită pentru îndrăzneala de care am dat dovadă.

Aceeaşi senzaţie o am şi acum şi nu-mi place deloc. Simpla privire a lui Keith mă atenţionează că am întrecut limita şi că ceva rău e pe cale să se întâmple.

— În Eden, răspund sincer, controlându-mi cu grijă tonul.

Keith îşi strânge buzele într-o linie dreaptă, clătinând uşor din cap.

— Ţi-am spus vreodată că poţi intra acolo când vrei tu? mă întreabă apoi, cu o mină curioasă şi

sfidătoare, totodată. Sau că poţi să dispari astfel, fără să spui nimănui unde te duci?

Îmi frământ stresată mâinile, încruntându-mă confuză.

— Nu ştiam că am nevoie de aprobare să mă duc undeva.

— Eşti pe insula mea, Ellie, mârâie. Insula mea, regulile mele. Spre deosebire de celelalte târâturi, tu ai nevoie de aprobare şi când mergi la baie, ai înţeles?

Târâturi? înghit în sec, nemulţumită de felul în care vorbeşte cu mine şi îmi muşc limba ca să reprim valul de cuvinte usturătoare pe care le am la adresa lui, în privinţa apelativului pe care tocmai mi l-a pus. Nu sunt târâtura lui. Poate că lucrurile au luat-o de ceva timp razna, dar refuz să mă consider una.

Şi ce dacă e nervos? Acum sunt şi eu nervoasă.

— Asta e părerea ta despre mine? îl întreb, strângându-mi degetele în pumn. Că sunt o târâtură?

— Fată cuminte cu siguranţă nu eşti, mi-o trânteşte nonşalant, ca şi când ar fi avut răspunsul pregătit dinainte să întreb. Dacă ai fi fost, nu ai fi dispărut astfel.

— N-am dispărut, îl contrazic prompt, tremurând de nervi. Nu e vina mea că niciunul dintre voi nu e suficient de deştept încât să caute în locurile potrivite. Am fost chiar sub nasul tău

tot timpul. Dacă voiam să dispar, o făceam la minimum cincizeci de mile distanţă de tine.

Ochii lui se mijesc periculos, iar maxilarul i se încordează şi mai tare. Pentru o clipă am vaga impresie că tocmai îl aud scrâşnind din dinţi.

Îl urmăresc provocator printre gene cum ridică paharul spre gură şi dă peste cap toată băutura, înainte să se clintească din prag. Cu paşi relaxaţi străbate încăperea şi lasă paharul pe noptiera din dreapta patului, apoi rămâne nemişcat preţ de câteva clipe lungi şi apăsătoare, în care ajung să-mi aud propriile bătăi ale inimii.

Când se întoarce spre mine, le simt accelerând simţitor, ca o prevestire. Orice ar avea de gând să-mi facă, pot ghici pe faţa lui că nu o să fie ceva care să-mi placă, cum ar fi vreo pedeapsă sexy şi erotică, din care să ieşim amândoi storşi de puteri şi satisfăcuţi. Nu, de data asta presimt că o să mă doară, într-un fel sau altul.

Jordan avea dreptate. Dacă nu mă port cu mănuşi, aterizarea o să fie prea puternică şi nimic nu o să mă mai poată ridica de la pământ. Şi nu doar pentru că Keith ar fi în stare să-mi arate perfect unde îmi este locul, ci pentru că mă îndrăgostesc tot mai tare de el. Căderea o să fie mai răsunătoare decât o bombă nucleară, capabilă să arunce toată insula în aer, nu doar pe mine.

Sunt tentată să-mi las privirea în jos când se apropie de mine, mergând apăsat pe podeaua din lemn. Ochii lui parcă ar tăia în carne vie, atât sunt

de furioşi şi aprinşi. Văd în ei dorinţa de a mă pedepsi sălbatic pentru tot ce am făcut astăzi.

Inima mi se face mică în piept, tremurând. Keith se opreşte la un pas distanţă şi cu greu menţin contactul vizual. Tensiunea şi teama uşoară pe care o simt faţă de el mă împinge tot mai tare să-mi aplec ochii.

— Dezbracă-te.

Ordinul lui vine pe neaşteptate, iar sprâncenele mi se arcuiesc înainte să le pot opri, trădându-mi atât nedumerirea, cât şi mirarea.

— Ce vrei să faci? îl întreb confuză.

— Dezbracă-te! repetă mai insistent.

Uitându-mă lung la el, înţeleg că nu mi-o cere pentru a-şi satisface vreo plăcere sau pentru sex. Din contră, nota întunecată din glasul lui mă face să mă înfior de anticipare şi să intru rapid în defensivă.

— Nu.

Privirea îi devine mai violentă, iar ochii mai mari. E uluit de răspunsul meu prompt la cererea lui, care n-ar fi trebuit să îmi dea de ales. E clar că se aştepta să tac şi să execut, ca o fetiţă cuminte ce vrea să fiu, nu să mă opun şi să-l sfidez, ca şi când aş avea vreo putere în faţa lui.

— Ellie…

— Nu mă dezbrac! i-o retez serioasă. Dacă vrei să mă pedepseşti pentru că am plecat fără să-ţi spun, dă-i drumul! Leagă-mă sau spânzură-mă de ce vrei tu. Bate-mă! Însă niciodată nu o să-ţi

permit să te atingi de mine dacă eu nu-mi doresc asta.

— Crezi că e după tine? vrea să ştie, privindu-mă contrariat.

— Încearcă şi vom vedea ce se întâmplă! îl provoc printre dinţii încleştaţi. Haide!

— Nu, replică scurt, rânjind cu un colţ al gurii. Am o idee mai bună. Îţi aminteşti când am menţionat *că şi* ştiu totul despre tine?

Clatin din cap, nedumerită. Îmi amintesc că mi-a mărturisit pe iaht ceva despre asta. Că m-a urmărit mult timp înainte să mă aducă aici. Că a adunat informaţii ca să ştie cu cine are de-a face. Dar asta nu mă ajută acum să înţeleg ce legătură are.

— Nu am glumit, adaugă amuzat. Chiar ştiu *totul* despre tine.

Înainte să apuc să-l întreb unde vrea să ajungă cu afirmaţia lui, Keith mă prinde de braţ şi mă trage cu putere spre uşa dormitorului, luându-mă prin surprindere încât mă împiedic în propriile picioare şi icnesc când aproape mă prăbuşesc în genunchi. Acesta e nevoit să aştepte cât îmi regăsesc echilibrul, ca să mă poată scoate din încăpere.

— Ştiu cu cine ţi-ai tras-o prima oară, mărturiseşte nervos, înaintând pe coridor şi trăgându-mă cu forţă după el. Ştiu cu cine ţi-ai tras-o şi a doua oară, adaugă şi mai furios, mergând prea repede ca să pot ţine pasul.

Mai că alerg în urma lui. Îi simt degetele adâncindu-se în carnea braţului meu şi cum strânsoarea lui începe să doară tot mai tare, pe măsură ce o intensifică.

— Ştiu şi că, de fiecare dată, i-ai părăsit, pentru că nu eşti în stare să te ataşezi de oamenii care nu-ţi seamănă.

— Keith…

Uşor speriată de direcţia în care o iau lucrurile, încerc de câteva ori să mă smulg din prinsoarea lui puternică, de preferabil înainte ca lucrurile să o ia şi mai mult razna.

Abia acum îmi dau seama cât de tare am gafat-o. Credeam că deţin controlul. Că am rupt frânghiile. Dar Keith îmi demonstrează că n-am fost nici măcar pe aproape de a mă elibera, darămite să şi reuşesc atât de simplu. Probabil că mereu o să fiu o prizonieră, nu contează cât de mult ajung să îmbrăţişez situaţia.

— Nu te-au făcut niciodată să simţi ceva, nu-i aşa?

— Keith, o iei razna, îl informez înspăimântată.

Însă asta nu-l opreşte deloc să mă târască pe scările vilei, chiar sub ochii celorlalţi patru bărbaţi aflaţi în living, ce acum ne privesc confuzi.

— Ştiu că ai fost o elevă silitoare, dar nu suficient de bună pentru Harvard, continuă, ignorându-mă cu vehemenţă, în timp ce mă face să mă împleticesc tot mai des. Părinţii tăi ţi-au plătit intrarea, pentru că nu voiau să accepte că

fetiţa lor e prea proastă ca să intre la o universitate prestigioasă.

Aproape atârn de mâna cu care îmi ţine braţul ridicat, ca să nu mă prăbuşesc la picioarele lui înainte să ajungem oriunde are de gând să mă ducă. Cert e că am un presentiment din ce în ce mai rău, în legătură cu toată tevatura asta. Ceva rău o să mi se întâmple.

— Nu-i aşa, Ellie?

— Keith, opreşte-te! îi cer tot mai speriată. Îmi pare rău că am plecat aşa. Te poţi opri acum.

— E cam târziu pentru scuze, iubito. Păstrează-le pentru cineva care e suficient de idiot încât să te creadă într-adevăr că vorbeşti serios.

Icnesc din nou când ajungem la baza scărilor, iar Keith mă întoarce spre încăperile din spate. Pentru o clipă scurtă am impresia că vrea să mă ducă în sala de conferinţe, unde l-am cunoscut, însă apoi îmi dau seama că nu puteam să mă înşel mai tare.

În momentul în care Keith deschide uşa dulapului înghesuit de sub scări, simt cum mă cuprinde groaza. Mă trag înfiorată înapoi, ajung să mă zbat ca să scap din strânsoarea lui şi să mă îndepărtez cât mai mult de locul ăla mic, întunecos şi înfiorător ca o gaură neagră. Mi se face pielea de găină instantaneu, în special când îi ghicesc intenţia de a mă vârî acolo.

Dar nu e ca şi când aş putea să-mi măsor forţa cu el. Keith e un bărbat puternic, care ar putea

răpune pe oricine, darămite o fiinţă ca mine. Indiferent cât de tare ajung să mă zbat şi să ţip, îngrozită peste măsură de ideea de a fi închisă în încăperea aceea mică şi strâmtă, nu reuşesc să-l învinge.

— Nu! zbier. Dă-mi drumul! Keith!

Lacrimile îmi ţâşnesc şi mă trântesc la pământ, căutând disperată să mă lupt cu el şi să-l împiedic să mă tragă acolo. Niciodată, în toată viaţa mea, n-am fost mai speriată, iar el niciodată n-ar putea să fie mai crud decât acum.

— Dă-mi drumul!

Încerc să-l lovesc cu picioarele şi cu braţul liber, însă în zadar. Reuşeşte cu uşurinţă să mă arunce în cel mai îngrozitor loc din lume, ce-mi aminteşte de toate coşmarurile pe care le-am avut vreodată şi de cele mai negre amintiri.

Şi nu sare nimeni să-l împiedice. Deşi ţip cât mă ţin plămânii şi plâng în hohote, aşa cum n-am făcut-o nici măcar la început, niciunul dintre ceilalţi patru bărbaţi din încăpere nu-l opreşte să mă îndese în spaţiul strâmt şi jos al dulapului şi să-mi trântească apoi cea mai ameninţătoare privire a sa, menită să mă facă să îngheţ de spaimă.

Cu lacrimi în ochi, îl privesc de pe podea cum rămâne drept în faţa mea şi, cu o mână pe uşă, se uită lung la mine, înainte să-mi spună calm:

— Dar cel mai important lucru pe care îl ştiu, Ellie, este cea mai mare fricǎ a ta!

Apoi trânteşte uşa, lăsând întunericul să mă înghită de vie şi cele mai urâte coşmaruri pe care le-am avut încă din copilărie, să năvălească peste mine.

Capitolul 25

— Stai dreaptă, am spus!

Băţul subţire care mă loveşte peste spate pe neaşteptate îmi ciupeşte pielea deja înroşită de la numeroasele lovituri şi icnesc speriată, îndreptându-mi postura ca la comandă.

Niciodată nu mi-am dorit la fel ca acum să îi iau băţul din mână şi să-l frâng de genunchi. E cel mai mare coşmar al meu. Un simplu obiect reuşeşte să mă facă să mă înfior de groază şi nici măcar nu e cel mai strălucit pe care îl are. Cel din mâna tatălui meu e jerpelit şi pe punctul de a se rupe la cât de des m-a lovit cu el, însă doare la fel de tare ca prima dată.

— Te-am întrebat unde ai fost, hârâie enervat, poziţionându-se în faţa mea.

Înghit în sec, evitând să-l privesc în ochi. E un monstru şi nu e pentru prima oară când ajung la concluzia asta. De-a lungul anilor şi-a făcut obiceiul să mă chinuie în toate felurile.

— Ţi-am spus deja. Am fost la Heather să învăţăm!

Înfuriat, mă loveşte din nou, de data asta peste braţ, făcându-mă să gem de durere. Tentaţia

de a fugi spre uşă e atât de mare, încât abia rezist. Ştiu că, dacă aş face-o, doar aş înrăutăţi situaţia. Nu există gaură din care să nu mă poată scoate şi pedepsi aspru.

În plus, unde aş putea să mă duc? Am doar şaisprezece ani şi a trecut timpul în care speram că mă voi trezi a doua zi cu alţi părinţi.

— Nu mă minţi, Elena! zbiară la mine, în timp ce eu izbucnesc în plâns, tremurând cu putere în faţa lui. Mai bine ai spune adevărul! Cu cine ai fost?

— Cu Heather!

A treia lovitură vine peste coapse şi sunt nevoită să-mi muşc limba, ca să-mi reprim un alt geamăt. Hohotesc mai tare, deşi ştiu că nu o să se oprească. Cu toate că nu îi spun nimic altceva, decât adevărul, ştiu că nu o să mă creadă niciodată.

— Eşti o târfă! îmi spune printre dinţi. Eşti de toată jena! Ne faci familia de râs! Tot oraşul o să afle că fiica noastră e mai uşoară decât o prostituată şi toţi vor râde de noi. Toţi!

— N-am făcut nimic.

Bățul lui lung şi subţire mă loveşte din nou peste spate, făcându-mă să ţip. Usturimea pe care o simt e sfâşietoare că aproape cad în genunchi. Şi nu se opreşte. Odată pornit, cu greu o să-l mai lase jos. Oricât de tare aş ajunge să ţip sau să plâng, loviturile continuă să vină şi sunt de neoprit. E doar o chestiune de timp până când

trupul îmi amorţeşte şi nu mai simt nimic.

Cum să-i spun să se oprească? Nici când mă vede la podea, întinsă peste parchetul livingului, nu încetează. Mârâind ca un animal turbat, năvăleşte peste mine cu toată forţa. Mi-e frică să deschid gura. Nu pot să deschid gura şi să-i cer să se oprească.

Şi, cu toate că mi-e frică de el, simt cum furia începe să clocotească în mine, dorind să iasă afară. Devin ca un vulcan gata să erupă şi ştiu că, dacă nu lovesc la rândul meu ceva, o să mă întorc împotriva lui şi o să fac ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început: să-l omor.

Când, într-un final, lasă băţul să-i cadă din mâini, trupul meu e în întregime îndurerat. Nici măcar nu mai opun rezistenţă când mă agaţă de un braţ şi mă ridică, continuând să arunce asupra mea cuvinte jignitoare şi veninoase, cu care să umple golul până la debaraua de pe coridor, unde mă aruncă aşa cum obişnuieşte de fiecare dată când e prea obosit să mă mai lovească.

— Gândeşte-te bine la ce ai făcut! Astăzi nu primeşti cină!

Apoi trânteşte uşa.

Tresar, ieşind din visare la o altă realitate. Ochii albaştri ai lui Micha mă urmăresc cu interes şi curiozitate, aşteptând să reacţionez în vreun fel, însă ce nu ştie el e că prezenţa lui a încetat de ceva timp să mă mai ia pe nepregătite.

În ultimele două zile şi-a făcut un obicei în a

mă verifica, el fiind singurul care a avut curajul de a trece pragul dormitorului lui Keith, în afară de doctoriţă, după toată treaba cu dulapul de sub scări, de unde am ieşit mai mult moartă, decât vie. Spaima pe care am tras-o mi-a întrerupt firul cu propria conştiinţă şi, ulterior, am aflat că am suferit cel mai mare atac de panică din toate timpurile, inclusiv din nenumăratele pe care le-am avut. După spusele bărbatului blond din faţa mea, am fost destul de aproape de a avea un atac de cord adevărat şi am băgat în sperieţi pe toată lumea.

— Ai visat urât? mă întreabă, văzând în ochii lui speranţa că, de data asta, o să-i şi răspund.

Credeam că s-a învăţat minte deja. Nu mă simt în stare să-i vorbesc lui sau oricui. Sunt prea goală şi lipsită de vlagă şi parcă aş dormi în continuare.

— Mai ai de gând să zaci aici sau cobori, în sfârşit, din pat? vrea să ştie, ochii lui devenind şi mai curioşi. N-ai mâncat nimic.

Mă uit lung la el, simţindu-mi pleoapele cum vor să se închidă la loc, deşi au stat închise toată ziua. Ultima oară când am deschis ochii era încă lumină afară. Acum, însă, seara pare să se fi lăsat de ceva timp şi singurul lucru care luminează dormitorul este veioza de pe partea dreaptă a patului, unde sunt întinsă.

Nu, n-am de gând să cobor de aici. Nu sunt pregătită deloc să dau ochii cu cel din cauza căruia am ajuns în situaţia în care să nu mai ştiu

încotro mi-a luat-o inima, cu cel care m-a trecut prin cel mai mare coşmar al meu doar pentru a-mi demonstra cine e mai puternic.

Oftează când vede că n-am de gând să-i ofer vreun răspuns. Îşi lasă capul să-i cadă în faţă şi priveşte câteva clipe podeaua de sub picioarele lui, părând să se gândească la ceva.

— Am vorbit cu el, mă informează dintr-odată. Uite, în pofida a ceea ce crezi despre noi acum, nu suntem animale, iar Keith e conştient că a întrecut o limită pe care nu avem voie s-o trecem. Avem nişte reguli pe care nu le încălcăm niciodată, iar el… La naiba! blestemă iritat. Totul e dificil când vine vorba despre voi doi. Ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea, nu o să se mai întâmple. Îţi promit!

Îl ascult dezinteresată, sperând în sinea mea că o să plece curând.

— Deşi ştia despre claustrofobia ta, nu se aştepta să fie chiar aşa gravă, argumentează. De fapt, niciunul dintre noi nu ne aşteptam. Are regrete acum. Oricum, mereu ai avut problema asta?

Răspunsul e simplu: nu. Până să fiu încuiată de nenumărate ori în încăperea aceea minusculă şi cu miros de înălbitor, din casa în care am copilărit, obişnuiam să prefer locurile înghesuite. Apoi acestea s-au transformat încet în cea mai crudă pedeapsă pe care o puteam primi, când eram uitată acolo cu orele, până simţeam cum îmi amorţesc picioarele. Eliberarea devenise o

răsplată pentru fiecare lucru pe care îl făceam corect şi nu erau multe. Am ajuns la un moment dat să stau mai mult acolo, decât în oricare altă parte a casei, în special când părinţii mei s-au transformat în persoane aproape imposibil de mulţumit.

Şi, până când Keith m-a vârât în camera aceea mică de sub scări, ce serveşte în mod normal drept dulap, credeam că am scăpat de asta. Credeam că sunt liberă.

M-am înşelat, evident. Undeva, în adâncul meu, m-am bucurat când m-am trezit aici, pe insulă. M-am bucurat că am scăpat de furia constantă a tatălui meu şi de nemulţumirea veşnică a mamei. Nu mi-am dat seama că, de fapt, am dat peste ceva mai periculos.

— Rahat! înjură Micha din nou, enervat. Ok, schimbăm foaia!

Când mă aştept mai puţin, mă răstoarnă pe spate şi îşi strecoară braţele sub trupul meu moale, ridicându-mă de pe saltea cu uşurinţă, de parcă n-aş cântări mare lucru pentru el. Iar eu nu înţeleg de ce face asta. Ar trebui să fie de partea lui, nu de partea mea.

Cu o expresie relaxată, porneşte cu mine spre uşa dormitorului, apoi se opreşte pe coridor ca să mă lase pe propriile picioare. În schimb, mă prinde de mână şi mă trage după el spre scări, lăsându-mă să mă împleticesc în urma sa fără forţă. Nu prea îmi dă de ales. În pofida faptului că

se poate observa că nu sunt în stare să particip la asta, Micha coboară scările şi mă conduce spre terasa din spate.

Prin uşile glisante din sticlă îi văd pe toţi la masă, Keith ocupând locul de onoare din capul acesteia. Şi, deşi îl văd pentru prima oară de la scena cu dulapul, mă simt prea pustiită ca să mai am ceva şi pentru el, nici furie şi nici dragoste. Poate doar că nu am suficientă putere pentru a mă opune lui Micha, ca să mă întorc în pat.

Aerul serii mă înfioară din prima clipă în care calc afară. O briză uşoară pătrunde prin pijamalele din satin cu care sunt îmbrăcată, formată din pantaloni scurţi şi maiou cu bretele subţiri, făcându-mă să tremur până în dreptul mesei, unde mă aşez cu o bufnitură incontrolabilă pe scaun, în faţa unei farfurii cu creveţi în sos de vin roşu.

— Avem companie în seara asta, îi informează Micha pe ceilalţi, pe un ton amuzat, aşezându-se în dreapta mea. N-a vrut să vină, dar nu prea a fost după ea.

— Eşti în regulă, Ellie? mă întreabă Ryder curios, iar eu îmi ridic derutată ochii spre el.

Ce-i pasă? Cu ceva timp în urmă, a vrut la rândul lui să-mi aplice o corecţie din cauza gurii mele slobode.

— Nu o să vorbească cu tine, dacă la asta te aştepţi, replică tot blondul de lângă mine. Nici cu mine nu vorbeşte.

Ryder doar îl priveşte scurt, înainte să mă fixeze cu ochii lui căprui şi să mă studieze cu intensitate, de parcă ar vrea să ghicească ce se află în mintea mea.

— Uite, înţeleg că, ceea ce s-a întâmplat în dulapul ăla te-a speriat de moarte, indiferent ce naiba a fost, dar e cazul să-ţi revii în fire. Mănâncă ceva, mă sfătuieşte.

Un oftat neaşteptat vine din stânga mea şi devin brusc conştientă de prezenţa lui.

— Las-o în pace, îi cere Keith sec.

Cu coada ochiului îl văd sorbind din paharul lui cu whisky. Asemeni mie, nu pare să se fi atins de mâncare în seara asta şi nici nu cred că are de gând s-o facă. În schimb, simt tensiunea puternică pe care o emană. Aproape mă face să tuşesc.

E clar că în seara asta nu e în apele lui. Orice i s-ar fi întâmplat, în seara asta nu e Keith cel relaxat. Deşi nu ne atingem, pot să-i ghicesc încordarea şi nemulţumirea faţă de orice nu-i dă pace acum. E ca o atmosferă stranie ce pluteşte pe lângă el ca mireasma unui parfum.

Bea prea mult. Gândeşte prea mult. Ochii lui rătăcesc pe deasupra mesei, goi. Am impresia că e deja beat, dacă nu cumva e pe punctul de a se îmbăta.

— În regulă, mormăie Ryder, oftând. Atunci, aş vrea să vorbim despre Angel.

— Ce ar mai fi de vorbit? vrea el să ştie, întrebând din complezenţă.

Judecând după atitudinea delăsătoare pe care o are, mă îndoiesc că îi pasă acum de Angel. Nici măcar nu se uită la Ryder când întreabă. Ochii lui verzi continuă să rătăcească în gol, lăsându-mi mie ocazia de a-l pândi printre gene cât de lung îmi doresc.

— Vreau să o scoatem din licitaţie, i-o trânteşte şatenul pe un ton hotărât, menit să-l convingă pe Keith de acelaşi lucru.

Privirea mi se întoarce spre ceilalţi, observându-i oprindu-se din mâncat în acelaşi timp, special ca să se holbeze la bărbatul din capul celălalt al mesei.

— Glumeşti, nu? îl întreabă Deke, răguşit. Cum adică să o scoatem din licitaţie?

— Vorbeşte prostii, îşi dă Trent cu părerea, relaxat. Ori s-a îmbătat, ori fetiţa aceea i-a băgat ceva în cap.

— Vorbesc serios, le-o retează Ryder sec. În plus, nu sunt atât de idiot, încât să mă las manipulat de o fată de optsprezece ani, Trent. Ce naiba e în neregulă cu tine?

— Ce e în neregulă cu mine? pufneşte acesta, fluturând din mână cu aroganţă. Mai bine te-ai întreba ce e în neregulă cu tine. Angel e aici special pentru licitaţie! Nu o vom lăsa să iasă pe uşa din faţă, pur şi simplu!

— Sfinte! oftează Micha, lăsând tacâmurile pe marginea farfuriei, ca să-şi maseze baza nasului.

Vestea că Ryder vrea s-o scoată pe Angel de la

licitaţie reuşeşte să-i agite pe toţi, mai puţin pe Keith. Acesta e în continuare prea absent ca să participe la dezbatere sau prea interesat de paharul său, ca să mai dea atenţie altcuiva.

— Nu, e clar, mormăie Deke mai mult pentru el. S-a ţicnit toată lumea!

— Nu mă aştept să o lăsaţi să iasă pe uşa din faţă, mârâie Ryder, iritat, aplecându-se uşor peste masă şi privindu-şi prietenii tăios. Vreau doar să iasă din schemă.

— Şi ce se va întâmpla cu ea după încheierea sezonului? îl întreabă Trent, încruntat. O s-o iei cu tine?

Şatenul se gândeşte preţ de câteva clipe, înainte să ridice lent din umeri.

— Posibil. Încă nu m-am gândit la asta.

— De când facem lucrurile astfel? vrea Micha să ştie, intervenind în discuţie pentru prima oară. Asta nu e o joacă de copii!

— Bine.

Răspunsul lui Keith vine pe neaşteptate, iar toţi muţesc ca la comandă şi se întorc vijelios spre el, şocaţi. Până şi pe mine mă ia pe nepregătite, deşi nu particip cu adevărat la dezbaterea care ar putea să-i schimbe viaţa lui Angel.

În orice caz, după reacţiile lor, pot doar să bănuiesc că e pentru prima oară în istoria afacerii lor, când se întâmplă asta, iar reacţiile sunt pe măsură.

— Bine? îl întreabă Ryder, vizibil confuz.

— Nu mă face să repet, amice, îi cere brunetul, nonşalant.

— Ce dracu', Keith?! se răsteşte Trent, enervat. Una este să vorbim despre Ellie şi alta este să vorbim despre una dintre ele!

Aducerea mea în discuţie îl face pe Keith să revină cu mintea la masă, iar ochii i se întorc spre bărbatul aflat la un scaun distanţă de el.

— Să vorbim despre Ellie? se încruntă, parcă nevenindu-i să creadă că a spus asta. Ellie nici măcar n-a fost în plan, aşa că nu avem ce naiba să vorbim despre ea! Spre deosebire de Angel sau oricare altă slăbănoagă afurisită din casa aia, Ellie n-a fost niciodată de vânzare! Ai înţeles?

Trent se uită la el scandalizat, în timp ce eu încerc să asimilez ceea ce tocmai a rostit. Încă de când m-a adus pe insulă, mi-a dat de înţeles că, după ce va stoarce viaţa din mine, mă va da celui care oferă mai mult pe mine. Acum, însă, aflu că niciodată n-am fost în planurile lor. În planul lui. Nu m-a adus pentru a mă vinde mai departe, ci pentru a mă păstra.

Nu ştiu ce să simt în legătură cu asta. După tot ce mi-a făcut şi după ce am aflat câte mai e în stare să facă, nu mă simt nici măcar cu o idee mai uşurată. Probabil pentru că, în mintea mea, consider că aş scăpa mai uşor dacă m-ar oferi chiar şi gratis unui străin.

— Dacă Ellie n-a fost niciodată în plan, atunci de ce e aici? întreabă Deke printre dinţi, vizibil

enervat de conversaţia asta bulversantă.

— Credeam că e suficient de clar, mârâie brunetul. Pentru mine! E aici pentru mine.

Pufnetul lui Trent se transformă în hohote batjocoritoare de râs şi toţi ajung să se uite la el, nedumeriţi.

— Asta sigur e o glumă proastă, replică amuzat. Tu nu vezi că fata asta te urăşte de moarte?

Acesta face semn din mână spre mine, mutând atenţia tuturor asupra mea, dar singurul lucru pe care îl văd este privirea greu de descifrat cu care Keith mă sfredeleşte.

— Ai avut tu grijă să o faci să te urască, mai ales când ai început s-o legi şi s-o pedepseşti încă de când a pus piciorul pe insulă, apoi ai închis-o ca pe un animal şi săraca aproape şi-a dat duhul acolo! Uită-te doar puţin la ea!

Se uită. Prea intens, aş spune. Doar uitându-se la mine, simt cum sângele mi se pune în mişcare tot mai repede şi urcă vijelios în obraji, colorându-i.

— Nu ştiu care e planul, Keith, dar comportamentul tău din seara asta mă face să cred că nu asta îţi doreai să obţii de la ea, adaugă Trent zeflemitor, căutând intenţionat să-l umilească.

Trântindu-şi paharul pe masă, Keith îşi trece mâinile peste faţă şi oftează prelung, evitând să mai spună ceva. Până şi Trent se opreşte din a

arunca cu replici menite să-l irite când observă pe faţa lui ceva ce eu una n-am mai văzut. Când îşi lasă mâinile să cadă şi una să alunece pe suprafaţa mesei, să străbată distanţa dintre noi şi s-o cuprindă pe a mea, ochii săi verzi sunt plini de o strălucire suspectă, iar chipul îi este străbătut de o emoţie pe care o socotesc drept descumpănire şi înfrângere. Îmi simt inima urcându-mi în gât, acolo unde începe să bată înnebunită. Niciodată nu m-a mai privit astfel, atât de blând şi, totodată, atât de… disperat. Orice i-ar trece prin cap, pare să-l întoarcă pe dos.

Înghiţind în sec, îmi aplec privirea spre mâna lui, care o acoperă pe a mea şi îmi mângâie lin degetele, cât se gândeşte intens la ceva ce nu pot ghici nici cu toată străduinţa din lume. De data asta, nimic de pe faţa lui nu trădează ceea ce are în minte.

Ce vrea de la mine? Nu e evident că deja mi-a luat totul? Ce mai vrea? Mă uit la el cu aceeaşi disperare, simţind cum în piept începe să încolţească o bombă şi se face tot mai mare, pe măsură ce el nu mă mai scapă, îmi priveşte faţa pe de-a-ntregul, buzele, apoi se uită adânc în ochii mei şi oftează. Pentru el nu pare să conteze că ceilalţi îşi continuă cina, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Jordan, murmură la un moment dat, întorcându-şi capul spre bărbatul din dreptul intrării.

Acesta se apropie de noi. Ceva în mine tremură, apoi se frânge. Presimt că urmează ceva ce nu o să-mi placă, dar Keith nu se mai uită la mine. Ochii lui sunt acum pe Jordan, iar degetele i se strâng în jurul mâinii mele cu putere.

— Pregăteşte elicopterul, îi cere hotărât.

Mâna i se retrage inopinat şi sunt imediat tentată să o reapuc, dorindu-mi să mă agăţ de ea. Nu-mi place deloc senzaţia pe care o lasă în urmă, de goliciune şi expunere şi nu ezit să-mi înfig ochii în el, bulversată.

Ce vrea să facă? Cuprinsă de panică, mă uit şi la ceilalţi, însă nici ei nu arată de parcă ar înţelege ceva din asta. Atât Trent, cât şi Deke, Micha şi Ryder îl urmăresc pe Keith încruntaţi şi mai mult decât curioşi să afle la rândul lor ce urmează să se întâmple.

— De ce? îl întreabă Jordan, confuz.

Apoi înţeleg. Când atenţia lui se întoarce asupra mea, înţeleg ce vrea să facă şi nu ştiu dacă să mă simt uşurată de asta sau să mă simt trădată. Cert e că ochii mi se blochează în privirea lui sfredelitoare şi nu mai sunt capabilă s-o mut de acolo, nici când Keith îmi confirmă bănuiala cu voce tare, spunând cât se poate de clar:

— Ellie se întoarce acasă.

Capitolul 26

O linişte ciudată se aşterne peste cei aflaţi la

masă. Toţi şase îl privim pe Keith plini de confuzie, însă el se uită doar la mine, parcă aşteptând să reacţionez în vreun fel.

Cum adică mă întorc acasă? După ce mi-a spus că nu voi mai pleca niciodată de aici, vestea că mă eliberează, pur şi simplu, vine ca o palmă peste faţă. Ce s-a întâmplat cu codul lor? Cu afacerea lor? Cât de mare e riscul pe care vrea să şi-l asume, doar ca să mă scoată din ecuaţie? Probabil e uriaş, dar nu-l văd prea îngrijorat de asta. Cu toate că aş putea să spun totul, de îndată ce mă întorc în America, pare într-adevăr pregătit să-mi dea drumul.

Iar eu mă trezesc năucită. Nu credeam că astfel o să meargă lucrurile. Când am fost răpită din baia unui cinematograf, mă aşteptam să mi se întâmple lucruri oribile. Ba chiar în momentul în care am deschis ochii şi mi-am dat seama cum stau lucrurile, m-am pregătit intens să rezist, oricât de dure aveau să devină. N-am avut nici cea mai mică idee că, după ce Keith m-a vârât în Eden ca să mă pedepsească pentru tot ce i-am făcut Ameliei, o să vină şi clipa asta.

— Keith, mormăie Ryder calm, lăsându-şi tacâmurile pe masă. Ce înseamnă asta?

— Mai clar decât atât nu pot să fiu, îi răspunde brunetul prompt. Înţeleg că sunteţi surprinşi…

— Surprinşi? îl întrerupe Trent pe un ton ironic, uitându-se la el revoltat. Cred că, înainte să

iei o decizie aşa drastică, ar trebui să te consulţi cu noi. E vorba despre siguranţa tuturor.

Bineînţeles că îşi face griji pentru asta. Niciunul dintre ei nu poate garanta că nu voi face tot posibilul să le distrug afacerea. Până la urmă, ăsta ar fi primul lucru pe care l-ar face o persoană a cărei libertate a fost privată de nişte străini. Nu contează că, în loc de celule răcoroase şi lanţuri care să ne facă să ne simţim cu adevărat prizoniere şi la mila lor, am primit cu totul altceva.

Şi toţi îşi fac griji pentru siguranţa lor, mai puţin Keith. El pare convins că nu voi face nimic care să-i trădeze, că nu voi spune nimic. Parcă ar şti exact ce se află în mintea mea, pentru că are perfectă dreptate. Dacă, prin absurd, chiar voi fi eliberată, insula asta şi toţi cei aflaţi aici vor înceta să mai existe.

— Nu o să se întâmple nimic, replică el, relaxat, sprijinindu-se de spătarul scaunului său din bambus.

Ceilalţi îl privesc tot mai revoltaţi, în timp ce eu înghit uşor în sec, pândindu-l printre gene şi prin părul răsfirat de briză. Mă copleşeşte, deşi asta nu înseamnă neapărat că ar avea încredere în mine.

— Pot să ştiu şi eu de ce vrei să faci asta?! întreabă Deke, ofticat. Regulile sunt simple, Keith! Nimeni nu pleacă de pe insulă până la licitaţie! Nimeni nu e eliberat, indiferent de circumstanţe! De ce vrei să rişti totul pentru o femeie?

Deşi se uită numai şi numai la el, sperând la un răspuns pentru dilema lui, Keith nu mai e dispus să le explice de ce a luat o decizie neaşteptată şi debusolantă.

Se ridică de la masă şi îl priveşte pe Jordan pentru o clipă, înainte să-i spună un „fă ce ţi-am cerut” şi să intre în vilă.

Rămasă singură în prezenţa celor patru bărbaţi nervoşi, care presimt că sunt pe punctul de a se certa între ei aşa cum n-au mai făcut-o niciodată, ajung să mă simt ca o oaie într-o haită de lupi gata să mă sfâşie ca să afle motivul pentru care Keith îşi doreşte să mă lase să plec. Nici nu vreau să ştiu ce e în mintea lor acum, chiar dacă am o bănuială. Nu ar fi singurii care ar crede că m-am folosit de seducţie ca să-mi obţin eliberarea.

Şi aşa cum am prezis, e doar o chestiune de timp până se iau la ceartă zgomotos, fiecare aducând acuze şi argumente împotriva hotărârii lui şi împotriva mea. Nici nu se putea să fie mai previzibil decât atât. Mă aplec spre Micha şi îi şoptesc la ureche, apoi nu mai rămân să-i ascult. Curioasă şi nervoasă în aceeaşi măsură, mă ridic de la masă înainte ca unul dintre ei să-şi îndrepte furia asupra mea şi pornesc grăbită spre uşile glisante din sticlă.

— Ce joc murdar mai e şi ăsta?! zbier.

Keith se opreşte la baza scărilor şi se întoarce domol spre mine, având acum o expresie nedumerită. Mă apropii vijelios de el, gata să-l

chestionez. Nu-mi dau seama de ce, dar nu sunt pregătită să accept ideea că urmează să fiu eliberată.

— Nu e vorba despre niciun joc, Elena.

Încruntându-mă urât, îl privesc şi mai ofticată.

De când îmi spune pe întregul nume? Înţeleg că ştie totul despre mine, inclusiv întregul nume, dar e pentru prima oară când îl rosteşte şi tot ce pot spune este că niciodată n-a semănat cu tatăl meu, decât acum. Cei doi parcă ar fi făcuţi din acelaşi aluat.

— Nu-mi spune Elena! îl avertizez. Şi sigur e un joc bolnav de-al tău, în care vrei să mă faci să sper că, în sfârşit, mă întorc acasă, dar află un lucru, amice. Prefer să mă omori, decât să mă întorc acolo! Dacă vrei să scapi de mine, n-ai decât să găseşti o altă modalitate prin care s-o faci.

Îmi închei tirada împungându-l cu degetul în piept, ca să vadă cât de hotărâtă sunt în privinţa asta. Trebuie neapărat să găsească o altă soluţie, pentru că n-am de gând să plec de aici aşa uşor. Nu-mi poate face asta.

Cu forţa am fost vârâtă în lumea lui şi am făcut tot posibilul să-mi găsesc un loc. Acum tot cu forţa o să fie nevoit să mă scoată, pentru că nicăieri nu m-am simţit mai bine şi mai liberă cum mă simt printre tonurile lui întunecate. Violenţa şi încercările lui nenumărate de a mă face să mă supun sunt metodele perfecte prin care să-mi

exorcizeze nişte demoni de care n-am reuşit niciodată să scap.

Dacă vrea să mă bată cu cravaşa, să o facă. Nu poate să doară mai tare decât oarda tatii. De fapt, Keith nu-mi poate face nimic care să pară mai rău decât tot ce-mi poate face el, dacă mă întorc. Probabil că, să fiu răpită seara, dintr-o baie, a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla şi bărbatul din faţa mea habar nu are. Se uită lung la mine, având o expresie tâmpă, ca şi când n-ar înţelege de ce nu-mi doresc să plec, ca şi când n-ar şti că m-a salvat, nu m-a răpus. E a naibii de enervantă şi nu mai am răbdare să rămân în faţa lui şi să-l privesc. Apucându-l strâns de încheietura mâinii stângi, îl trag afară din vilă.

Dacă nu înţelege, ei bine… atunci o să-i arăt.

Drumul spre Eden îl parcurgem în tăcere, fiecare pierdut în propriile gânduri şi nedumerire. Keith merge în linişte în urma mea, evitând să pună întrebări despre motivul pentru care îl aduc aici, în partea asta întunecată de insulă, unde grădina e ascunsă aproape în întregime de vegetaţie.

E incredibil cât de dor mi-a fost să intru în sera de sticlă, cu el. M-am ataşat de locul ăsta într-un mod pe care n-aş fi niciodată în stare să-l descriu. Îmi oferă sentimentul de libertate. E ca şi când plămânii mei ar reuşi, în sfârşit, să respire în voie.

Miroase proaspăt. Ca o zi de vară, petrecută

în mijlocul unui munte.

— Ellie, ce facem aici? mă întreabă într-un final.

Mă opresc din mers abia când ajungem în dreptul crucii Sf. Andrei şi îi eliberez mâna, întorcându-mă cu spatele la ea. Sub ochii lui curioşi, mă poziţionez înaintea ei şi întind fiecare braţ spre fiecare curea, apoi îi cer scurt:

— Leagă-mă.

Şi aştept. Inspir adânc şi aştept emoţionată să se apropie şi să-mi lege fiecare încheietură cu curelele ajustabile din piele, însă Keith nici măcar nu se clinteşte. Stă la doar doi paşi distanţă de mine şi de cruce şi mă priveşte puţin mirat, având sprâncenele arcuite în semn de confuzie.

— Haide! insist.

— Nu, mă refuză. Nu-mi dau seama ce vrei să demonstrezi cu asta, Ellie, dar îmi pierd timpul aici. Nu o să te leg.

Aş minţi dacă aş spune că nu mă aşteptam la asta. În seara asta am văzut unele schimbări la el, schimbări pozitive. Nu-l mai văd la fel de dispus să mă lege şi să mă pedepsească, aşa cum era altă dată.

— Mai bine laşi prostiile şi ne întoarcem. Elicopterul poate să fie gata în orice clipă să te ducă acasă.

— Nu vreau să merg acasă, îl informez calmă, umezindu-mi buzele în grabă cu limba. Ştiu că hotărârea asta are legătură cu dulapul de sub

scări şi cu ceea ce mi s-a întâmplat. Te-ai speriat.

— Normal că m-am speriat! strigă deodată, făcându-mă să tresar. Când te-am scos de-acolo, te-am scos mai mult moartă, decât vie! Refuz să mai asist vreodată la aşa ceva, în special când e vorba despre tine.

— Nu aveai de unde să ştii că frica mea e atât de mare, încât să fac un atac de panică, argumentez.

Keith îşi măreşte ochii, revoltat, căpătând o expresie criminală.

— Nu-mi căuta scuze, Ellie! mă avertizează enervat, îndreptând un deget spre mine. Ştiam că ţi-e frică de spaţiile închise. Te-am băgat acolo cu bună ştiinţă!

Deschid gura să-i caut o altă scuză pentru ceea ce mi-a făcut, însă acesta mi-o retează instantaneu, înainte să apuc să rostesc ceva, când ridică degetul spre mine drept ameninţare, trântindu-mi şi o privire pe măsură.

Adevărul este că niciodată nu l-am văzut aşa întors pe dos şi revoltat pe el însuşi. Credeam că el nu e în stare să aibă regrete, dar acum regretă amarnic că m-a închis acolo.

— Poţi spune orice, dar află că nu o să mă răzgândesc. Contrar a tot ce am spus încă de când te-am adus aici, nu vreau să te mai rănesc. Dacă rămâi, o să te distrug.

— Nu înţelegi? îl întreb cu un chicot. Nu-mi poţi face niciun rău prin care să nu fi trecut deja.

Nu există pe insula asta loc în care să mă închizi sau lucru de care să mă legi şi să simt că poţi fi mai crud, pentru că tatăl meu e de un milion de ori mai crud ca tine.

— Tu eşti cea care nu înţelege nimic, Elena!

Îmi las braţele să-mi cadă pe lângă corp, luată prin surprindere de tonul cu care îmi urlă în faţă, frustrat. Chipul lui se înroşeşte de furie şi din instinct mă lipesc de cruce când face inconştient un pas spre mine.

Poate că nu înţeleg unde vrea să ajungă cu asta, dar nici el nu înţelege că nu mă tem de el. Probabil sunt deja prea nebună să mai am şanse de vindecare, căci nu vreau să plec.

Şi mai cred că îmi spune Elena pentru că vrea, în mintea lui, să se îndepărteze de mine.

— Nu te-am luat din sânul familiei tale şi al prietenilor ca să te iubesc, ci să te strivesc! Şi o s-o fac, mă asigură. O să te strivesc, într-un fel sau altul, cu intenţie sau nu. Nu ştiu să fiu bun, Ellie. Dacă rămâi, nici tu nu o să mai fi în stare să te recunoşti. Şi aici nu vorbim despre părinţii tăi, despre ce ţi-au făcut sau despre tine, ci despre mine. *Eu* nu sunt capabil să mă opresc. O să fie doar o chestiune de timp până o să fac ceva necugetat şi o să te omor.

Mai face un pas spre mine şi îmi cuprinde faţa în palme, ridicând-o spre el. Icnesc, dar nu pentru că acum ar fi reuşit să mă sperie, ci pentru că nu mă aşteptam să fie sincer cu mine.

— Înţelegi acum? mă întreabă printre dinţi. Chiar dacă nu-mi doresc, o să fac ceva la un moment dat şi o să te omor. Nu vreau să mori!

Şi văd în ochii lui cât de convins este de asta, mai ales când mă scutură frustrat, ca şi când ar încerca să mi-o bage în cap cu forţa. Mă înspăimântă puţin cu câtă putere pare să creadă că, într-adevăr, o să mă omoare.

— Nu am încredere în oameni, Ellie, îmi spune cu o idee mai calm, lipindu-şi fruntea de a mea. Nu am încredere nici măcar în prietenii mei, deşi am crescut împreună. Aşadar, cum aş putea să am încredere într-o făptură ca tine? Mă aştept oricând să faci ceva greşit, care să mă scoată din minţi atât de tare, încât să nu mai fiu în stare să mă controlez. O singură palmă dacă ţi-aş da şi n-aş mai fi capabil să mă opresc până nu te fac să regreţi că ai făcut-o. Nu vreau să te mai rănesc.

Gura lui mi-o zdrobeşte pe a mea într-un sărut apăsat, iar palmele îmi strâng mai tare obrajii deja striviţi. Cu greu mă lasă să asimilez ceea ce-mi spune, ca să-mi dau seama cât de puternice sunt sentimentele lui pentru mine. Probabil nici nu se compară cu ale mele, deşi sunt gata oricând să afirm cu voce tare sau în gând că îl iubesc. Îl iubesc cu forţă, ca o persoană nebună care, în pofida avertismentelor sale nesfârşite, îi îmbrăţişează propria nebunie. Niciodată nu m-am simţit mai vie cum m-am simţit în momentul în care m-am aruncat în întunericul lui şi l-am

acceptat pe tot, fără teamă.

Cum se aşteaptă ca acum să mai pot pleca? El nu mă îngrozeşte, ci mă face să-l doresc cu ardoare.

— De aceea suntem aici, replic cu greu, printre gâfâieli sonore, când Keith se retrage pentru o clipă. Dacă vrei să mă pedepseşti, fă-o aici, în Eden. Nu mă mai închide acolo. Arată-mi disciplina pe care o vrei. Învaţă-mă, dacă e nevoie, dar nu o să te las niciodată să mă părăseşti.

Cuvintele îmi ies pe gură cu inflexiuni şi ochii mi se umplu de lacrimi. Emoţiile mele sunt prea intense ca să le pot stăpâni. Doar gândul că are în plan să mă urce într-un elicopter care să mă ducă departe de el, doare al dracului de tare, mai tare decât ar durea să mă bată din nou cu cravaşa lui.

— Ai înţeles, rege dement ce eşti?! mârâi, cu maxilarul încordat şi tremurând toată. Nu te las să te descotoroseşti astfel de mine! Nu mai sunt prizoniera ta şi niciuna dintre celelalte nu sunt. Sunt iubita ta! Sunt regina ta!

Îl înşfac de cap când anticipez că vrea să se tragă înapoi. Cu ambele mâini îl forţez să vină mai aproape şi îmi adâncesc degetele în părul lui, la ceafă, strângându-l furioasă în pumni, înainte să-i strig în faţă:

— Sunt regina ta!

Aproape cad din picioare când mă atacă pe neaşteptate, gura sa năpustindu-se spre a mea ca nebuna. Mă înşfacă atât cu buzele, cât şi cu dinţii,

muşcând feroce tot ce-i iese în cale, până la sângerare. Simt gustul metalic din gură, ce se împrăştie pe limbă ca veninul şi înghit icnetul pe care-l scot în momentul în care mă izbeşte de cruce cu putere, parcă vrând să mă rupă în două.

Apoi îmi prinde părul cu o mână şi cu cealaltă bărbia, trăgându-mi capul pe spate.

— Nu te mai juca cu mine, Ellie! mârâie nervos. În noaptea asta o să pleci cât mai departe posibil şi punct!

O forţă îl smulge brusc din faţa mea, obligându-l să mă elibereze. Micha se înfiinţează de nicăieri şi îi prinde din spate gâtul cu braţul într-o tehnică de auto-apărare ce îl blochează pe Keith cu totul, nelăsându-i deloc ocazia să se protejeze. Îl urmăresc speriată cum se agaţă cu ambele mâini de antebraţul prietenului său şi încearcă în zadar să se elibereze, pe măsură ce faţa lui capătă o culoare din ce în ce mai stranie.

— Nu-l omorî, la naiba! îi cer lui Micha, iritată.

Însă acesta e prea ocupat să-l strângă pe Keith în braţe, până când leşină şi se lasă moale pe picioare. Mârâind, blondul îl ridică cu greu, înainte să se scurgă pe alee, şi îl târăşte până în colţul grădinii şi în dreptul patului de exterior. Aproape că mi-e milă de iubitul meu acum adormit, care atârnă inert în mâinile prietenului său şi, mai nou, aliatul meu.

Nu credeam că o să am vreodată ocazia să-l văd astfel. Un munte de om ce acum doarme ca un

copil mic în grădina pe care a construit-o special pentru a mă tortura pe mine. Nu credeam nici că voi avea vreodată oportunitatea de a-l lega eu pe el. Imediat ce Micha îl pune pe saltea şi îmi întinde fâşia de material dur pe care cel mai probabil a luat-o din dormitorul lui Keith, îi strâng cu putere încheietura mâinii stângi şi i-o leg fedeleş de tăblia modernă a patului, profitând la maximum de ideea de a folosi totul împotriva lui.

— Încă nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac asta, bombăne Micha în spatele meu, stând în picioare lângă pat. Eşti sigură că vrei să-i legi doar o mână? Dacă nebunul ăsta scapă, o să fie vai de tine!

— Nu o să-mi facă nimic, spun convinsă, trecându-mi uşor degetele peste chipul lui superb şi acum liniştit.

Nu de multe ori l-am văzut dormind. S-a întâmplat doar de două ori să adoarmă în zilele pe care le-am petrecut în Eden, însă nu am avut ocazia să-l privesc în toată splendoarea lui. Epuizarea fizică şi psihică pe care o simţeam atunci nu-mi lăsa cine ştie ce timp la dispoziţie înainte să adorm şi eu, iar el a refuzat vehement să-şi împartă patul cu mine şi în alte dăţi. Parcă i-ar fi fost teamă de fiecare dată să se expună în faţa mea vulnerabil.

— Nu fi atât de sigură, Ellie, mă atenţionează Micha, făcându-mă să mă întorc spre el. Când o să se trezească, nu o să-i placă deloc. Nici măcar nu

înţeleg de ce ai vrut asta.

Ei bine, nici nu mă aştept să înţeleagă, dar tot ţin să i-o spun.

— Voia să mă trimită acasă.

— Aşa, şi? pufneşte. Ar fi trebuit să profiţi de asta şi să fugi mâncând pământul. Asta ar face oricare dintre celelalte fete. Ce naiba e în neregulă cu tine?

Se uită insistent la mine, de parcă răspunsul la întrebarea lui mi-ar sta scris pe frunte. Cum mă aşteptam, nu are cum să înţeleagă. Nimeni n-ar face-o.

— Uite, prefer să-l ţin legat şi să risc să scape şi să-mi ia capul de pe umeri, decât să mă întorc. Nu ai idee ce m-ar putea aştepta acasă. Părinţii mei nu sunt genul de oameni care ar răsufla uşuraţi dacă aş intra pe uşă, după zile întregi în care am fost dispărută, ci genul de persoane care m-ar lovi neîncetat, până le-aş spune totul, inclusiv ce mi-aţi dat să mănânc! Cu alte cuvinte, dacă vrei să vă protejez fundul ţie şi celorlalţi, atunci mai bine te-ai asigura că rămân.

Acesta oftează, trecându-şi o mână peste faţă şi privindu-şi încurcat prietenul.

— Ţine minte! îmi spune. Am făcut asta doar pentru că nu sunt de acord cu decizia lui şi că ar fi fost prea riscant să te lăsăm să pleci. N-am făcut-o pentru tine şi pentru orice dracu’ se întâmplă între voi! Dacă vreţi să vă sfâşiaţi reciproc, nu aveţi decât, dar nimeni nu pleacă de pe insulă, nici

măcar tu.

Încuviinţez din cap, în semn că sunt de acord, apoi îl urmăresc cum se întoarce pe călcâie şi pleacă, lăsându-mă singură cu el.

Nu ştiu cât timp trece de când Keith n-a mai mişcat şi de când Micha a plecat, dar cert e că sunt pe punctul de a aţipi pe pieptul lui cald când acesta dă de înţeles că urmează să se trezească. Îl simt mişcându-se uşor sub obrazul meu şi îmi ridic încet capul, întorcându-mi privirea spre el. Lumina slabă a felinarelor ce încadrează aleea şi abia răzbate spre noi, cât şi cea aruncată de luna plină aflată deasupra serei, mă ajută să-i disting încruntătura uşoară dintre sprâncene şi încep, într-un final, să-mi fac griji de reacţia pe care ar putea s-o aibă în momentul în care îşi va da seama ce am făcut.

Până la urmă, sunt exact ca el. Cu gura lui mi-a spus-o şi probabil că nu a mai avut niciodată la fel de multă dreptate în legătură cu ceva. Chiar sunt exact ca el.

Gemând, pleoapele lui se zbat şi ştiu deja că s-a trezit şi că încearcă să-şi amintească ce s-a întâmplat. Mă ridic deasupra lui cu o mişcare fluidă, cuprinzându-i şoldurile între genunchi şi aştept curioasă şi emoţionată ca ochii verzi şi frumoşi să se deschidă şi să se fixeze pe faţa mea, aflată la doar câţiva centimetri de a sa.

Şi, când se întâmplă, furia din irisurile sale se stinge lent, lăsând în loc confuzie şi un strop de

blândeţe pe care n-am mai văzut-o la el. Nu se uită la mine de parcă m-ar urî, ci de parcă m-ar iubi cu tot ce are mai bun.

— Ce se întâmplă? întreabă, încruntându-se şi mai tare.

Trage de braţul legat şi pufneşte dintr-odată. După ce studiază în grabă fâşia de material cu care i-am strâns încheietura, privirea lui coboară înapoi pe mine, arătând din ce în ce mai uluit.

— Nu-ţi ieşi din minţi, rege nebun, îi cer. Avem câteva lucruri de discutat şi doar astfel aveai să mă asculţi. Doar în *grădina noastră* lucrurile sunt spuse pe nume, nu? Nu era corect să te foloseşti doar tu de ea, cum nu e corect nici să mă alungi din paradisul tău, odată ce m-ai lăsat să intru.

Maxilarul i se încordează, dând semne că urmează să se enerveze.

— Dar înainte de toate, vreau să-ţi spun ceva, îl informez, înainte să apuce să deschidă gura.

Mă aplec şi mai mult deasupra lui, iar părul îmi cade ca o perdea în jurul capului său, încadrându-i chipul astfel încât, tot ce îi mai rămâne de văzut, e chipul meu.

— Te iubesc, murmur aproape de buzele lui întredeschise, forţându-l să-mi înghită cuvintele, unul câte unul. Acum, arată-mi că mă iubeşti şi tu şi păstrează-mă sau ucide-mă. Alege!

Capitolul 27

Keith întinde cealaltă mână ca să desfacă legătura din jurul încheieturii, însă i-o prind la timp. Încă aplecată deasupra lui, o crucific de pat şi îmi trec degetele printre ale sale, ţinându-i-o departe de fâşia de material care îmi permite să deţin câtuşi de puţin controlul. Şi nu pare să-i placă. Acesta se uită fioros la mine, ochii lui verzi arzând de avertisment şi încă ceva. Incitare?

— Nu e amuzant, Ellie, mormăie printre dinţi. Grădina asta există ca să te ţină pe tine legată, nu pe mine.

— Nu încerc să fiu amuzantă. Încerc să te fac să mă asculţi.

— Ei bine, nu apreciez deloc metoda ta de a mă face să ascult, mărturiseşte. Ăla a fost Micha?

Când văd scânteia din ochii lui tot mai violenţi, decid să nu-i ofer un răspuns la asta. Într-un fel sau altul, tot o să afle cine e cel care l-a trădat, deşi n-a făcut-o în special pentru a mă ajuta pe mine.

— A fost Micha, nu-i aşa? insistă.

— Te abaţi de la subiect, Keith, îl atenţionez serioasă. Nu am venit aici să vorbim despre Micha.

— Nu, plescăie. Am venit aici să vorbim despre plecarea ta. Ştii, Ellie, încep să nu te mai înţeleg deloc. Ai fost adusă pe insulă împotriva

voinţei tale, iar acum nu mai vrei să pleci? Oricare dintre celelalte fete ar fi mai mult decât dispuse să îţi ia locul.

Îmi strâng buzele într-o linie dreaptă. Nu dezmint; probabil toate ar vrea să-mi ia locul din elicopterul ăla şi să se întoarcă acasă, dar eu nu sunt celelalte.

— Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne? mă întreabă curios, arcuindu-i sprâncenele. Există cineva acolo care abia aşteaptă să pună mâna pe tine, care a măcelărit o fată doar ca să-ţi trimită un avertisment, iar eu nu ştiu cine e. Cum să te protejez când eu nici măcar nu am idee cine vrea să-ţi facă rău?

Mă încrunt, imediat ce înţeleg de unde până unde vine toată ideea cu eliberarea, când el mi-a promis că nu voi mai pleca niciodată de aici, apoi îmi îndrept spatele, continuând să-l privesc uluită.

— Vrei să mă eliberezi doar pentru a mă proteja?

Abia când o rostesc cu voce tare, îmi dau seama cât de… anormal sună. De când mă protejează el pe mine, oricum? Este măcar capabil de o astfel de dovadă de iubire?

Înainte să-i anticipez următoarea mişcare, mă răstoarnă de pe el şi cad pe spate pe salteaua moale cu o bufnitură uşoară şi un icnet aproape mut.

Habar nu am cum se eliberează, dar o face al naibii de repede. În următoarea secundă, ajunge

între coapsele ce mi se desfac singure să-l cuprindă şi îmi prinde ambele mâini, ridicându-le deasupra capului înainte să-şi lase degetele să se strecoare între ale mele şi să le strângă cu putere.

— Crezi că te-aş lăsa să pleci atât de simplu, dacă nu ar fi existat un motiv? mă întreabă apoi, pe un ton moale, privindu-mi cu intensitate gura expusă. Ellie, ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum este să-ţi permit să te îndepărtezi, în special când am devenit dependent de tot ce ţine de tine, de părul tău, de ochii tăi, de trupul tău…

Strângându-mi pleoapele, îl las să-şi îndese faţa în scobitura gâtului meu şi să-mi mângâie gâtul cu nasul, străduindu-mă totodată să rămân nemişcată, deşi apropierea lui îmi transmite un fior de gheaţă ce m-ar cutremura din toate încheieturile, dacă nu m-aş controla cu grijă.

Expir pe gură tot aerul când el inspiră adânc şi geme, lipindu-şi tot chipul de gâtul meu, ca într-o îmbrăţişare intimă.

— Mirosul tău…

— Dacă vrei să mă dai afară din viaţa ta, vorbesc încet, înghiţind repetitiv în sec, trebuie să te străduieşti ceva. Oricum nu o să plec nicăieri.

Oftând, Keith îşi ridică privirea şi se sprijină în coate, având o cută mică între sprâncenele încruntate de confuzie.

Acum că ştiu de ce vrea să o facă, nu-mi rămâne decât să continui să insist. Până acum o clipă am crezut că toată ideea cu eliberatul

porneşte de la faptul că, vrând să mă pedepsească pentru dispariţie, s-a simţit nevoit să mă închidă, şi plecarea mea are legătură cu asta într-o oarecare măsură. Dar principalul motiv pentru care vrea să mă trimită departe de locul ăsta nu are legătură cu el. Oricine s-ar ascunde acolo şi vrea să-mi facă rău, Keith e îngrijorat pentru asta.

— Poate că toată povestea cu fata aceea nici măcar n-are legătură cu mine, continui aproape în şoaptă. O să mă alungi doar pentru o supoziţie?

— Nu vreau să te alung. Vreau să fii a mea. Vreau ca la sfârşitul sezonului, să pleci de aici cu mine.

— Atunci? întreb curioasă, studiindu-i în amănunt faţa frumoasă.

— Dacă te frâng? vrea să ştie, eliberându-mi una dintre mâini ca să-mi ferească şuviţele de păr de pe frunte. Dacă, până se termină vara, o să te frâng şi n-o să mai ştiu cum să te repar? Când te-am găsit zăcând în dulapul acela, fără nicio reacţie, am crezut că am făcut-o deja.

— Nu aveai de unde să…

— Îmi pare rău.

Rămân cu cuvintele pe limbă, şocată să-l aud cerându-şi iertare de la mine. Eram pregătită să-i povestesc de ce mă tem de locul acela, dar acum nu mai sunt la fel de convinsă că merită să mai spun ceva şi să stric momentul.

Şi pare sincer. Arată ca şi când într-adevăr i-ar părea rău pentru ce mi-a făcut. Probabil şi-a dat şi

el seama că pedepsele mici pe care mi le-a aplicat până acum nici nu se compară cu ceea ce m-a făcut să simt în momentul în care m-a vârât în încăperea mică de sub scări şi că, să mă înspăimânte de moarte, nu făcea parte din planurile lui.

— Îmi pare foarte rău, adaugă domol, coborându-şi cu lentoare degetele pe obrazul meu.

Îmi eliberez şi cealaltă mână, apoi îi cuprind gâtul cu ambele braţe, trăgându-l spre mine înainte să mai spună şi altceva care să mă copleşească. Acum mă simt de parcă aş avea garda prea jos ca să mă pot apăra în faţa emoţiilor şi sentimentului că mă îndrăgostesc teribil de tare. Niciodată n-am mai avut senzaţia că o să cad în gol după cineva.

Îi capturez gura cu buzele, inspirând pe nas mireasma parfumului în care mă învăluie, şi îl sărut aşa cum n-am mai făcut-o, ca şi când aş vrea să-l înghit. În acelaşi timp, mă adâncesc în saltea când întreaga lui greutate se prăbuşeşte peste mine, strivindu-mă între el şi ea. Îi ia o singură clipă să-mi răspundă. Nici nu pare că ar avea nevoie de îndemnuri ca să mă sărute la rândul lui înfocat, cu limba. Habar nu are că îl vreau enorm acum şi sunt pe punctul de a plânge.

Expir dintr-odată. Mâna sa coboară pe coastele mele, cu degetele răsfirate, într-o mângâiere lină şi delicioasă. Mi-aş dori s-o simt direct pe piele, nu prin maioul din satin al

pijamalelor elegante, aşa cum o simt strângându-se pe coapsa mea ca să-mi ridice piciorul în jurul taliei lui.

E dificil să exprim în cuvinte ce simt pentru el. E ca ceva ce mă roade pe dinăuntru şi mă consumă. E ca flacăra ce consumă o lumânare. Îmi transformă interiorul în ceară topită şi fierbinte. Mi-l lichefiază.

În mintea mea, ştiu că nu e normal. Nici eu nu mă simt prea normală acum, ce-i drept, dar sunt gata să admit că, dacă mă alungă, o să sufăr aşa cum n-am mai făcut-o pentru nimic şi pentru nimeni.

Şi abia pune mâna pe mine, că deja iau foc subit. Izbucnesc în flăcări reale ce mă fac să mă zvârcolesc sub el, lipsită de răbdare. Gura i se mută pe gâtul meu şi-l sărută aprins, răvăşitor, până mă tulbură cu totul. Peste minte mi se aşterne o pătură de ceaţă şi parcă aş trece dintr-odată pe pilot automat.

Mă ridic în capul oaselor, fără să mi-o ceară. Ridic braţele când degetele lui se încâlcesc în tivul maioului, iar Keith mi-l scoate pe cap într-o fracţiune de secundă, lăsându-l apoi să cadă lângă pat. Văd printre gene şi prin pelicula de ceaţă de pe ochi cum privirea îi coboară ţintă spre sânii acum goi, ce se înfioară chiar înainte să-i atingă. Fiecare celulă din corpul meu ştie cine e şi ce poate să facă şi îl adoră peste puterea mea de a înţelege.

Cât mă reîntind pe spate, acesta găseşte fâşia de material cu care i-am legat încheietura. O prinde cu ambele mâini, întinzând-o în faţa ochilor ce mi se închid ca la comandă, când o apropie de faţa mea. Nu mă opun. Nici nu aş putea s-o fac. Îi permit să mi-o lege în jurul capului, cu un nod, şi să-mi ia văzul.

Apoi totul devine mult mai intens. Nu-l văd, dar ajung să-l simt la o intensitate nouă, care mă face să fiu nerăbdătoare. Pot doar ghici când se apleacă deasupra mea, căci pielea mi se electrizează, iar căldura corpului său îl încălzeşte pe al meu uşor. Oricât de insistent mi-aş ordona în minte să mă relaxez, muşchii mi se încordează tot mai puternic, aşteptând tensionaţi următoarea lui mişcare.

O atingere blândă pe abdomen mă face să tresar şi icnetul ce-mi iese pe gură descrie perfect cât de sensibil mi-e trupul acum, ca o coardă întinsă şi menită să cânte la cea mai mică ciupitură. Mâinile lui îmi cuprind sânii tot pe neaşteptate, degetele sale înfăşurându-se în jurul lor ca şi când ar încerca să-i măsoare. Îi masează uşor, fără grabă, comportându-se cu ei cu grijă, de parcă ar fi nişte jucării care ar putea să se strice mult prea repede.

E pentru prima oară când se poartă grijuliu şi blând, dar şi când mă face să aştept atât de mult. Îmi oferă răgaz să-mi gândesc poziţia. În timp ce el e în genunchi între picioarele mele desfăcute,

braţele îmi sunt de-o parte şi de alta a corpului, flexate din cot, iar întregul corp mi-e expus privirilor sale. Nu mă clintesc, cu toate că îl simt studiindu-mă în amănunt, din vârful capului, până în vârful degetelor tensionate de la picioare, pe care nu reuşesc să le mai relaxez.

— Eşti perfectă, murmură, lăsându-şi mâinile să alunece pe talia mea. Nu vreau să pleci, Ellie.

Fir-ar! Mă cutremur pe saltea, scoţând un geamăt stins printre buzele întredeschise şi uscate.

— Vreau să te ţin pentru totdeauna aici, aşa…

— Atunci, nu mă forţa să plec, răspund fără vlagă.

Tresar din nou când gura lui se loveşte de abdomenul meu, iar dinţii i se agaţă de pielea încinsă, muşcând blând din ea. Apoi îl sărută aprins, cu limba, lăsând în urma lui doar dâre fierbinţi şi umede. Alunecă pe talie şi pe şold, iar eu mă arcuiesc, puţin înspăimântată de intensitatea cu care îl simt, cu dinţii adânciţi în buze ca să-mi reprim orice sunet. Abia rezist, dar nu mi-aş da jos legătura de la ochi pentru nimic în lume. Faptul că nu-l văd şi nu anticipez urcă scena la un nivel la care n-a mai fost până acum. Îmi menţine trupul sub tensiune maximă, devenind al naibii de sensibil şi receptiv.

Doar în momentul în care îmi scoate pantalonii scurţi şi lenjeria de sub ei, îmi dau seama cât de tare arde locul unde picioarele se unesc. Sunt

nevoită să mă prind de aşternutul de sub mine ca să suport atingerea uşoară a părului său pe interiorul coapsei, dar asta nu mă ajută deloc să-i suport şi gura ce se înfige în miezul meu, nemiloasă. Surprinderea e atât de mare, că geamătul ce-mi scapă seamănă izbitor de mult cu un ţipăt de teamă.

Şi nu se mai opreşte. Oricât de tare ajung să strâng cearşaful între degetele încleştate sau cât de tare gem, nu se mai opreşte. Suge cu nesaţ centrul cu terminaţii nervoase până când şi cel mai mic şi mai neînsemnat fir de păr mi se zbârleşte. Spatele mi se desprinde de saltea, încordându-se tare şi dureros, iar sângele îmi inundă urechile, năvălind peste mine ca valurile unui tsunami veritabil.

Ajung să fiu incredibil de zgomotoasă, iar gemetele mele sunt tot ce se mai aude în sera din sticlă.

Dar nu mă lasă să termin. Oh, nu! Deşi sunt foarte aproape de a avea un orgasm vijelios chiar pe limba lui, se opreşte la ţanc şi se ridică asupra mea la fel de îmbrăcat, adâncind aceeaşi limbă fermecată în gura mea doar ca să mă abandoneze apoi şi să se plimbe nestingherită pe maxilar şi pe gât.

— Te iubesc, şopteşte încet, abia rostind cuvintele. Te vreau enorm de tare!

Primul lucru pe care îl fac după această declaraţie este să-mi încleştez degetele pe nasturii

cămăşii sale din pânză şi să-i desfac unul câte unul, fără efort. O fac din instinct, ca pe un lucru pe care l-am făcut de un milion de ori înainte şi mi-a intrat în reflex. În acelaşi timp, gura lui mă aruncă departe de locul ăsta, vrând probabil să-mi ia minţile, înainte să-i iau eu controlul.

Devine doar o chestiune de timp până îl răstorn pe saltea şi îmi reiau poziţia, rostogolindune într-o încleştare de trupuri. Ultimii doi nasturi îi rup, neavând răbdarea necesară să-i mai desfac şi, chiar şi legată la ochi, pot vedea cu ochiul minţii pieptul delicios de sub mine, pe care nu ezit să-l cercetez cu limba şi cu buzele. Dacă el mă vrea, eu îl vreau şi mai mult. De un infinit de ori mai tare.

Mă împing în podurile palmelor, lăsându-mă să alunec mai jos într-un sărut continuu. Îl simt înfiorându-se sub mine şi încordându-se cu putere, parcă anticipând ce am de gând să-i fac.

O să mai iasă de aici doar distrus. Aşa cum el m-a distrus pe mine încă din momentul în care m-a atins pentru prima oară, aşa o să-l distrug eu acum, dacă nu mai tare. Doar îl cuprind cu gura şi ştiu deja că e al meu cu totul, în special când mâna i se înfăşoară pe ceafa mea, pregătită să mă ghideze ca să-l urc pe cele mai înalte culmi ale plăcerii. În sinea mea, îmi place să cred că n-a mai experimentat niciodată ceva la fel de intens şi de plăcut, cum e gura mea pe el şi cercelul din limbă care îl atinge constant, special să-l înnebunească.

Asemeni primei dăţi, simt fiorul cum îl scutură şi îl face să geamă printre dinţii încleştaţi special pentru a-l ajuta să suporte tortura la care îl supun cu bună ştiinţă, prin mişcări lente şi prelungi, pe toată lungimea sa. Se supune la rândul său aceleaşi torturi şi îmi eliberează părul, permiţându-mi să îl chinui până la nebunie, în pofida faptului că tremură din ce în ce mai puternic, iar gemetele sale uşoare cresc, transformându-se în cuvinte la fel de dulci.

— Vino aici, scumpo.

Se ridică pe neaşteptate şi mă trage spre el, apoi mă întoarce pe spate, ridicându-se asupra mea cu o mişcare agilă. În continuare legată la ochi, îl ating uşor pe braţe cât se poziţionează şi mă pătrunde cu răbdare, expirând fierbinte peste faţa mea în momentul în care ajunge adânc. Abia reuşesc să rămân nemişcată.

De data asta, timpul se opreşte, iar Keith face dragoste cu mine. Nu mai pare dispus să smulgă totul şi să mă frângă. Nu mai caută să-mi provoace o doză de durere pentru care să-l ţin minte. Acum mă iubeşte. Se mişcă lin, dar adânc, strecurându-se în locuri în care până acum n-a fost. O face ca şi când vrea dinadins să tragă de timp ca să dureze eventual o veşnicie.

Nu aş fi surprinsă să aflu că, atunci când vom ieşi din bula noastră, a trecut o lună, un an, de când am intrat în Eden. Dacă timpul într-adevăr ne-ar aştepta, n-aş mai pleca de aici decât atunci

când m-aş sătura de el, dacă ar fi posibil. Acum pare la milioane de ani distanţă, când tot ce-mi doresc este să mă scufund şi mai tare în braţele şi în gura lui.

Deşi aş vrea ca momentul ăsta să se prelungească la infinit, îmi simt orgasmul venind leneş, însă gata să mă rupă. Probabil îl simte şi el, căci Keith îşi intensifică mişcările cu izbituri delicioase, smulgându-mi pentru fiecare câte un geamăt pe măsură şi răsplătindu-mă apoi cu sărutări pe tâmple şi pe obraji.

Când mă aştept mai puţin, îmi smulge materialul de pe ochi şi accelerează simţitor, luându-mă cu asalt în clipa în care îşi strecoară braţele sub mine şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare de oţel. Pe măsură ce mă apropii de punctul culminant, pompează tot mai tare în interiorul meu, scrâşnind feroce din dinţi, străduindu-se parcă să-şi menţină propriul orgasm sub control. Nu cedează impulsului puternic de a se elibera, până nu mă aduce exact unde îşi doreşte.

Şi, chiar dacă nu e pentru prima oară când mă înalţă la cer cu un orgasm răsunător, pe acesta îl simt diferit. Nu e la fel de sfâşietor şi tăios, ci pur şi simplu dureros de lent şi de lung. O plăcere criminală mă ia în stăpânire, făcându-mă să mă crispez şi să mă încordez sub el ca un arc şi nu se mai opreşte până când nu-mi încleştez până şi cel mai mic muşchi din corp. Keith mi-l prelungeşte înnebunitor de mult, stimulându-mă atât cu mâna,

cât şi cu mişcări agile şi perfect executate, ce-mi ating acel nerv imens din adâncul trupului, în timp ce ochii săi nu-mi scapă nicio reacţie.

În schimb, ai mei se măresc de teamă. Dragostea ce-mi umple pieptul e prea copleşitoare. Keith îşi lipeşte faţa transpirată de faţa mea acum fierbinte, înainte să se elibereze la rândul său, cu un geamăt răsunător ce trădează cât de vulnerabil este în momentul ăsta.

Apoi mă las moale; nu-mi mai simt corpul şi nici nu-mi mai pasă de el. Îmi pasă doar de sentimentul dulce ce mă acaparează cu totul şi mă lasă să cred că locul meu e aici, în braţele lui, că sunt exact acolo unde trebuie.

Ieşim din Eden altfel decât am intrat. Mâna lui îmi strânge degetele şi mă conduce spre vila Elitei, păşind încet pe lângă mine.

Peste insulă pluteşte o linişte ciudată. Parcă nici valurile mării nu mai sunt la fel de sonore ca în alte zile. E o noapte calmă, la fel cum mă simt şi eu, calmă şi bine dispusă.

Ochii uşor distraţi ai lui Keith se apleacă spre mine şi îmi zâmbeşte amuzat.

— Ce? întreb curioasă, surâzând.

Se opreşte din mers în mijlocul aleii, la jumătatea distanţei dintre grădină şi vilă, apoi se întoarce cu faţa spre mine şi îmi fereşte cu ambele mâini părul ciufulit de briză.

— Eşti conştientă că acum lucrurile stau altfel,

nu? Eşti liberă să pleci oricând îţi doreşti. Total contrar a ceea ce cred ei, eu sunt convins că nu ai spune nimănui despre noi şi despre locaţia asta. Nu mai eşti o prizonieră. De fapt, nici nu sunt sigur că ai fost vreodată.

— Ai spus că nu ai încredere în oameni, Keith, îi reamintesc.

— Ştiu ce am spus, murmură, cuprinzându-mi obrajii în palme, ca să-mi ţină faţa ridicată spre mine. Contrar a ceea ce am spus în seara asta, încă îmi doresc să rămâi cu mine.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? îl chestionez, încruntată. Asta ar însemna ca la sfârşitul sezonului, să mă iei cu tine. Eşti sigur că vrei să mă iei cu tine? Nu există nimeni care să te aştepte dincolo de insula asta?

— Dacă ar fi existat, lucrurile ar fi stat altfel?

Scot un sunet indignat. Probabil că nu. Nu m-am întrebat niciodată dacă există o femeie care îl aşteaptă, dar nici nu-mi pasă cu adevărat. Dacă ar fi, aş alunga-o.

Aş face tot posibilul să o scot din viaţa lui. Până la urmă, sunt o persoană cât se poate de egoistă şi nu mi-e ruşine cu asta.

— Keith…

— Eşti doar tu, mă întrerupe, sărutându-mi scurt buzele. Nu-ţi scoate colţii!

Pufnesc ofticată, dar nu apuc să mai şi spun ceva legat de asta. Aplecându-se uşor, îmi înfăşoară talia cu ambele braţe şi mă ridică pe un

umăr, înainte să pornească spre vilă.

— Acum, că nu mai sunt o prizonieră, înseamnă că nu voi mai fi nevoită să conviețuiesc cu celelalte fete? întreb calmă.

Deşi atârn în spatele lui, trebuie să recunosc că nu mă deranjează deloc. Picioarele mele goale se bucură de plimbarea gratuită pe care o primesc şi îşi iau răgazul de a se odihni.

— Nu, răspunde prompt. Nu o să accept ca iubita mea să se amestece cu marfa. O să stai acolo unde ţi-e locul, regină. Pe tron, lângă mine!

— Să ştii că figurile astea de stil încep să mă obosească, mărturisesc amuzată. Acum chiar mă aştept să ai un tron ascuns pe undeva, doar aşa, pentru că îţi permiţi.

— Tu ai început. Şi îmi permit orice.

— Observ, îl iau peste picior. Îţi permiţi să fii şi incredibil de ignorant.

Acesta intră în vilă chiar pe uşa din faţă, fără să se obosească să mă repună pe picioare. Din fericire pentru mine, livingul e aproape gol, Jordan fiind singurul care mai ocupă spaţiul. Bărbatul de culoare doar ne priveşte scurt, înainte să se prefacă preocupat de asigurarea perimetrului, comportându-se de parcă nici nu l-a văzut pe Keith trecând prin faţa lui cu mine în spate.

— Propun să ai grijă ce scoţi pe gura aia magică, Ellie, replică brunetul, urcând lent scările spre etaj. Mă tentează să te supun unor perversiuni prin care pot jura că nu ai mai trecut

niciodată, asta doar ca să te pedepsesc pentru limba ta ascuţită.

— Poate o să-mi placă, i-o trântesc sec. N-ai de unde să ştii.

— Mă îndoiesc. În plus, nu vreau să te mai rănesc în niciun fel.

Ajunşi în dormitorul lui, mă aşază pe pat cu o grijă ridicolă şi mă priveşte de sus, prinzându-mi în schimb bărbia între degete. Îmi mângâie delicat colţul gurii, în timp ce pare să se gândească la ceva.

— Ce? întreb din nou, curioasă.

— Încă nu-mi vine să cred că singurul lucru pe care l-am făcut ca să te aduc aici, a fost să plătesc cincizeci de mii de dolari individului potrivit. E incredibil ce fac oamenii pentru nişte mărunţiş.

— Cincizeci de mii de dolari sunt mărunţiş?

Keith ridică dintr-un umăr.

— Ellie, habar nu ai cât de bogat sunt. Cincizeci de mii chiar sunt mărunţiş.

— Şi dacă ţi-ar fi cerut mai mult? îl interoghez, curioasă să aflu cât ar fi fost dispus să plătească pentru a mă avea aici.

— Aş fi plătit pentru tine oricât, replică sincer, expresia lui rămânând la fel de nemişcată. De ce crezi că nu m-am gândit niciodată să te vând? Nu există pe lumea asta un om suficient de bogat, în afară de mine, ca să-şi permită să te cumpere, pentru că valoarea ta e mai mare decât îţi poţi imagina.

Retrăgându-şi mâna, mă ridică pe neaşteptate de pe marginea saltelei, ţinându-mi strâns braţele ca să stau dreaptă în faţa lui.

— Şi nu pentru că eşti cea mai frumoasă femeie din lume, pentru că nu eşti. Am văzut femei cu o frumuseţe atât de mare, încât parcă nu erau reale, însă tu… adaugă printre dinţi, strângându-şi şi mai tare degetele, ce simt pentru tine… Asta nu se poate cumpăra, iubito. Nici nu cred că aş avea atât de mulţi bani. Ce senzaţii îmi stârneşti tu… sunt inestimabile, ca diamantele din ochii tăi. Nepreţuite.

Înghit în sec, emoţionată, înainte ca gura lui să mă sărute apăsat, pentru câteva clipe scurte. Apoi mă întinde pe patul lui mare şi se întinde lângă mine, trăgându-mă la pieptul lui. Nu apuc să mă întreb dacă urmează să dispară din nou, pentru că devine clar că nu o să mai plece nicăieri.

De data asta o să rămână.

Capitolul 28

Deschid ochii şi ceea ce văd prima oară e un Keith adormit, cu chipul liniştit şi nemişcat, al cărui braţ e petrecut peste mine. În ultimele două săptămâni, să mă trezesc astfel a devenit o obişnuinţă, ţinând cont că acum împărţim acelaşi dormitor şi acelaşi pat. El spune că, să locuiesc în vila Elitei ţine de protecţia mea, însă ştim amândoi că nu e doar atât. După noaptea petrecută în Eden

– şi ultima, de altminteri – lucrurile stau diferit în cazul nostru. Keith a ajuns să se învârtă pe lângă mine de parcă fericirea mea ar fi principala lui grijă, comportându-se ca un iubit al naibii de insistent şi posesiv.

Şi nu rezist să nu zâmbesc când mă gândesc la asta. Cine ar fi crezut că lucrurile se vor aranja astfel? De fapt, cine ar fi crezut că o să ajung în momentul în care să-mi doresc ca vara asta să nu se mai termine?

Mă strecor cu greu din căuşul braţelor sale fierbinţi, mişcarea mea făcându-l să se întoarcă pe spate. Sar din pat debordând de energie, ştiind că asta e ziua pe care mi-o voi petrece la piscină alături de fete – o chestie pe care n-am mai făcut-o de ceva timp. După ce cotrobăi prin sertarele comodei după un costum din două piese, următoarea destinaţie e baia din dreapta, apoi cabina de duş cu uşi din sticlă.

Spăl cu răbdare toate urmele de noaptea trecută şi îndepărtez transpiraţia cauzată de dimineaţa mult prea călduroasă, folosind în special apă rece ca să alung nota uşoară de somnolenţă şi să mă revigorez. Presimt că azi va fi o zi bună, aşa cum au fost şi ultimele.

Când ies de sub jetul de apă, Keith e deja în pragul băii, zgâindu-se la mine printre gene. Goală şi udă, păşesc tiptil spre suportul de prosoape şi înşfac unul mare, ştergându-mi faţa cu un colţ, în timp ce îl pândesc la rândul meu, curioasă să aflu

ce are de gând să facă.

Dacă un lucru am aflat despre el, acela e că e al dracului de imprevizibil. Mă aştept oricând să se înfiinţeze lângă mine şi să mă înşface. N-ar fi prima oară când s-ar trezi cu chef de sex spontan, pe orice blestemată de suprafaţă pe care ar putea să mă întindă sau să mă trântească. Şi aş minţi dacă aş spune că nu-mi place asta la el. Mă menţine într-o continuă stare de alertă şi e mai palpitant decât aş recunoaşte vreodată cu voce tare.

— Unde te duci aşa devreme? mă întreabă calm, sprijinindu-se de tocul uşii pe care îl ocupă aproape în întregime, la cât de mare e.

Să fiu sinceră, încă mă minunez cum bărbatul ăsta nu a reuşit să mă frângă până acum. Nu e ca şi când n-ar avea puterea necesară pentru a o face fără efort.

— La piscină, răspund senină, înfăşurându-mi trupul cu prosopul. Vrei să vii şi tu? Sau de data asta îl trimiţi pe Jordan să-mi păzească fundul preţios?

Acesta chicoteşte scurt în faţa înţepăturii cu care îl atac, urmărindu-mă cum mă apropii de oglinda mare din dreptul chiuvetei.

— Ai ceva de comentat despre asta, iubito?

— Aş cam avea, mărturisesc. E ridicol să fiu urmărită peste tot, ba de tine, ba de el. Toată povestea cu fata aceea a trecut. Dacă voia cineva să-mi facă felul, ar fi făcut o mişcare până acum.

— Nu sunt dispus să risc, mi-o retează nonşalant, mutându-se într-un final din prag.

Se apropie de mine şi simt cum pielea mi se electrizează, înfiorându-se. Mă cutremur înainte să se oprească în spatele meu şi să-mi cuprindă braţele în palme, privindu-mă în oglindă.

— Ai putea sta cu mine astăzi, propune, coborându-şi capul ca să-mi sărute umărul dezgolit şi încă ud. Promit să te ţin ocupată non-stop.

— Nu mă îndoiesc că ai putea, dar am nevoie de o pauză. Încă nu-mi simt picioarele după noaptea trecută.

Să nu mai menţionez despre senzaţia ciudată pe care o am între picioare constant şi care se dovedeşte a fi a naibii de deranjantă. Nu-mi permite să uit nici măcar pentru o clipă ceea ce mi-a făcut noaptea trecută şi ceea ce-l face acum să surâdă amuzat, cu buzele încă pe umărul meu.

— Îmi place la nebunie să ţi-o trag tare, se scuză pe un ton distrat. Cred că te-au auzit şi fetele din cealaltă vilă.

— Şi te bucură asta? îl întreb aproape în şoaptă, înclinându-mi capul când gura îi urcă pe gât.

Mă sărută cu o lentoare ucigătoare, în timp ce mâinile sale se strecoară pe şoldurile mele şi mi le cuprind între degete, strângându-le ritmic prin prosopul pluşat.

— Sunt un bărbat cu un ego foarte mare, Ellie,

mă informează printre sărutări. Mă simt bine când femeia pe care o am geme de plăcere şi o aud şi alţii cât de bine se simte cu mine. Iar tu, iubito, gemi într-un fel… Dumnezeule!

Strâng din dinţi, prinzându-mă de marginea chiuvetei elegante şi ovale, aşezată pe un blat imaculat din marmură. Gâtul mi se arcuieşte şi mai mult, lăsând loc gurii sale să-mi lingă suav pielea tot mai înfierbântată.

Cu mintea îi urmăresc mâna dreaptă, care se mută încet de pe şoldul meu şi se strecoară pe sub prosop, între picioare. Degetele osoase şi reci mă ating în cel mai intim mod, ca într-o mângâiere blândă, înainte ca vârful indexului să se oprească exact pe miez. Abia mă atinge şi deja vibrez în braţele lui, apoi mă înmoi când execută mişcări circulare şi lente pe vârful plin de nervi. Expir tot aerul din plămâni deodată şi îmi las capul să cadă pe umărul lui, savurând fiecare senzaţie cu ochii închişi.

Nu-mi reprim nici cel mai mic sunet ce-mi iese pe gură, mai ales acum că ştiu cât de mult adoră să mă asculte. Fără să-şi dea măcar seama, tocmai îmi lasă posibilitatea de a mă folosi de una dintre slăbiciunile sale. Dar apoi mă prăbuşesc rapid când îmi şopteşte în ureche:

— Să nu termini.

I-aş spune că nici măcar nu sunt pe aproape de a termina, dar sunt luată prin surprindere de ordinul lui şi îmi cobor brusc privirea în oglindă,

ca să-l privesc şi să înţeleg de ce nu vrea să fac asta. Rânjetul malefic de pe buzele lui e al naibii de sugestiv şi devine clar că doar se joacă cu mine când, după ordinul lui, începe să-şi mişte degetele mai agil, mai insistent, căutând să mă excite până la nebunie. Mă priveşte la rândul lui în oglindă, cu ochi strălucitori şi diabolici, urmărindu-mi fiecare mişcare cu o atenţie absurdă, ca şi când ar încerca să se asigure că îl ascult.

Îmi cuprinde umerii cu celălalt braţ, ţinându-mă captivă şi lipită de el, iar capul i se sprijină de al meu, fără să mă slăbească vreun pic.

— Vreau ca astăzi să te duc undeva, mă informează, continuând să pună presiune pe mine. Şi vreau ca toată ziua să fii la fel de excitată ca acum. Să nu mai ai răbdare să intru în tine. Ba chiar să mă rogi s-o fac. Iar apoi o să te iau atât de tare, încât o să te rup în două.

— Nu, şovăi, uşor speriată de cât de mare mi-e dorinţa. Vreau acum.

— Nu acum.

Se retrage dintr-odată, iar eu aproape cad din picioare. Îmi strâng mai bine mâinile pe marginea blatului, privindu-l şocată în oglindă cum îşi aruncă pantalonii de pe el şi porneşte spre cabina de duş, râzând. Nici nu pare să-l deranjeze că erecţia lui e la fel de mare ca nevoia mea.

— Eşti rău, mă plâng.

— N-a spus nimeni că sunt bun, Ellie, mă ia peste picior. Mai bine ai coborî. Sigur au ajuns

fetele.

Apoi râde şi mai tare, vârât în cabină, gol şi apetisant, pe când genunchii mei tremură cu o forţă incredibilă. Nemernicul!

Înfuriată şi roşie în obraji, înşfac costumul de baie şi mă întorc în dormitor, trântind uşa cât sunt în stare de tare, ca să vadă că nu apreciez deloc jocul ăsta.

Le găsesc pe fete invadând piscina din spatele vilei, chiar dacă au spectatori încă de dimineaţă. O melodie latino animă atmosfera, cântând pe fundal, iar Ryder şi Trent stau trântiţi pe câte un şezlong, savurându-şi cafeaua în linişte. Ştiu deja că, cei doi crai prezenţi le pândesc pe după ochelarii de soare cu lentile fumurii.

Încă înfierbântată, evit să iau contact cu vreunul dintre ei sau dintre ele. Mă îndrept ţintă spre trambulină şi nu mă mai opresc până când nu aterizez în apa răcoroasă şi menită să-mi potolească focul dintre picioare. Abia când ies la suprafaţă, zgribulită, dar încă în flăcări, le privesc pe cele patru blonde prezente, care abia şi-au făcut curajul de a-şi introduce degetele în apă.

Apoi înot spre ele, surprinzând chiar momentul în care Reina le povesteşte ceva interesant despre Deke.

— Poate că nu vorbeşte mult, dar… Pf!

Blonda aşezată pe marginea piscinei se îmbujorează uşor, iar Mia chicoteşte distrată.

— Ce e? întreb curioasă. Despre ce vorbiţi?

— Deke a dus-o pe Reina în Paradisul plăcerilor… cu gura!

Şi o spune cam tare, că ne întoarcem toate cinci capetele spre cei doi bărbaţi de pe şezlonguri, ca să ne asigurăm că nu au auzit. Drept răsplată, Reina o îmbrânceşte pe Mia, iar aceasta cade în piscină cu un hohot, intrând în apă doar până la gât.

— De ce n-ai strigat în gura mare? o chestionează enervată.

— Ce? întreabă aceasta, cu un aer nevinovat, crispată din cauza soarelui puternic ce se reflectă în apă şi îi intră în ochi. N-am spus nimic, în afară de adevăr. Era de aşteptat, oricum. V-am văzut sărutându-vă. Ştii, credeam că doar Angel şi Ellie s-au tâmpit subit, însă acum…

— Spui asta doar pentru că tu ai rămas cu cel mai dificil specimen de mascul de pe planetă, i-o trânteşte Roxette serioasă. Eşti geloasă! Angel deja îl are pe Ryder la degetul mic, aşa cum Reina îl are pe Deke. Micha nu se pune la socoteală, aşa că…

Mia pufneşte, dându-şi ironic ochii peste cap, înainte să se uite pe furiş la Trent.

— Nu l-aş vrea nici dacă ar fi *ultimul* mascul de pe planetă, contraatacă hotărâtă. Sună mai bine un vibrator.

— Cred că poţi să le ceri unul, dacă îţi doreşti, o iau peste picior, chicotind când mă împroaşcă pe neaşteptate. Pun pariu că au unul pe aici pe

undeva.

— Dar Micha de ce nu se pune la socoteală? intervine Angel, încruntată.

Viteza cu care Roxette se îmbujorează la rândul ei e grăitoare. Îl place. Nu ştiu dacă s-a întâmplat ceva între ei, dar cu siguranţă simte ceva pentru el.

— Irelevant! flutură din mână. În orice caz, cred că ar trebui să fim realiste, fetelor. Angel a avut noroc, dar asta nu înseamnă că vom avea parte de acelaşi final.

Tăcerea se aşterne asupra noastră şi toate ne privim între noi. Nici nu e nevoie să o rostească. Au aflat de ceva timp că Angel a ieşit din schemă datorită lui Ryder, chiar dacă cei doi nu au o relaţie. Încep să cred că acesta a făcut-o doar ca să-şi repare greşeala. S-a culcat cu ea. Prin urmare, Angel nu mai e o marfă bună pentru care ar licita cineva, ţinând cont că, cei care vor veni aici să le vadă, sunt în căutare de virgine.

— Am auzit că majoritatea sunt tineri, mormăie Roxette la un moment dat, cu o expresie serioasă. Că Elita îşi selectează clientela cu grijă.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? o întreabă Mia încruntată, privind-o urât.

— Preferi să crezi în continuare că urmează să pleci de pe insula asta la braţul unui moşneag pervers?

Cele două se înjunghie mental, fiecare având propria opinie legată de asta. În timp ce Roxette e

alinată de gândul că străinii care vor veni şi vor licita pentru ea sunt tineri, Mia încă are probleme cu adaptatul la noua ei viaţă.

— Calmaţi-vă, le cer. Dacă vă agitaţi, nu o să rezolvaţi nimic. Din contră, o să-i călcaţi pe bătături.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti despre asta, atâta timp cât nu faci parte din plan, mi-o retează Mia tăios, uitându-se la mine cu ciudă, de parcă eu aş fi cea care le-a adus aici în primul rând.

Şi îi înţeleg furia. Spre deosebire de ea, la mine stau altfel lucrurile. Nu mai sunt una dintre ele, iar asta le face să fie tensionate şi suspicioase.

— Ai două posibilităţi, Mia, dacă nu ţi-ai dat seama până acum, rostesc printre dinţi, apropiindu-mă de ea ca să mă audă. Ori îţi plângi întruna de milă, ori iei situaţia în propriile mâini şi te descurci. Se pare că, dintre voi toate, doar Angel a înţeles care e singura cale de scăpare.

Ochii căprui ai celei aflate în faţa mea se mijesc cu furie.

— Insinuezi cumva să mă culc cu unul dintre ei, doar ca să scap? bombăne.

— Nu, răspund sec. Insinuez că ar trebui să fii fată deşteaptă, să te opreşti din smiorcăit şi să te strecori pe sub pielea lor. Nu trebuie să te prostituezi ca să-i aduci exact acolo unde vrei tu, însă trebuie să dai dovadă de un strop de tact şi să-ţi retezi limba aia spurcată, altfel or să te mănânce de vie.

— Vorbim despre ei acum, mârâie, făcând semn din cap spre cei doi bărbaţi. Ţi se pare că sunt dispuşi să negocieze cu noi? Poate că în cazul tău şi al lui Keith, lucrurile stau altfel, dar în cazul nostru lucrurile sunt cât se poate de clare şi de simple. Nu suntem aici ca să le ţinem de cald, aşa cum o vor face banii după licitaţie, aşadar, păstrează-ţi naibii sfaturile pentru tine!

Tresar când mă împroaşcă din nou cu apă, drept avertisment, apoi iese din piscină. O urmăresc nedumerită cum părăseşte curtea din spate şi dispare, înainte să mă întorc spre celelalte şi să-mi arcuiesc confuză sprâncenele.

— Nu o băga în seamă, îmi cere Reina, calmă. Cu cât se apropie mai mult clipa aceea, cu atât e mai agitată. O să-i treacă.

— Nu-mi pasă dacă îi trece sau nu, replic categoric. Nu e treaba mea să o atenţionez. Dacă vrea să-i enerveze, ei bine… Vom vedea ce o să se întâmple.

Atenţia mi-e distrasă de apariţia iubitului meu încă somnoros, ce iese pe uşile din sticlă şi păşeşte legănat spre şezlongurile de pe partea cealaltă a piscinei. Brusc, toată întâmplarea cu Mia rămâne în urmă şi mă concentrez doar pe el. Cu capul uşor aplecat şi muşcând cu poftă dintr-un măr, Keith străbate distanţa de la uşă la şezlonguri fără să mă bage în seamă sau să-mi arunce vreo privire. Cu toate astea, îmi aminteşte de ceea ce s-a întâmplat între noi în baie şi simt

cum mă încălzesc din nou, deşi apa e rece. Furnicături îmi pleacă din moalele capului şi coboară prin întregul trup, oprindu-se între picioare.

Argh! Senzaţiile pe care mi le stârneşte nu-mi sunt deloc străine. M-am obişnuit deja să-l simt apropiindu-se sau când e prin preajmă, celulele mele să-l recunoască de fiecare dată când apare. Orice mi-ar fi făcut, e clar că sunt o cauză pierdută.

Îl urmăresc printre gene cum ocoleşte piscina şi se trânteşte pe un şezlong liber, chiar lângă prietenii săi, evitând să-i salute sau să-i bage în seamă în vreun fel. Muşcă iar din mărul lui, apoi se opreşte, ochii lui căzând într-un final pe mine ca să mă prindă în flagrant.

Viteza cu care îmi întorc capul înapoi spre fete mă face să clipesc ameţită şi stârneşte câteva râsete în rândul blondelor de lângă mine.

— Ai grijă, Ellie! mă atenţionează Reina, pregătită să mă ironizeze. S-a încălzit apa în jurul tău. Poate iei foc.

Dându-mi ochii peste cap, decid să nu le mai bag în seamă şi ies din piscină pe partea şezlongurilor, scuturându-mă de apă în drum spre Keith şi spre şezlongul de lângă el. Când mă aşez peste prosopul întins, capul lui se întoarce şi rânjetul pe care îl poartă pe buze îmi dă de înţeles că urmează să spună ceva nelalocul lui.

— Eşti udă.

Exact cum am prezis. Ştiu că nu se referă la faptul că abia am ieşit din apă şi că trupul meu e ud, cu stropii strălucind ciudat în soare, ci la cu totul altceva. Şi probabil că nu sunt singura care îşi dă seama de asta, căci îi aud pe Trent şi Ryder râzând pe înfundate dincolo de el, cu capetele întoarse spre noi.

În momentul ăsta, sunt a naibii de supărată pe el.

— Da, Keith, bombăn, strângându-mi braţele la piept. Apa e udă tot timpul.

— Eşti şi supărată, constată din nou, amuzat. Udă şi supărată. Hm, nu e bine. Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

Privindu-mă cu insistenţă, muşcă din mărul lui şi zâmbeşte, înainte să mestece minuţios, special să mă enerveze. Ultimele zile petrecute cu el m-au ajutat să îmi dau seama când încearcă să mă provoace, când mă necăjeşte şi când e extrem de serios. Acum e destul de evident că se străduieşte să mă provoace şi să-mi amintească constant de promisiunea pe care mi-a făcut-o în baie legat de ceea ce mă aşteaptă astăzi. Bineînţeles, îmi amintesc şi de faptul că m-a lăsat baltă şi mă lungesc pe şezlong, plescăind din buze, înainte să i-o retez:

— Ba nu trebuie! Vreau, în schimb, să taci. Îmi tulburi liniştea.

Râsetele celorlalţi doi sunt tot ce se mai aude în momentul în care gura lui Keith se închide

subit. Mă uit cu coada ochiului la el ca să mă asigur că mai este acolo şi îl observ cu o încruntătură de toată frumuseţea.

Zece puncte pentru mine!

— Tocmai mi-ai spus să tac? mă întreabă şocat, cu o notă de amuzament pe care nu reuşeşte să o mascheze. Cum îndrăzneşti? Sunt stăpânul tău!

Drept răspuns, întind braţul spre el şi îi prezint degetul meu mijlociu, spre deliciul spectatorilor. Până şi pe cele trei fete de lângă piscină le aud râzând, nu doar pe cei doi bărbaţi din dreptul lui, care par să savureze din plin schimbul acid de replici dintre mine şi el.

Şi nici el nu arată prea supărat, deşi nu-l prea respect în momentul ăsta. Ochii verzi îi sclipesc, iar colţurile gurii îi tresar, trădând faptul că şi lui îi vine să râdă.

— Afurisită femeie.

— Doar nu credeai că o să scapi nepedepsit, după toată treaba de azi-dimineaţă, nu?

— În orice caz, urât gest, domnişoară! mi-o trânteşte relaxat, împreunându-şi picioarele la glezne. Ar trebui să fii bătută la fund pentru asta.

Ridic din umeri, în loc să-i ofer un răspuns la atacul subtil pe care îl lansează. Nu vreau să vorbesc despre bătăi la fund, cravaşe şi despre cum m-a lăsat cu ochii în soare, când ceilalţi ascultă atent. E suficient să ştiu că nu sunt străini de ce activitate am avut noaptea trecută. Dacă mă

iau după spusele lui Keith, m-a auzit toată plaja, nu doar ei.

Un băiat slăbuţ şi foarte bronzat se apropie de noi, ţinând în mâini o tavă. L-am văzut des în ultimul timp şi am înţeles că face parte din staff şi că nu vorbeşte deloc engleza, însă nu m-am chinuit să-i reţin şi numele, cu toate că Keith l-a rostit de câteva ori. Personalul oricum e numeros, aşa că nu mai contează.

Cert e că apariţia lui aprinde nişte spirite, mai ales când ochii îi cad pe sânii mei şi nu-i mai dezlipeşte. Posesivitatea care mocneşte în iubitul meu iese la iveală în următoarea secundă şi turuie o întreagă frază în spaniolă, din care nu înţeleg nimic. Orice i-ar spune, sună a acuze şi înjurături, iar băiatul se înroşeşte până în vârful urechilor imediat ce-şi mută privirea în pământ.

Nu că asta l-ar opri vreun pic pe Keith să-l tranşeze de o mie de ori în mintea lui, în timp ce acesta lasă tava pe măsuţa cu umbrelă ce desparte şezlongurile şi o şterge speriat.

— Ce ai cu el, brută? îl apostrofez iritată. Pot jura că am văzut cum i s-a zbârlit părul pe ceafă din cauza ta!

— Să aibă grijă unde dracu’ se uită! bolboroseşte enervat. Tipul ăla mai avea puţin şi ghicea ce mărime porţi la sutien!

— Aşa, şi?

Întrebarea mea îl face să-şi întoarcă privirea tăioasă spre mine cu o încetineală ameninţătoare,

arătând ca şi când nu i-ar veni să creadă că am spus asta.

— Nu-l întărâta, Ellie! îmi sugerează Ryder amuzat, intervenind pe neaşteptate. Vrei să te mănânce?

Ei bine, pare că ar fi pe cale să mă mănânce cu adevărat. Până şi mie mi se zbârleşte părul pe ceafă, dar nu de groază, ci de incitare. Îmi place la nebunie să-l stârnesc. E ca o fiară.

— Stai jos şi nu muşca, iubitule! replic distrată.

Un strigăt plin de disperare ne întrerupe războiul purtat doar din priviri şi ne întoarcem amândoi spre Ryder, care se zgribuleşte sub o Angel udă şi acum întinsă peste el.

— Ah, la dracu', eşti rece!

Dar apoi se conformează situaţiei şi îşi înfăşoară braţele în jurul ei cu dragoste, deşi trupul ei îl udă şi pe el. Îmi mut ochii de pe ei când Keith întinde spre mine frappe-ul adus şi îl prind cu ambele mâini, mirată.

— Bea-l! mă îndeamnă. Vom pleca în curând.

— Unde? întreb curioasă.

Sorb din băutura răcoroasă, mişcarea făcând ca gheaţa din pahar să se lovească de pereţii acestuia şi să scoată un clinchet plăcut.

Zâmbindu-mi, îmi prinde uşor bărbia între degete.

— O să vezi. Îmbracă-te cu ceva frumos şi scurt. Te aştept pe iaht în zece minute.

Apoi îmi face şmechereşte cu ochiul, se ridică şi intră în vilă, toate astea înainte să îmi găsesc cuvintele. Şi cum nu mi-a lăsat cine ştie ce timp la dispoziţie, nu-l mai pierd încercând să dau gata frappe-ul rece.

Cu inima bătându-mi cu putere pe undeva prin gât, mă întorc în dormitor şi caut prin hainele ce mi-au fost aduse aici o vestimentaţie care să îndeplinească cerinţa lui, fără să mă întreb de ce ţine neapărat să fie scurtă. Astfel, zece minute mai târziu, urc pontonul purtând o rochie albă care abia atinge jumătatea coapselor şi sandale cu toc.

Îl văd pe Keith deja la bordul lui *Ellie,* aşteptând. Grăbesc pasul şi trec puntea mobilă în două secunde, oprindu-mă direct în braţele larg deschise ale bărbatului pregătit să mă prindă.

Şi aş minţi dacă aş spune că nu am emoţii în privinţa plecării. O singură dată am părăsit insula pentru o plimbare în larg, iar faptul că acum o părăsim din nou, doar noi doi şi echipajul, îmi face inima să bată cu mai multă forţă, dornică să afle ce urmează.

Mă uit lung la Keith, aşteptând o explicaţie. Îşi ia tot răgazul din lume să îmi dea părul încă umed după urechi, apoi să-mi verifice ţinuta cu un zâmbet mic pe buze.

— Fetiţă cuminte.

— Îmi spui unde mergem? îl întreb nerăbdătoare.

Amuzat, îşi lasă mâinile să coboare pe braţele

mele şi să îmi cuprindă degetele, apoi mi le petrece în jurul gâtului său, trăgându-mă mai aproape cu o smucitură ce-mi smulge un icnet de surprindere.

— Ai idee de câte ori te-am văzut dansând? mă întreabă dintr-odată, umezindu-şi buzele în grabă cu vârful limbii şi privindu-mă sfredelitor.

Clatin vag din cap, neînţelegând unde vrea să ajungă cu asta sau dacă într-adevăr speră la un răspuns.

— Niciodată? o rostesc nesigură, chicotind.

— De trei ori, mărturiseşte serios. Te-am văzut dansând de trei ori. În club, cu prietena ta, Heather.

Mă încrunt, contrariată, dar apoi îmi amintesc. Keith m-a urmărit un timp, înainte să mă aducă aici. Înainte mă speria simpla idee că am fost spionată nonstop, însă acum… Acum sunt din cale afară de curioasă să aflu ce-şi doreşte de la mine, ca să mă mai gândesc la asta.

— Bineînţeles, de fiecare dată când te-am văzut, un tip mort de beat se dădea pe lângă tine şi n-a mai fost deloc spectaculos.

— Tot nu înţeleg unde vrei să ajungi, Keith, replic ruşinată.

— Vreau să dansezi pentru mine.

Cerinţa lui mă lasă cu gura larg căscată, oripilată de direcţia în care mi-o iau gândurile de îndată ce o rosteşte. Deşi ar trebui să mă înfurii pe el pentru ceea ce-mi cere, mă trezesc incitată de

ideea de a o face pentru el.

— Adică… vrei să-ţi fac un număr de striptease? întreb crispată, încercând să-mi dau seama dacă am înţeles bine.

Ochii lui se măresc deodată şi pufneşte zgomotos, înainte să izbucnească în râs.

— Nu mă aşteptam la asta, dar trebuie să recunosc că îmi place cum gândeşti! spune printre hohote. Oricât de palpitant sună să-mi faci un striptease, nu la asta mă refeream. Ba chiar aş prefera să-ţi păstrezi hainele pe tine, ţinând cont că nu vom fi singuri acolo.

— Dar cine o să mai fie acolo? îl întreb curioasă, străduindu-mă să nu mă las copleşită de stânjeneală.

Bănuiesc că n-ar trebui să fiu uimită că am înţeles cu totul altceva. Keith chiar e imprevizibil, iar un număr de striptease probabil ar fi cel mai simplu lucru pe care ar putea să mi-l ceară vreodată.

— Nu ştiu, surâde. O insulă întreagă? Mergem în Ibiza, iubito, nu într-un sex club. Sfinte! Când ai devenit atât de nerăbdătoare să te dezbraci?

Încă râzând copios, în hohote tot mai răsunătoare, se întoarce pe călcâie şi dispare spre cabine, lăsându-mă frustrată şi îmbujorată până în vârful urechilor, pe puntea iahtului.

Fir-ar!

— Bravo, Ellie! mă felicit cu voce tare, pornind vijelios spre barul în spatele căruia un băiat

prepară de zor cocktailuri. Acum o să creadă că eşti nimfomană!

Înşfac paharul de şampanie pe care băiatul cu trăsături latino mi-l întinde şi îl dau grăbită peste cap, continuând să mă dojenesc zdravăn în minte. E clar că bărbatul ăsta scoate tot ce e mai rău din mine.

— Am înnebunit, nu-i aşa? îl întreb pe barman.

Acesta mă priveşte cu ochi mari şi căprui, având o expresie nevinovată şi puţin confuză, de persoană care nu înţelege nicio iotă din ce-i spun.

— Să ştii că vorbeşte doar spaniolă.

Vocea groasă a lui Jordan mă face să mă întorc spre el în momentul în care se opreşte lângă mine şi mă priveşte exact ca pe o nebună. Probabil se întreabă şi el, la fel ca mine, de ce vorbesc cu barmanul, în special când ştiu foarte bine că nimeni din personal nu vorbeşte altceva, în afară de spaniolă. Bineînţeles, cu excepţia doctoriţei. Şi a paznicilor, dacă aceştia s-ar pune la socoteală.

— În plus, aş prefera să nu vorbeşti cu nimeni, în afară de noi. Eşti iubita şefului, iar iubita şefului nu pălăvrăgeşte cu angajaţii.

— Adică, ar trebui să nu pălăvrăgesc nici cu tine, nu?

Atacul direct pe care îl lansez spre el îl face pe Jordan să se încrunte, vizibil încurcat. Ceva îmi spune că nu se aştepta să pun problema astfel, dar nu îl găsesc deranjat de întrebare, ci dimpotrivă.

Sclipirea din ochii lui aduce a plăcere nevinovată.

— Să înţeleg că vii şi tu în Ibiza să-i dansezi lui Keith? îl iau la mişto, chicotind distrată. Ţi-a cerut şi ţie să te îmbraci în fustă scurtă?

— Eu nu mă îmbrac în fuste, replică tăios, privindu-mă urât de la o distanţă de doar doi paşi. Nu-mi avantajează picioarele.

Apoi îmi face ştrengăreşte cu ochiul şi se îndepărtează, în timp ce eu rămân plăcut surprinsă să constat că marele Jordan tocmai a făcut o glumă.

Ei bine, lucrurile încep să devină tot mai stranii, sinceră să fiu, începând încă din clipa în care iahtul se pune în mişcare, îndepărtându-se lent de insulă. Odată am fost prizonieră, iar acum urmează să fiu scoasă în lume. Keith e gata să-şi asume riscul de a-i dispărea chiar de sub nas. Probabil că asta ar fi lovitura fatală care l-ar face să piardă controlul.

Un alt lucru ciudat e că Jordan pare să mă fi acceptat şi el, la fel cum au făcut-o şi ceilalţi membri ai Elitei. Nu-mi dau seama dacă asta are de-a face cu faptul că sunt „iubita şefului”, aşa cum spune el, sau cu altceva. De un lucru sunt sigură, totuşi.

Ceva nu-mi miroase bine.

Capitolul 29

— E totul în regulă?

Keith se aşază pe puntea din faţă a iahtului ce taie marea în două, ţinând în mână un pahar de whisky cu gheaţă. Ochelarii de soare aviator de pe nasul lui îi oferă o notă în plus de strălucire ţinutei casual, iar cămaşa lui albă are prea mulţi nasturi descheiaţi ca privirea să nu-mi alunece pe pieptul bronzat. Întreaga lui postură mă face să mă simt oarecum ruşinată în rochia fără bretele pe care o port şi care se ridică des din cauza curenţilor puternici de aer.

Mă ridic în capul oaselor şi mă sprijin în braţe, privindu-l lung printre şuviţele de păr răsfirate.

— Sincer, mă întreb dacă toate astea sunt reale sau visez, mărturisesc serioasă.

— Nu e suficient de real pentru tine, iubito? mă întreabă amuzat, sorbind din băutura lui.

— Keith, acum două luni eram în campusul universităţii Harvard, iar acum sunt pe un iaht luxos, în mijlocul Mării Mediterane. Uneori am impresia că am adormit în timpul vreunui examen sau în bibliotecă şi toate astea fac parte dintr-un vis ciudat.

— Nu e un vis, mă asigură cu o mină senină, rânjindu-mi pervers cu un colţ al gurii.

El sigur e un vis. Încă nu-mi dau seama cum poate cineva să fie şarmant şi rău în acelaşi timp. E o combinaţie mortală şi periculoasă.

— În orice caz, m-am gândit, mă informează dintr-odată. Când ne întoarcem în America, o să renunţi la Harvard. Dacă o să vrei în continuare să

obţii o diplomă, o s-o faci de acasă.

Acasă? Mă întreb unde mai este şi asta. În momentul ăsta sunt a naibii de confuză când vine vorba despre ce o să se întâmple după terminarea sezonului.

— Cum rămâne cu părinţii mei? îl întreb încurcată. Dacă ne întoarcem în America, devine doar o chestiune de timp până mă vor găsi.

— Aşa, şi? pufăie.

Întorcându-şi capul spre mine, îl simt cum mă priveşte atent din spatele lentilelor fumurii ale ochelarilor.

Cum adică? Cred că e destul de clar încotro se îndreaptă discuţia asta. Iar apoi zâmbeşte şi nu mai înţeleg nimic.

— Chiar crezi că aş fi riscat să aduc pe cineva aici, când aş fi ştiut că există posibilitatea să fie căutat? Ellie, ultimul lucru pe care îl vreau este ca o pereche de părinţi să-mi sufle în ceafă.

Clatin din cap, tot mai buimacă. Ce vrea să însemne asta? Că nu mă caută nimeni? Poate că ai mei niciodată n-au fost părinţii model, dar sunt ferm convinsă că tatăl meu, cel puţin, nu ar fi renunţat la ideea de a mă căuta nici după atâta timp de la dispariţie.

— Ai tăi cred că ai fugit de acasă, îmi spune sec. Ba chiar au un bilet prin care le spui că ai cunoscut un tip care ţi-a luat minţile şi ai fugit cu el în lume, cu tot ce aveai în şifonier. Nu te caută nimeni.

Îl privesc stupefiată cum îşi încheie tirada luând o înghiţitură din whisky-ul său şi se sprijină relaxat într-un cot. Nu-mi dau seama dacă toată povestea asta ar trebui să mă înfurie sau să mă lase rece, dar cert e că a reuşit să mă uimească.

A fost în casa mea. Mi-a strâns lucrurile. Mi-a plănuit atent dispariţia, ca un adevărat psihopat. Apoi m-a adus aici, cu gândul să mă treacă prin toate cele nouă cercuri ale iadului.

Iar acum vrea să mă ia acasă. Bănuiesc că e vorba despre casa lui, oriunde ar fi aceasta. Sunt bulversată.

Trecându-mi mâna prin părul lung şi ciufulit ca să-l dau peste cap, privesc în zare, acolo unde soarele urmează să fie înghiţit de apă şi unde cerul capătă o culoare oranj.

— Vino aici!

Keith lasă paharul pe punte şi întinde un braţ spre mine, invitându-mă să mă culc pe pieptul lui. Mă cuibăresc lângă el, încă năucită de vestea că, asemeni celorlalte fete, nu mă mai aşteaptă nimic în America. Nimic.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, Ellie, îmi sugerează, jucându-se pierdut cu degetele prin părul meu. Ai scăpat. Nu trebuie să te întorci la tatăl tău abuziv, la mama ta nepăsătoare sau la universitatea pe care niciodată nu ţi-ai dorit-o. Atâta timp cât nu-ţi baţi joc de mine şi de sentimentele mele, totul o să fie perfect.

Îmi ridic privirea spre el când îl simt

mişcându-se şi mă răstorn pe spate în momentul în care se ridică asupra mea, sprijinindu-se într-un singur braţ. După ce îşi scoate ochelarii, ochii săi verzi îmi cercetează amănunţit faţa, având o expresie serioasă.

— Am încredere în tine, îmi spune. Nu mă face să regret.

— De ce crezi că o să te dezamăgesc? îl întreb curioasă, trecându-mi palma peste obrazul lui şi prin urma aspră de barbă ce-i încadrează maxilarul.

Vreau să se uite la mine şi să vadă că nu am de gând să-l trădez. Nu pentru că nu mi-ar aduce niciun folos, ci pentru că ştiu cât de fragilă e încrederea pe care şi-o pune în mine şi nu-mi doresc să creadă că fac asta doar pentru a-mi scăpa pielea.

— Nu o să te mint, mormăie. Lucrurile ar putea deveni mult prea crude pentru tine. Fetele pe care acum le consideri prietene sau simple amice vor pleca la un moment dat şi nu o vor face de bunăvoie. Trebuie să înveţi să renunţi la ele de pe-acum, pentru că, ceea ce s-a întâmplat cu Angel, nu o să se întâmple şi cu celelalte, nici dacă prin absurd, băieţii mei nu vor reuşi să şi le ţină în pantaloni. Ceea ce a făcut Ryder a fost o greşeală.

— Ţine de codul ăla al vostru?

Acesta chicoteşte scurt.

— Iubito, dacă am regula tot ce intră pe insula aia, s-ar alege praful de tot. Nu o să-mi risc

niciodată siguranţa doar pentru că unele sunt gata să-şi desfacă picioarele ca să primească imunitate. Toate fetele de pe insula aia vor pleca, iar tu nu o să le mai vezi niciodată.

Înghit în sec, înainte să întreb încet:

— Toate?

— Nu te ataşa, Ellie, mă avertizează. Nu vreau să suferi după nişte străine despre ale căror existenţe nici n-ai ştiut până acum două luni.

Încuviinţez, în semn că am înţeles şi nu mai replic nimic. Nici nu cred că aş avea ce să mai spun, când totul e clar. Roxette, Reina, Mia… Toate vor dispărea la finalul verii şi cine ştie ce o să se aleagă de ele.

Dar ce nu ştie Keith e că m-am ataşat deja şi că o să-mi fie al naibii de greu să renunţ, deşi nu văd nicio posibilitate prin care l-aş putea face să abandoneze misiunea. Instinctul meu de autoconservare îmi spune să-mi văd de treaba mea şi să nu mă avânt într-o situaţie care ar putea să mă depăşească.

Şi, oricum, nu sunt un erou.

Keith zâmbeşte mândru, apoi mă sărută cast pe gură.

— Aşa, frumoasa mea!

Ajungem în Ibiza abia când se înserează. Când pun piciorul pentru prima oară în port, o senzaţie ciudată mă cuprinde cu totul şi mă înfior de plăcere.

Încă nu-mi vine să cred că, după două luni petrecute pe o insulă privată, urmează să mă întorc în civilizaţie. Toate simţurile îmi intră în alertă şi urechile îmi depistează un ritm vag de muzică latino, venind de undeva din depărtare.

Jordan o ia înaintea noastră, iar Keith se opreşte în dreptul meu cât să mă prindă de mână şi să-mi zâmbească într-un fel pe care îl găsesc ademenitor şi provocator.

Abia mai târziu aflu că planul lui era să mă aducă într-un Tropical Cocktail Bar, un local exotic şi tradiţional din apropierea plajei, unde se dansează în aer liber pe muzică latino.

Ţinându-mă strâns de mâna lui şi uitându-mă uluită în jurul meu, urc stângace pe terasa din lemn acoperită cu plasă şi luminată de şiraguri de becuri colorate, ce te introduc în atmosfera spaniolă. Mai multe femei îmbrăcate sumar îşi mişcă trupurile lasciv pe lângă partenerii lor, pe ritmul melodiei senzuale, în acorduri de chitară, improvizând un ring de dans printre mesele din lemn, răsfirate de-a lungul terasei. Drept în faţă, barul iese în evidenţă prin strălucirea lui.

Emoţiile îmi răscolesc stomacul, mai ales când mâna lui Keith se lipeşte la baza spatelui meu. Ridicându-mi privirea spre el, îl observ în elementul lui, în pofida faptului că, pentru mine, totul e străin.

Nu ştiu să dansez pe muzica asta. Doar mă uit la cuplurile din faţa mea cum îşi ondulează

împreună corpurile şi îmi muşc buza de jos, uşor excitată. Parcă ar face sex sub ochii mei măriţi. Atât de intim şi de senzual se mişcă toţi.

Şi tocmai când credeam că vom alege o masă liberă, la care să ne aşezăm şi să-i privim, Keith mă trage în mijlocul lor şi mă cuprinde în braţe, ţinându-mă cu spatele lipit de pieptul lui.

Mă trezesc speriată de atmosfera fierbinte din jurul nostru şi de mâinile lui, care se opresc pe şoldurile mele şi aşteaptă să mă legăn. Fundul meu se freacă lent de el când ritmul melodiei îmi intră în sânge şi mă conformez situaţiei mai repede.

Parcă aş fi hipnotizată.

Ştiu că m-a adus aici să dansez pentru el şi o fac, deşi la început sunt cam stângace. Apoi devine al naibii de simplu să ne sincronizăm şi să ne mişcăm împreună, cu toate că trupul lui e perfect lipit de mine. Mă legăn uşor, în vreme ce degetele sale se înfig în mătasea rochiei şi mi-o ridică pe coapse. Mă asigur că îmi simte fiecare mişcare în parte, fiecare unduire a corpului, iar el primeşte totul cu răsuflarea întretăiată şi cu nasul lipit de gâtul meu.

E simplu să mă las cuprinsă de fiorii dulci ai excitării alimentate de dansul lasciv pe care îl executăm. Nici măcar nu mă aşteptam ca el să se mişte într-un fel atât de excitant şi înnebunitor, încât să am nevoie de susţinere ca să-l pot urma. Ridicându-mi un braţ, îl prind de ceafă şi îl ţin

aproape, răsuflând la rândul meu greoi. Temperatura dintre noi e foarte ridicată şi îmi simt propria transpiraţie cum începe să-mi alunece pe tâmple şi pe gât, iar Keith nu mă ajută deloc să fac faţă. Răsuflarea lui mă încălzeşte şi mai tare şi sunt pe punctul de a lua foc în braţele sale când mâna îi alunecă printre picioarele mele şi mă atinge intenţionat şi în treacăt, prin materialul fin al bikinilor de plajă.

Când mă întoarce cu faţa spre el, mă simt ameţită şi euforică. Abia apuc să mă agăţ de gâtul lui cu braţele şi mă transform într-o adevărată îngheţată când gura lui se apropie de faţa mea şi mă sărută prelung în colţul buzelor. Înghit consecutiv în gol, cu gura uscată şi cu pleoapele strânse. Sunt copleşită de totul. De cât de aproape îi este faţa de a mea şi de cât de tare mă strâng degetele lui de fund, de parcă şi-ar dori să pătrundă în carne… De emoţiile mele…

Pe măsură ce îmi las palmele să alunece pe pieptul lui, una peste materialul cămăşii şi cealaltă pe despicătura lăsată de nasturii descheiaţi, încep să mă mişc din nou. Keith îşi lasă piciorul să se strecoare între ale mele şi îmi înfăşoară talia cu braţul. Se mişcă la rândul lui bine, nici nu trebuie să depun efort ca să-l urmez orbeşte, cu întregul corp. Parcă ar face dragoste cu mine, nu ar dansa.

Nu mai existăm decât noi în întreaga lume sau cel puţin aşa am impresia. Bula noastră e invadată de notele suave care ne conduc tot mai aproape

unul de celălalt, iar şoldurile mele uită complet cum să se mai oprească. E incredibil cât de tare îmi aud propria răsuflare evadând printre buzele întredeschise şi cât de tare mă încing în braţele ce nu-mi mai dau drumul. E atât de frumos, încât mi-e imposibil să-mi mai mut ochii de pe chipul lui, profitând de faptul că e mai atent la gura mea, decât la orice altceva.

Şi Keith pare fermecat. Îl văd aşa cum nu l-am mai văzut niciodată, fascinat şi cu ochi scăpărători, aprinşi de excitare şi lumini… Superb ca un zeu.

Când melodia se opreşte, înlocuită fiind de alta mai ritmată, simt o undă de dezamăgire. Corpul înfierbântat mi-e luat în stăpânire de un fior rece când al său se desprinde de mine. Keith se opreşte, făcându-mă să-mi ridic năucită privirea spre el şi îl văd înghiţind de nenumărate ori, în timp ce ochii îi rătăcesc pe gura mea, năuciţi.

— Ce naiba îmi faci?

Vocea lui abia răzbate până la mine, dar se propagă în interiorul meu şi explodează ca o bombă emoţională.

În următoarea secundă, amândoi năvălim în toaleta barului şi trântesc uşa cu piciorul, ocupaţi să ne devorăm reciproc, ca nişte animale flămânde. Spatele meu se izbeşte de ceva tare, dar sunt prea pornită să-l mănânc şi nu-mi mai pasă unde suntem sau de ce sunt lipită. Valul de fierbinţeală ce curge prin mine ca lava pârjoleşte

totul în calea lui, lăsându-mi neatins doar instinctul primar şi sălbatic de a-i sfâşia hainele de pe el. Şi ne sărutăm adânc, răvăşitor şi cu disperare, pe când mâinile mele îi desfac în grabă cureaua, nasturele şi fermoarul pantalonilor, iar ale lui îmi scot bikinii de sub rochie.

După dans, preludiul e irelevant. Doar o pierdere de timp. Nici măcar nu mă deranjează că nicio haină, în afară de lenjeria mea, nu cade de pe noi. Ador că nu se pierde în detalii, acum că simt o nevoie imensă să mă facă a lui şi mă răsuceşte cu spatele la el într-o fracţiune de secundă, făcându-mă să clipesc ameţită şi nerăbdătoare.

Sfinte!

Intră în mine cu o mişcare bruscă şi, din instinct, mă proptesc în mâini, ţinând uşa închisă şi sprijinindu-mă de ea. Degetele lui încleştate în şolduri îmi ţin rochia ridicată şi se retrage doar ca să se izbească din nou. Geamătul lui sonor e mai excitant decât mişcarea pe care o face doar din şolduri şi mă cutremură din temelii, până în vârful degetelor de la picioare, când sunetul delicios pe care îl scapă e aproape de urechea mea acum sensibilă. Simt cum mi se frânge şi sufletul, nu doar trupul. Forţa cu care mă pătrunde îmi distruge până şi ultima speranţă că voi scăpa vreodată de el.

Abia acesta e momentul în care mă dăruiesc lui cu totul, cu minte, inimă şi spirit, căci corpul e

deja al lui şi îl manevrează aşa cum nimeni altcineva n-ar fi în stare s-o facă. Mă atinge până în cel mai sensibil punct şi mă transformă într-o persoană complet nebună după el.

Pierdută, ca sub influenţa celui mai puternic drog din lume, nici nu-mi dau seama când mă întoarce cu faţa spre el şi mă ridică, iar picioarele îmi ajung pe şoldurile lui. Simt cum mă zdrobeşte între el şi uşă, cum îmi prinde fiecare încheietură în parte şi le uneşte în spate, apoi îl aud scrâşnind din dinţi înainte să mă atace cu tot ce are mai bun.

Şi e crud! Dumnezeule, cât de crud e! Dacă nu i-aş cunoaşte prea bine sentimentele, aş crede că încearcă dinadins să mă rănească, dar cum ştiu ce simte pentru mine şi cât de puternic e impactul lor asupra lui, devin convinsă că ăsta e singurul mod prin care îmi poate demonstra că mă iubeşte, singurul mod pe care îl cunoaşte. Mi-a spus odată că aşa iubeşte el, cu forţă, şi l-am crezut. Îl cred şi acum, în pofida faptului că mă sfărâm în braţele sale.

Şi nu doar că îl cred, dar îl şi simt. Chiar dacă înpingerile lui sunt puternice şi mă fac să-mi muşc limba ca să le ţin piept, îl simt mai aproape ca niciodată, îşi ia răgazul de a mă copleşi cu sărutări pe întreaga faţă şi pe gât şi de a-mi şopti cuvinte încurajatoare. Devine neimportant că mâinile sale îmi strâng dur încheieturile la spate, în dreptul fundului şi că sunt complet la mila lui.

Îl iubesc pe omul ăsta. Îi iubesc sălbăticiunea,

întunecimea… Sunt iremediabil îndrăgostită de violenţa pe care o are în suflet şi care îl face să fie la fel de fierbinte şi periculos ca iadul.

— Haide, iubita mea!

Mă eliberează doar pentru a mă prinde din spatele coapselor şi mă agăţ rapid de gâtul lui, înspăimântată de vijelia pe care o simt apropiindu-se, gata să facă prăpăd. Orgasmul mă loveşte în plin, când mă aştept mai puţin, făcându-mă să mă arcuiesc dureros şi puternic în braţele ce-mi menţin greutatea în aer, scoţând un sunet ce-mi zgârie prelung gâtul. Contorsionarea mea aproape îl face pe Keith să mă scape şi îl aud icnind surprins. Se opreşte din a se mişca şi mă presează pe suprafaţa rece a uşii, ca să mă apuce mai bine, apoi mă mută pe blatul din lemn al chiuvetei. Mai execută două mişcări între picioarele ce-l cuprind şi termină la fel de intens, cu un tremur delicios şi un geamăt incitant, strivindu-mă în braţele sale de oţel.

Tot ce mai rămâne din noi sunt răsuflări grele şi gâfâieli. Cu pieptul zbătându-i-se ca să tragă aer, Keith îşi lasă fruntea umedă de transpiraţie pe umărul meu gol şi, într-un final, râde.

— O să mă omori într-o zi, murmură amuzat, ridicându-şi încet privirea în ochii mei. Dacă o vom ţine tot aşa, o să murim de epuizare.

— Tu m-ai băgat în asta, replic, umezindu-mi buzele uscate cu limba. Tot tu trebuie să mă înveţi cum să mă opresc.

Gânditor, îmi mângâie obrazul cu degetul mare, avându-le pe celelalte adâncite în părul puţin încâlcit.

— Nu vreau să te opreşti. Doar… mi-e teamă.

Ochii mi se ridică dintr-odată într-ai săi, mutându-se de pe gura ademenitoare.

— Teamă? întreb uimită.

— Am şi eu temerile mele, Ellie. De exemplu, mi-e teamă că o să mă îndrăgostesc prea tare şi n-o să ştiu când să mă opresc. Mi-e teamă că asta te-ar putea răni, pentru că, dacă ajung acolo, n-o să mai am control asupra mea. La fel mi-e teamă şi să-mi pun întreaga încredere în mâinile unei fete de doar douăzeci de ani, deşi probabil e cam târziu să mă mai îngrijorez pentru asta. Cert e că, în cei douăzeci şi opt de ani ai mei, nu am mai simţit niciodată că o să-mi pierd minţile după o femeie.

— Şi asta e ceva rău? întreb după ce înghit nodul din gât, care mă ameninţă să mă sufoce.

Sunt atât de absorbită de el şi de ceea ce-mi spune, că nici nu dau atenţie persoanei care intră în baie şi iese la fel de repede.

— Stai, îi cer încurcată. Încerci cumva să te desparţi de mine?

— Nu fi ridicolă! pufneşte, strângându-mă la pieptul lui. Nu plec nicăieri. Şi nici tu.

Abia după ce îmi permit să răsuflu uşurată, îmi dau seama cât de încordată am ajuns şi cât de mare a fost frica ce mi s-a strecurat pe ascuns în

minte. Chiar dacă tocmai îmi promite că nu o să mă lase, inima tot îmi bate ca nebuna în piept.

Mă agăţ de gâtul lui, îndesându-mi faţa în curba dintre el şi umăr. Nu admit că înţeleg în totalitate ce se petrece cu el sau cu mine. Probabil nu voi înţelege niciodată cu exactitate cât de intense sunt sentimentele mele pentru Keith sau cât de mare îmi e frica de a fi abandonată. Vreau doar să rămână aşa, între picioarele mele, în braţele mele, şi să nu mai plece deloc.

Sunt nebună? Nu mai am nicio îndoială. Sau poate sunt bolnavă, pentru că nimic din ce mi se întâmplă nu pare câtuşi de puţin real. Poate că am sărit de pe fix acum ceva timp, iar totul se întâmplă în imaginaţia mea. Bărbatul ăsta nu are cum să mă iubească cu adevărat, nu? E acelaşi bărbat care mi-a înscenat dispariţia, gândind totul până la cel mai mic detaliu, care are apucături de sociopat şi care vrea să mă păstreze, dar pe celelalte să le vândă. E ca şi când ar exista două persoane complet diferite în acelaşi trup, ceea ce mă bulversează şi mai tare.

Ies din reverie când se retrage din căuşul braţelor mele şi îmi mângâie colţul gurii, zâmbindu-mi. Doar mă uit la el, la faţa lui frumoasă, şi îmi spun mie însămi:

Nu-mi pasă nici dacă ar fi psihopat, atâta timp cât nu se opreşte din a mă privi ca pe o nestemată.

Capitolul 30

Urc scările ca să ajung de pe coridorul dintre cabine, pe puntea iahtului, şi îi găsesc pe Keith şi pe Jordan la masa aranjată chiar în mijlocul vasului.

— Încă n-am idee cine e, mormăie Jordan, sorbind din cafeaua lui.

Mă apropii domol, păşind tiptil pe puntea lustruită şi înfierbântată de soarele puternic de dimineaţă, îmi strâng mai bine halatul fin şi scurt din satin în jurul trupului şi zâmbesc inconştient când îmi zăresc iubitul.

— Ei bine, trebuie să afli, mârâie Keith, iritat. Urgent! E unul dintre noi şi nu-mi place ideea că am o cârtiţă în grup, care vrea să-i facă felul iubitei mele. Dacă se atinge de un fir de păr din capul ei, vă distrug pe toţi!

Însă Jordan nu-i mai spune nimic. Ochii lui căprui se ridică asupra mea şi îşi drege zgomotos glasul, grăbindu-se să se ridice de la masă. Şi aproape că o face, până ridic mâna şi îl opresc, ceea ce îl trânteşte la loc pe scaun.

Nici nu trebuie să mă gândesc prea intens, ca să-mi dau seama despre ce vorbeau. Toată povestea cu fata moartă din patul meu nu a fost lăsată în urmă, deşi nu s-a discutat despre asta de faţă cu mine. Mereu am ştiut că o fac pe la spatele meu, totuşi. Era imposibil să lase deoparte un

astfel de incident, în special când e vorba despre un trădător din grupul lor.

Somnoroasă, mă aplec spre iubitul meu şi îi sărut prelung un obraz, lăsându-mi braţul să treacă peste umerii lui laţi şi tensionaţi şi peste cămaşa din bumbac pe care o poartă. Nu sunt deloc surprinsă să aflu că încă suntem în Ibiza şi că iahtul nu s-a mişcat deloc din port.

Rămasă în picioare, îmi îndes nasul în scobitura gâtului său şi inspir adânc mireasma parfumului uşor înţepător. Miroase minunat!

— Bună dimineaţa, murmur.

— Vino, iubito! îmi cere, trăgând scaunul de lângă el. Mănâncă ceva.

Mă aşez fără vlagă, ferindu-mi părul din faţă. Pe masa din lemn sunt aşternute diverse mâncăruri, dar din fericire, nu văd urmă de alte fructe de mare şi mâncare sofisticate. Ceea ce e în faţa mea e un mic dejun cât se poate de american şi stomacul îmi face o tumbă de bucurie, în timp ce trag în farfuria albă din faţa mea un cârnăcior.

— Cineva e flămând! anunţă el, amuzat.

— Foarte flămând, chicotesc. Deci, despre ce vorbeaţi? întreb cu o falsă curiozitate.

Muşc cu poftă din cârnăcior, plimbându-mi privirea de la Keith la Jordan şi înapoi.

— O să vă prefaceţi că plouă sau ce? pufnesc când văd că niciunul nu spune nimic. Am auzit.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, mă asigură Keith, cu o mină senină, ferindu-mi părul peste umăr. O

să-l găsesc şi o să-i frâng gâtul ca la găini.

— Sunteţi siguri că e cineva din grup? îmi arcuiesc sprâncenele. Dacă mai e cineva pe insulă, despre care nu ştiţi?

— Am căutat peste tot, mormăie Jordan, oftând.

— Mă îndoiesc, i-o retez. Vorbim despre o insulă întreagă, nu despre un petec de pământ. O insulă cu o junglă deasă.

— Avem drone, mă informează Keith. Dacă era cineva acolo, l-am fi văzut. În plus, nu ar fi reuşit să treacă de pază şi să se apropie atât de mult.

Clatin din cap şi nu mai spun nimic. Mă întorc la cârnăciorul meu şi muşc din nou, iar cu cealaltă mână mă întind după omletă.

— Mă gândeam să mai rămânem un timp în Ibiza.

Keith îşi trece degetele prin părul meu nepieptănat, atrăgându-mi atenţia.

— Jordan o să se întoarcă pe insulă, dar noi putem rămâne cât îţi doreşti.

— De ce am impresia că mă ţii aici doar ca să nu mă mai aflu prin preajma oricui vrea să-mi ia gâtul?

— E ceva rău că încerc să te protejez? mă întreabă încruntat.

Îmi prinde lobul urechii între degete, masându-l aţâţător, în pofida faptului că Jordan e doar la câţiva centimetri distanţă şi ne vede. Încep să cred că intimitatea nu face parte din lucrurile

pe care acesta ar ţine morţiş să le păstreze.

— Nu, murmur uşor. Dar nu putem rămâne aici o veşnicie. Nu am de gând să mă ascund.

— E riscant să te întorci, replică Jordan în barbă. O singură clipă de neatenţie şi…

Se opreşte când Keith îl tranşează din priviri, avertizându-l să n-o rostească. O singură clipă de neatenţie şi aş fi moartă. Bănuiesc că asta vrea să spună şi are dreptate, însă tot nu mă văd ascunzându-mă în Ibiza, ca o laşă.

— Te întorci, însă cu o condiţie, spune brunetul de lângă mine, cu o mină serioasă. Jordan o să te păzească non-stop când nu sunt cu tine.

Deschid gura să fac scandal, oripilată de ideea de a fi urmărită la fiecare pas, dar Keith mi-o retează doar ridicând un deget şi îmi înghit cuvintele, frustrată.

— Fără comentarii! Ori aşa, ori rămâi în Ibiza.

Ochii mi se mijesc, uitându-mă la el cu ciudă.

— Deci, nu m-ai adus aici pentru dans, constat iritată. M-ai adus aici ca să mă îndepărtezi de insulă.

— Ei bine, nu ştiu cum altfel să-ţi ţin funduleţul în siguranţă, Ellie! Sincer să fiu, e pentru prima oară când se întâmplă aşa ceva pe insula mea. Lucrurile o iau razna.

Şi nu pare să-i placă să scape astfel controlul. Bate iritat în masă cu degetele, evitând să se atingă de mâncare sau de cafea. Doar stă lângă

mine, cu un braţ întins pe spătarul scaunului meu, cu ochelarii de soare pe nas şi cu părul brunet, ciufulit într-o dezordine sexy.

— În regulă, oftez. Dacă asta o să te liniştească, atunci Jordan poate să mă păzească… de la distanţă.

Buzele bărbatului de culoare de pe partea cealaltă a mesei tresar într-un zâmbet pe care se străduieşte să şi-l reprime. Se distrează copios, se pare.

— O să fie totul bine, mă asigură Keith, mângâindu-mi părul. Am încredere în el mai mult decât am în propria persoană.

Încuviinţez, în semn că sunt de acord cu tot ce îmi propune, şi mă întorc la micul meu dejun.

După ce mă hrănesc mai bine decât am făcut-o în ultimul timp şi zac jumătate de oră pe şezlong, mă arunc în piscina de pe punte ca să-mi răcoresc pielea încinsă de soare. Între timp, iahtul părăseşte portul din Ibiza şi porneşte încet spre insulă.

— Poate ar trebui să stai departe de soare pentru o perioadă, Ellie, îmi spune Keith, trântit pe un şezlong, imediat ce ies la suprafaţa apei reci şi mă apropii de margine. Te-ai bronzat foarte tare.

Îmi privesc umerii înroşiţi, apoi braţele întunecate. În mod normal, pielea mea e albă ca laptele, însă acum se vede unde mi-am petrecut ultimele două luni. Bronzul exotic mă prinde de

minune.

— Nu-ţi mai plac? îl întreb amuzată.

Rânjetul pe care îl primesc are un milion de waţi, cel puţin, şi e mai orbitor ca soarele ce pluteşte deasupra iahtului.

— Îmi placi la nebunie, mărturiseşte cu voce groasă, sexy, înhăţându-şi buza inferioară între dinţi. Dacă echipajul n-ar fi cu ochii pe noi acum…

Nu mai continuă. În schimb, scoate un mârâit prelung, care descrie perfect tot ce-i trece prin minte acum. Nimic cuminte.

— Ciudat, spun distratră, căutând intenţionat să-l provoc. Aş fi crezut că nu eşti pudic.

Îmi imaginez cum îşi îngustează ochii în spatele lentilelor fumurii. Sare agil în picioare, mişcându-se graţios. Sunt nevoită să-mi înghit geamătul. Când stă în picioare, e de-a dreptul irezistibil. Trupul lui înalt, bine clădit, reuşeşte să mă excite chiar şi când sunt scufundată în apă.

Sub privirea mea, care nu-l scapă nici măcar o secundă, acesta îşi aruncă ochelarii de pe nas şi apucă de tivul cămăşii sale albastre, ca pe urmă să o scoată pe cap fluid, muşchii încordându-i-se pe sub pielea la fel de bronzată ca a mea. Intră cu lentoare în piscină, păstrându-şi bermudele pe el, apoi calcă apa până la mine, apropierea lui făcându-mă să mă întorc şi să-mi lipesc spatele de marginea şi mai rece.

— Nu sunt pudic, frumoaso. Sunt egoist. Nu vreau să împart cu angajaţii gemetele tale. Mă

irită gândul că, dacă te-ar auzi, ar putea să se excite. Nu-mi place ideea ca un alt bărbat să se excite gândindu-se la tine.

— Mereu ai fost atât de posesiv? îl întreb curioasă.

Degetele sale mă prind de şolduri şi îmi masează delicat carnea, iar ochii mă pârjolesc alene.

— Nu prea am avut cu cine, răspunde scurt. Dar tu eşti doar a mea, Ellie. Nu am nicio problemă ca prietenii mei să te audă, dar refuz să mă gândesc că angajaţii mei se îngrămădesc apoi pe uşa băii să se masturbeze în sincron, având-o pe iubita mea ca material.

Tocmai când am impresia că o să se retragă, din motive evidente, degetele lui desfac şnurul din dreapta al bikinilor, privindu-mă ţintă în ochi, cu fruntea încreţită de încruntare. Înghit în sec şi încerc să mă desprind din contactul vizual intens, dar parcă aş fi vrăjită să mă uit exact în irisurile sale verzi, acum cu o idee mai aprinse.

Apa în care trupul mi-e scufundat până sub sâni pare să se încălzească în jurul nostru şi pielea mi se înfioară. Urmăresc cu mintea traseul degetelor sale pe abdomenul meu. Îl mângâie de la un capăt la altul cu vârfurile moi şi cu unghiile, coborând leneşe între picioare, însă evitând să mă atingă prea mult, în special acolo unde arde.

— Ellie?

— Hm?

Prinsă în vraja pe care o exercită asupra mea ca un expert, clipesc de câteva ori în încercarea de a mă concentra pe cuvintele sale, nu pe gura ademenitoare pe care îmi vine să i-o sărut până mă sufoc. Drace! În momentul ăsta îl văd extrem de sexy şi de irezistibil şi abia îmi înfrânez apucăturile sălbatice de a-mi înfige dinţii în el. E delicios ca cel mai interzis lucru din lume. Ca mărul din care Eva a muşcat cu nesaţ, deşi nu avea voie.

— Vreau să te duc în Eden, îmi spune cu glas răguşit. Vreau să ţi-o trag acolo până murim amândoi, dar trebuie să vrei şi tu acelaşi lucru.

La naiba! Doar gândul la asta îmi inundă gura cu salivă şi o înghit, înainte să mă înec cu ea. Ar trebui să i se interzică prin lege să îmi mai vorbească astfel. E un abuz. Cu vocea şi cu darul lui de a-mi lua minţile într-o clipită… m-ar putea face să accept orice pe lumea asta.

— Da.

— Da? întreabă, arcuindu-şi delicat sprâncenele negre şi elegante.

— Da.

Un rânjet micuţ ia contur pe buzele sale, de parcă ar fi mândru de răspunsul meu.

— Acum, mă săruţi? vreau să ştiu, continuând să înghit în sec.

Nu ştiu de ce, dar nu mă mai pot opri. Rânjetul lui se face şi mai mare.

— Vrei să te sărut?

Încuviinţez din cap şi, în următoarea clipă, buzele sale îmi prind gura, gustând-o cu încetineală. Şi nu mai sunt surprinsă de viteza cu care iau foc în braţele lui, ca o torţă înmuiată în gaz, cu toate că doar se joacă cu mine. Mă sărută superficial, sugându-mi fiecare buză în parte cu o lentoare ucigătoare. Mă stârneşte intenţionat, de vreme ce îşi ţine limba departe de mine. Parcă ar încerca din răsputeri să mă facă să mor după el, căci nici când îi cuprind ceafa cu palma şi îl trag spre mine, nu se grăbeşte.

— Keith?

Vocea lui Jordan e cea care mă răcoreşte instantaneu şi revin cu picioarele pe pământ mai repede decât aş fi crezut că e posibil. Amândoi ne ridicăm privirea spre el şi doar face semn din cap ca brunetul să-l urmeze, înainte să pornească spre cabine.

Oftând, Keith îşi întoarce atenţia asupra mea şi îmi mângâie în treacăt obrazul, sărutându-mă cast pe gură.

— Mă întorc. Ia-ţi ceva de băut şi nu mai sta în soare. Pielea ta mai are puţin şi devine crocantă!

Apoi iese din piscină şi porneşte după Jordan, lăsând o dâră umedă în urma lui. Rămasă singură şi bosumflată, următoarea mea ţintă e barul pe al cărui scaun mă înfig şi nu mai mişc.

Ajungem la insulă abia spre seară şi trec puntea mobilă cu braţele întinse pe lângă corp şi uşor turmentată.

— Ai băut cam mult, bolboroseşte Keith nemulţumit.

— Două cocktailuri! îl informez, arătându-i totodată două degete. Nu e vina mea că barmanul a pus cam multă vodcă în ele.

Adică, atât de multă vodcă, încât aud muzică în capul meu. Dar pe urmă îmi dau seama că nu e în mintea mea, ci vine dinspre plajă, acolo unde un foc imens de tabără se înalţă spre cer, înconjurat de toată lumea.

Pornesc stângace pe ponton, ţinându-mă strâns de mâna lui Keith ca să nu mă împiedic în sandalele înalte. Sinceră să fiu, nu doar ăsta e motivul pentru care mă agăţ feroce de el. Îmi place să-l simt aproape şi, din fericire pentru mine, îmi cuprinde degetele cu cealaltă mână şi îmi înconjoară talia pentru o susţinere mai bună.

— Ellie, dacă un lucru urăsc pe lumea asta, este o tipă beată, mi-o trânteşte printre dinţi.

— Nu sunt beată, contracarez. Sunt doar puţin ameţită. O să stau la aer şi o să-mi revin.

Coborâm împreună pontonul şi pornim spre foc, împleticindu-mă în picioare din prima clipă în care păşesc pe nisip şi tocurile sandalelor mi se înfig adânc în el. Rahat! Braţul lui Keith se strânge mai puternic, trăgându-mă la piept şi ţinându-mă acolo cât reuşesc să-mi recuperez încălţămintea.

— Stai, îmi cere.

Cu ochii măriţi îl privesc cum se aşază într-un genunchi în faţa mea şi se apleacă spre sandale.

Le desface pe rând cureluşele din jurul gleznelor. Degetele fierbinţi ce îmi alunecă pe piele mă fac să mă cutremur de un fior şi îmi ridic ochii spre Jordan, care trece pe lângă noi cu un rânjet malefic pe buzele-i groase.

Să-l văd pe Keith astfel, în genunchi şi atrăgând atenţia tuturor celor aflaţi pe plajă, îmi răscoleşte stomacul înmuiat în alcool şi scap un chicot înainte să-l pot opri.

— Ce e aşa amuzant, iubito? mă întreabă nedumerit.

Îmi scoate prima sanda din picior, azvârlind-o în nisip.

— Toată lumea se holbează la noi, replic distrată. Probabil se întreabă dacă eşti în genunchi ca să mă ceri sau vrei să-mi trânteşti un oral aici, în văzul lumii.

— Nu mă tenta, Ellie. Şi aşa am rămas cam înfierbântat. Dacă îmi testezi limitele, s-ar putea să te iau chiar aici, în văzul lumii, aşa cum spui.

După ce îmi azvârlă şi cealaltă sanda, se ridică în picioare şi îşi scutură pantalonii de nisip, rânjindu-mi pervers.

Acum desculţă, singurul motiv pentru care mă mai ţin de mâna lui este pentru că îmi place, nu pentru că aş avea nevoie de susţinerea lui ca să păşesc prin nisipul cald şi fin. Ne apropiem de focul de tabără şi prima persoană pe care o văd e chiar Vicky, stând zgribulită într-un colţ, de una singură, şi privindu-mă crispată. Ochii ei aruncă

fulgere spre mine, apoi coboară pe mâinile noastre împreunate, expresia ei transformându-se într-una sălbatică. Curând, ajunge să arate ca şi când s-ar simţi scandalizată de ceea ce vede în faţa ei.

Şi pe bună dreptate, mereu a crezut că între mine şi Keith se întâmplă ceva, iar acum tocmai îşi primeşte confirmarea.

— Ce naiba e asta?

Ne oprim în dreptul lui Ryder, iar Keith îl priveşte confuz. Şatenul ţine strâns în mână o sticlă cu bere şi e îmbrăcat lejer în haine sport.

— Chiar vrei să ştii? pufăie, sorbind din sticla lui. În lipsa ta, fetele au luat-o razna. Parcă le-ar fi apucat pe toate sindromul premenstrual deodată. Trebuia să le distragem cumva atenţia.

Au şi reuşit, ce-i drept. Cred că e cel mai mare foc de tabără pe care l-am văzut vreodată. Flăcările lui se înalţă tot mai sus, iar căldura pe care o emană îmi încălzeşte cu putere pielea înfiorată de răcoarea serii.

Oftând, Keith îşi îndreaptă privirea spre grupul gălăgios de fete din spatele lui Ryder. Vorbesc toate în acelaşi timp şi nimeni nu ascultă. Chiar se comportă de parcă ar fi luat-o razna.

— Urmează să fie vândute ca nişte sclave.

Până şi eu sunt şocată de ceea ce tocmai am scos pe gură, nu doar Keith şi Ryder, care se uită lung la mine, nevenindu-le să creadă ce am spus. Abia acum îmi dau seama că m-am îmbătat cam

tare. Alcoolul e singurul vinovat de prostia pe care am rostit-o cu voce tare şi care atrage nişte palme telepatice din partea şatenului.

Rahat! Nu trebuia să o spun. De fapt, nu trebuia să o spun pe un ton ofensator şi tranşant.

— Adică, ce voiam să spun e că…

Brunetul care mă ţine aproape începe brusc să râdă.

— A băgat două cocktailuri mortale, îi explică. Mă mir cum de mai stă pe picioare.

— Au fost doar două, repet.

— Oricum, unde voiai să ajungi? vrea să ştie. Inspir adânc, controlându-mi cu grijă limbajul şi tonul.

— Vreau să spun că e de aşteptat să devină agitate şi obraznice, odată ce viaţa lor va lua o turnură abruptă peste o lună. Poate acum v-a mers vrăjeala cu distragerea atenţiei, dar asta nu o să funcţioneze la nesfârşit. E vorba despre viaţa lor, până la urmă.

Ryder mă priveşte cu ochii îngustaţi.

— Mă ocup de asta de zece ani, Ellie, mi-o retează. Crezi că nu ştiu cum să mă descurc cu o mână de fete obraznice? Au noroc că sunt bine dispus astăzi, altfel le-ai fi găsit aliniate pe plajă, în genunchi, goale puşcă şi cu câte o armă îndreptată spre cap. Nu sunt un om foarte răbdător, să ştii!

Nici nu arată ca unul, de aceea decid să-mi închid gura vorbăreaţă şi să mă retrag la pieptul

lui Keith.

— Mă duc să fac un duş şi să-mi schimb rochia, îi spun. Mă întorc.

— Ai face bine să te întorci repede, mă avertizează, zâmbindu-mi jucăuş cu un colţ al gurii, în timp ce se uită în jos, la mine. Altfel, o să vin după tine.

Imediat ce îmi primesc sărutul, mă desprind de el şi pornesc spre ieşirea de pe plajă şi spre vilă. Deja simt apa rece ce o să-mi curgă pe trup şi care o să alunge notele de alcool.

Briza îmi flutură părul, ciufulindu-l şi mai tare. Intru pe alee, încercând să-l îmblânzesc cu degetele şi să le lipesc vârfurile de şolduri, însă tot în faţă îmi aterizează.

Ocolesc tăcută fântâna ce tronează chiar în centrul aşezământului, când simt o mişcare ciudată în spatele meu şi senzaţia că sunt urmată de cineva apare pe neaşteptate. Următorul lucru pe care îl văd e scânteia lunii ce se reflectă în sticla goală ridicată asupra mea, chiar înainte de a mă lovi cu forţă peste faţă.

Un sunet ascuţit de sticlă spartă îmi inundă urechile şi îmi simt capul izbindu-se de aleea pavată, când mă prăbuşesc. O pată neagră ca noaptea mi se aşterne peste privire, dar nu înainte de a-mi vedea atacatorul stând lângă fântână, strângând gura ciobită a sticlei în mână şi privindu-mă dispreţuitor.

Capitolul 31

Ştiţi momentul acela când totul se duce pe apa sâmbetei? Când te străduieşti să te schimbi, ca să nu mai fi acea persoană dezagreabilă de altă dată şi apare altceva care îţi pune la pământ întregul efort, făcându-l să pară în zadar?

Asta am încercat să fac şi eu în ultimul timp. Să mă schimb. Să devin o persoană mai bună. Am simţit că e momentul în care să fac o schimbare la mine, ca să nu mai fiu cine am fost: o agresoare. Până la urmă, asta e ceea ce mi-a adus cele mai multe necazuri.

Însă acum revin la toate obiceiurile vechi, pentru că înţeleg ceva ce n-am înţeles de la bun început. O persoană bună nu ar fi niciodată capabilă să supravieţuiască. Cei slabi mereu au căzut primii.

Şi, când mă trezesc cu o durere înspăimântătoare de cap, cu trupul ascuns printre ferigile înalte, după ce am fost târâtă aici ca şi când persoana care m-a lovit a fost convinsă că m-a omorât şi a vrut neapărat să mă scoată de pe aleea principală, singura mea dorinţă este să o omor. *Vreau* să o omor. N-ar trebui să scape cu asta.

Gemând, îmi pipăi ceafa, ca să mă asigur că nu sângerez, iar degetele mele găsesc o umflătură ascunsă în păr. Îmi amintesc vag că m-am lovit cu

capul de asfalt după ce am fost lovită şi, chiar dacă nu sângerez, în faţă, acolo unde fruntea se uneşte cu rădăcina părului, sigur o fac. Îmi retrag degetele cu sânge proaspăt şi lipicios şi mă holbez la el îngrozită. Îmi amintesc imediat şi sunetul sticlei când s-a spart de capul meu şi tresar, îndurerată.

Cum am ajuns în situaţia asta? Căci mi-e greu să cred că asta mi-e răsplata pentru tot efortul meu de a mă ţine departe de necazuri.

— Ellie?

Vocea ce vine din apropiere, strigându-mă pe un ton surprins, mi-e familiară, dar nu reuşesc să o asociez cu un chip. Apoi îl văd pe John apărând dintre ferigile înalte care îi ajung până la brâu şi, de îndată ce mă găseşte la pământ clipind ameţită, ochii i se măresc de uluire.

— Ce naiba faci aici?!

Nu-mi dă ocazia să-i şi răspund. Se repede spre mine şi îmi înconjoară talia cu braţele, ridicându-mă domol în picioare şi lăsându-mă să mă sprijin de el.

Privirea i se ridică pe fruntea mea, acolo unde simt că mi se scurge ceva fierbinte, şi blestemă zgomotos printre dinţi.

— Ce s-a întâmplat? vrea să ştie. Sângerezi ca naiba!

— Keith, şovăi, clipind de mai multe ori ca să alung ceaţa de pe ochi. Du-mă la Keith.

— Nu, mi-o retează. Te duc la clinică.

— John… du-mă pe plajă. Acum!

Glasul mi se ridică spre final, iar creierii îmi zvâcnesc dureros în cap, făcându-mă să gem şi mai tare.

Înjurând grosolan, braţul lui îmi cuprinde mai strâns mijlocul şi mă scoate pe alee, susţinându-mi aproape toată greutatea. Picioarele mele mai mult plutesc în aer, decât ating pavajul şi, din fericire pentru mine, pornim spre plajă, nu spre clinică.

Drumul spre focul de tabără pe care îl pot vedea întinzându-se până deasupra palmierilor înalţi de pe marginea aleii, îl petrec împleticindu-mă în picioare şi străduindu-mă să fac faţă durerii îngrozitoare care parcă mi-a acaparat tot capul. Dar nu asta e ceea ce mă macină cu adevărat, ci furia ce mocneşte în sinea mea şi care probabil nu o să se stingă până nu am să mă răzbun pentru ce mi s-a făcut.

— Ellie, trebuie să mergem la clinică, mă sfătuieşte John, îngrijorat. Sângerezi foarte tare.

O aţintesc pe Vicky de la distanţă. De data asta nu mai stă singură într-un colţ, ci alături de celelalte fete, iar atitudinea îi este una prudentă, ba chiar îngrijorată. Bineînţeles, are toate motivele din lume să fie. Nu m-a omorât, dar o să-şi dorească să o fi făcut.

Nici nu ştiu când mă desprind de John şi din strânsoarea lui puternică, ce încearcă să mă prindă înapoi. Picioarele îmi pornesc cu viteză spre locul în care aceasta îşi frământă mâinile,

privind des în direcţia băieţilor, aflaţi pe partea cealaltă a focului imens şi fierbinte.

— Ellie!

Strigătul plin de îngrijorare al lui Keith răzbate până la mine, însă nu-l bag în seamă. Văd roşu în faţa ochilor. Sângele îmi clocoteşte în vene de furie şi nimic nu mă poate opri acum.

În următorul moment, mâna mi se înfige în gâtul ei. O întreagă hărmălaie porneşte în rândul tuturor şi le văd pe fete sărind înapoi, probabil înspăimântate de felul în care arăt şi de mânia de pe chipul meu crispat.

Doar Vicky se uită la mine cu ochii bulbucaţi, şocată şi parcă nevenindu-i să creadă că sunt chiar în faţa ei, deşi a depus tot efortul să mă atace pe la spate şi să mă lase latră.

Şi nu pierd deloc ocazia să-mi încleştez degetele în gâtlejul ei şi s-o sugrum cu o singură mână, turbată de nervi. Nenorocita asta, care acum mă priveşte înmărmurită, a încercat să mă omoare şi n-am nici cea mai mică urmă de milă pentru ea, în special acum.

O trântesc în nisip şi mă arunc asupra ei, prinzând-o de data asta cu ambele mâini. Şi tot nu mă simt bine. Tot nu mă simt mulţumită până nu o scutur puţin, smulgându-i icnete de groază.

— Te-ai luat de cine nu trebuie, jigodie afurisită! Te omor! Te omor, naiba să te ia!

Două braţe mari mă prind de şolduri şi încearcă să mă dea jos de pe adversară mea, care

se zbate tot mai tare sub mâinile mele ucigaşe, ce-şi doresc să-i curme viaţa mizerabilă. Nu le permit să mă ia. Oricine dracului m-ar atinge acum, nu o face suficient de convingător să-i dau drumul scârbei de sub mine, a cărei faţă devine roşie.

— Ia-ţi labele de pe ea, până nu ţi le retez!

Cele două mâini dispar ca prin farmec, înlocuite fiind de un braţ puternic. Acesta mi se înfăşoară strâns în jurul taliei şi mă smulge de pe Vicky cu uşurinţă, târându-mă prin nisip departe de ea, dar asta nu mă calmează nici pe departe. Sunt prea pornită să o fac să regrete pentru tot ce a făcut în viaţa asta, că nici măcar Keith nu e capabil să mă mai stăpânească. Doar simplul fapt că o aud tuşind la un metru de mine mă întărâtă şi mai tare şi încerc să mă târăsc înapoi la ea ca să termin ce am început. Nu poate să scape chiar aşa uşor!

Mă răsucesc în strânsoarea lui mârâind sălbatic şi, înainte să mă poată opri, pornesc în mâini şi în genunchi spre rivala mea, care e ridicată de la pământ de unul dintre paznici. Nu ajung prea departe, ce-i drept. Corpul lui Keith se prăbuşeşte peste mine, iar greutatea lui mă striveşte de nisip, blocându-mi cu braţele orice mişcare pe care aş mai putea s-o fac pentru a scăpa.

— Potoleşte-te, altfel o să le ofer un spectacol pe cinste! şuieră în urechea mea, ameninţător.

— A încercat să mă omoare! zbier furioasă.

Înşfac un pumn de nisip, însă mă prinde de încheietură înainte să i-l arunc pe tot în ochi şi îmi scuturǎ braţul până îl las să mi se scurgă printre degete, împingându-şi totodată pelvisul în fundul meu drept avertisment. Aş minţi dacă aş spune că nu-l cred în stare să facă asta în faţa lor, dacă nu-i ofer ce vrea. E Keith, până la urmă. Probabil n-ar da nici doi bani pe prezenţa lor, atâta timp cât îl sfidez.

— Nu mă provoca să fac ceva necugetat, Ellie! mârâie enervat.

— Ce parte din „a încercat să mă omoare” nu înţelegi?! urlu, în continuare prea furioasă ca să mă calmez.

— O să fie pedepsită pentru asta, mă asigură. Îţi jur solemn că o s-o nenorocesc pe toată viaţa pentru asta. Acum, calmează-te. Ai nevoie de îngrijiri.

Pufnesc. Fix de îngrijiri nu îmi pasă acum, deşi continui să sângerez şi să am dureri puternice. Mă simt de parcă m-ar fi lovit o maşină, dar nu e ca şi când aş mai avea ce să fac în legătură cu asta. Printre şuviţele de păr căzute în faţă îl văd pe Jordan prinzând-o pe Vicky cu putere de braţ, înainte să o scoată de pe plajă şi s-o ducă departe de mine.

— Gata, fetelor! tună Ryder. S-a încheiat distracţia. Dacă nu dispăreţi în secunda a doua de aici, vă strâng de gât pe toate!

Curând, singurii care mai rămân pe plajă

suntem eu şi întreaga Elită şi, într-un final, reuşesc să mă liniştesc suficient cât Keith să se rostogolească de pe mine şi să-mi permită să mă ridic în capul oaselor.

— Lasă-mă să văd.

Cu mâini tremurânde, îmi fereşte părul de pe obraji, iar ochii îi saltă pe rana sângerândă pe care o simt pulsând tot mai tare, pe măsură ce se dezmorţeşte.

— Cu ce te-a lovit? mă întreabă Trent, aflat în picioare lângă noi.

— Cu o nenorocită de sticlă de şampanie!

— Nu a văzut-o nimeni plecând, mormăie Deke, intervenind şi el în discuţie. Eşti sigură că ea a fost?

— Am văzut-o. Am apucat să mă întorc, înainte să mă lovească. Ea a fost.

— Ei bine, era de aşteptat, bolboroseşte Ryder, iritat. Relaţia asta a voastră agită pe toată lumea. Fetele o duşmănesc pe Ellie.

Keith îşi ridică cu lentoare privirea spre el, încleştându-şi maxilarul de nervi.

— Nu mă face să te lovesc, Ryder. După câte observi, nu sunt dispus să-ţi înghit comentariile în momentul ăsta.

În continuare nervos, sare în picioare şi îşi strecoară braţele sub mine, ridicându-mă din nisip.

Următoarea oprire e clinica, unde dr. Lopez îmi oferă toate îngrijirile necesare, în timp ce

Keith ne urmăreşte dintr-un colţ al cabinetului, cu braţele strânse la piept şi cu ochii mijiţi într-un mod care îmi dă de înţeles că deja se gândeşte la ce urmează să facă cu Vicky.

E clar că noi două nu vom mai putea convieţui nici măcar o clipă aici. După ce a încercat să mă omoare, o să-mi doresc în fiecare secundă să-i întorc favoarea, ceea ce ar rezulta un scandal de proporţii în rândul nostru. Keith nu o să fie mereu acolo să mă împiedice să-i dau exact ceea ce merită.

— Are nevoie de copci? o întreabă la un moment dat pe femeia cu halat, ce-mi flutură pe sub ochi o lanternă de buzunar.

Cumva, asta îmi aminteşte de gălăgia pe care a făcut-o în legătură cu rana de pe antebraţ, care acum e doar o dungă mică şi roşie.

— Nu, îi răspunde dr. Lopez, cu o atitudine rece şi profesională. Dar o s-o doară capul o perioadă. A fost lovită destul de puternic. Să nu mai spun de cucuiul din spatele capului, care e de mărimea unui pepene.

Îl şi simt de mărimea unuia, sinceră să fiu. N-am mai avut curajul să-l ating, dar cât ea l-a inspectat, mi-am dat seama că o să dorm pe burtă o bună bucată de vreme.

Ochii verzi ai iubitului meu se întorc spre mine şi oftează, masându-şi frustrat baza nasului.

— Iisuse, iubito, mereu ai fost atât de ghinionistă?

— Asta n-are nicio treabă cu ghinionul, bolborosesc iritată. Adică, am ştiut din prima zi că noi două nu o să ne înţelegem niciodată, dar nu mă aşteptam să mă atace.

Dar bănuiesc că asta nu mai e ceva neaşteptat. Dacă este să fiu de acord cu Ryder, toată lumea şi-ar dori să mă atace tocmai pentru că am o relaţie cu Keith.

— Ce ai de gând să faci cu ea? îl întreb curioasă.

Dr. Lopez îmi curăţă cu grijă rana din faţă, făcând abstracţie de discuţia noastră. În schimb, Keith îşi mijeşte ager ochii, parcă încercând să-şi dea seama dacă e o idee bună să-mi spună sau nu.

— Prima oară să vedem care e scuza ei.

— Ei bine, e clar că nu o să mai pot sta cu ea în acelaşi loc, fără să-mi doresc să-i frâng gâtul. Şi nici prin gând să nu-ţi treacă să o duci în Eden!

Keith chicoteşte distrat când întind braţul şi îl ameninţ cu indexul.

— Crezi că aş lăsa-o vreodată să calce acolo? vrea să ştie.

— Naiba ştie ce îţi trece ţie prin cap.

— Edenul e doar al nostru, mi-o trânteşte, de data asta cu mină serioasă. Credeam că ai înţeles.

Dau din cap mulţumită şi tresar când tifonul înmuiat în dezinfectant din mâna doctoriţei apasă peste rana mea, făcând-o să usture şi mai tare.

Din fericire pentru mine, termină repede. Ultimul lucru pe care îl mai face, înainte să

părăsim clinica, este să-mi înmâneze nişte analgezice pentru durere, pe care le înghit fără apă.

Braţul lui Keith se înfăşoară protectiv în jurul meu, conducându-mă încet spre vila Elitei. Mâna lui, strângându-mi şoldul, e singura alinare de care mă pot bucura acum, după toate astea. Îmi inspiră atât de multă încredere şi susţinere, încât nu mai găsesc puterea de a fi nervoasă pe Vicky şi pe durerea de cap. Mă ţine strâns lângă el, păşind cu răbdare pe pavaj şi coborându-şi de nenumărate ori ochii asupra mea, ca să se asigure că sunt încă aici, conştientă.

Dar îl simt şi tensionat. Ba nu, furios. Deşi chipul lui nu exprimă altceva decât îngrijorare autentică, simt focul dinlăuntrul său.

— La ce te gândeşti? mă întreabă cu un calm înşelător.

— Crezi că tot ea a pus-o pe fata aceea în patul meu, ca să mă sperie? Ar fi o coincidenţă mult prea mare să existe două persoane pe insula asta care vor să mă omoare, nu?

— Nu, răspunde prompt.

— Nu? mă mir.

— Mă îndoiesc că a fost ea.

Minunat!

— De ce? mârâi printre dinţi. Tocmai m-a atacat, deci a demonstrat că este capabilă de aşa ceva. De ce nu are cum să fie ea?

— Pentru că nu are forţa necesară să omoare

pe cineva şi apoi să-l târască în patul tău. E doar o slăbănoagă afurisită, care habar nu are ce face şi care a reacţionat impulsiv.

Intru în vilă când Keith îmi deschide uşa şi mă întorc spre el încruntată, oprindu-mă la baza scărilor ce duc la etaj. Mă încrunt şi mai tare când ochii îi coboară pe faţa mea şi mi-o cuprinde în palmă, dându-mi de înţeles că nu e pregătit să urce.

— Aşteaptă-mă în dormitor, îmi cere.

— Unde mergi? întreb curioasă.

— Trebuie să mă ocup de Victoria. Pune-te în pat, dar prima oară spală-te. Încă ai sânge pe faţă.

Degetul lui mare încearcă în zadar să-mi şteargă o dâră de pe frunte, acolo unde îmi apar cute când mă încrunt.

— Vin cu tine, replic serioasă. Idioata aia mi-a făcut o gaură în cap. Am tot dreptul din lume să fiu de faţă.

— Nu o să-ţi placă, Ellie.

— Nu-mi pasă.

Oftând, acesta decide să nu mai spună nimic, cu toate că văd în ochii lui dorinţa de a comenta, de a striga la mine să urc în dormitor şi să nu-l mai sfidez. În schimb, mă prinde de mână şi mă trage spre încăperea de la capătul coridorului, respectiv sala de conferinţe.

De îndată ce intrăm, o văd pe Vicky în picioare, lângă perete, ţinută de braţ de către un Jordan cu expresie goală şi puţin plictisit. La

vederea noastră, blonda furioasă se scuturǎ cu putere, cel mai probabil pentru a scăpa de mâna ce o strânge, apoi ne urmăreşte răutăcios cum străbatem încăperea şi ne oprim înaintea ei şi în faţa mesei.

Faptul că o văd din nou mă înfurie la foc automat şi mă sprijin de margine, luată prin surprindere de un val de ameţeală cruntă, care mă face să scâncesc. Keith mă prinde instantaneu de cot ca să împiedice vreo eventuală prăbuşire. Mă conduce cu grijă pe partea cealaltă a mesei şi îmi trage scaunul lui, cerându-mi scurt un:

— Aşază-te, iubito!

Şi o fac. Cu genunchii moi, mă aşez pe scaun în acelaşi moment în care restul Elitei ni se alătură şi, tăcuţi, îşi ocupă scaunele. Ceva mă face să cred că sunt aici doar să asiste cu prezenţa, nu să intervină, însă trebuie să recunosc că situaţia ajunge să fie puţin dubioasă.

Toţi se aşază exact în aceeaşi ordine ca în prima zi. Ryder, Micha, Deke, Trent şi… eu, ocupând locul de onoare al brunetului ce mă priveşte cu îngrijorare, total diferit de felul în care m-a privit prima oară.

— Eşti bine? mă întreabă pe un ton jos, ochii lui sfredelindu-mă cu atenţie. Vrei să urci în cameră?

— Sunt bine.

Îi zâmbesc forţat, înainte să-mi las privirea să se înfigă în Vicky şi s-o tranşeze telepatic. În aer

începe să plutească o tensiune greu de suportat. Nu doar Keith şi cu mine suntem cei nervoşi, ci şi ceilalţi şi chiar mă întreb care e motivul lor pentru care emană atâta furie, încât mi se zbârleşte părul de pe ceafă. Cei patru bărbaţi din dreptul meu o tranşează la rândul lor pe Vicky cu privirea, făcând-o să tremure vizibil lângă Jordan.

Keith se întoarce cu faţa spre ea, rămas lângă scaunul meu. La fel ca ceilalţi, emană o negativitate incredibilă, ce-i încleştează maxilarul atunci când, în sfârşit, o întreabă:

— De ce ai făcut asta, Victoria? De ce ai lovit-o?

Vicky îşi ridică ochii spre el, făcând o grimasă nervoasă şi refuzând să-i răspundă, cu toate că Jordan o înghionteşte.

— Cu tine vorbesc! se răsteşte brunetul din picioare. Victoria, să ştii că stau foarte prost la capitolul „răbdare”, în special când vine vorba despre cineva care a atentat la viaţa iubitei mele. Ai face bine să răspunzi când te întreb ceva.

— Pentru că n-o suport, mormăie ea. Credeam că e evident. E doar o scârbă enervantă care a ştiut exact cui să i-o sugă, ca să ajungă pe scaunul ăla. E o curvă care şi-a ridicat fusta în faţa ta şi te-a lăsat să i-o tragi, doar pentru o bucată de pâine în plus.

— Ai grijă la limbaj! o avertizează Trent, de pe partea cealaltă a mea, mârâind cuvintele. Înţeleg că ai crescut într-o cutie de carton, fetiţo, dar nu-ţi

permit să vorbeşti astfel în faţa noastră. Suntem cu mult peste caracterul tău infect!

— Zău?! pufneşte ea, uitându-se oripilată la el. Cu ce sunteţi voi mai presus decât mine sau decât nişte traficanţi normali şi scârboşi? Doar pentru că, spre deosebire de ei, voi nu ne ţineţi în lanţuri, la propriu? Sau că, în locul pâinii şi a apei, ne daţi caviar şi şampanie? Ei bine, poate că sunteţi mai bogaţi şi mai emancipaţi ca restul, dar la finalul zilei tot nişte traficanţi sunteţi.

— Da, o aprobă Keith. Şi tu eşti la mâna noastră, aşa că ţi-aş sugera să ai grijă ce scoţi pe gură. Mi-ai lovit deja iubita. Nu e cazul să-mi subestimezi şi mai mult emanciparea. Iar Ellie nu stă pe scaunul ăsta pentru că mi-a supt-o sau m-a lăsat să i-o trag, ci pentru că ea mi-a tras-o mie.

— Care e diferenţa? îl întreabă cu un pufnet.

— Nu o să înţelegi niciodată, îi răspunde el, relaxat. Dar acum nu vorbim despre relaţia mea cu Ellie, ci despre cât de tare îmi doresc să te omor în chinuri.

Îmi ridic ochii spre el, pândindu-l printre gene cum îi trânteşte un rânjet diabolic. Vicky se cutremură lângă Jordan, înghiţind sonor în sec.

— Ştii, dacă aş fi fost un sălbatic, acum erai de domeniul trecutului şi asta doar pentru că ai atins-o.

Dar n-o să fac asta, tocmai pentru că nu vreau să-mi mânjesc mâinile cu o târâtură ca tine. Am altceva pregătit.

Cu aceeaşi atitudine înşelător de calmă, întinde mâna spre mine, cu palma în sus. Mă uit lung la el, deloc convinsă că ar trebui să-i fac jocul acum. Joacă rolul de bărbat calm şi relaxat, dar simt că în sinea lui arde din dorinţa de a se duce la ea ca să-i frângă gâtul pentru ce mi-a făcut. Atât de periculos e.

— Haide, iubita mea!

Sub ochii curioşi ai celorlalţi, îmi aşez lent mâna în palma lui mare, care o înghite cu totul, şi mă ridic în picioare. Keith îmi sărută delicat degetele, înainte să mă ducă pe partea cealaltă a mesei, apoi să-i facă semn din cap lui Jordan. Paznicul o îmbrânceşte pe Vicky spre mine, aducând-o aproape, iar mâna îmi tremură pe lângă corp, vrând s-o pocnesc.

— Pune-te în genunchi! îi ordonă Keith dintr-odată, făcându-ne pe amândouă să ne holbăm la el.

N-am idee ce vrea să facă, dar ceva îmi spune că o s-o umilească grozav. Probabil că simte şi ea acelaşi lucru, căci clatină vehement din cap, respingând din prima clipă ideea şi aducând pe faţa iubitului meu o crispare de furie.

— Fetiţo, e sub demnitatea mea să ating o târfă spălăcită ca tine. Nu mă mai călca pe nervi şi pune-te în genunchi în faţa ei.

Mă cutremur uşor, incapabilă să-mi mai desprind ochii de pe chipul lui tot mai schimonosit de nervi. E pe cale să-şi piardă controlul, iar asta

nu e bine pentru ea. Nu că blonda din fata mea şi-ar da seama de asta, căci încă găseşte curajul de a clătina din cap.

— În genunchi!

Tunetul ce-i iese pe gură brunetului mă face şi pe mine să tresar şi să fac un pas înapoi, luată pe nepregătite, nu doar pe Vicky. Fata începe dintr-odată să plângă, probabil prea speriată ca să se mai poată stăpâni.

— Acum!

Fir-ar să fie! Aproape că sunt tentată să o rog să facă ce i se cere. Nu-mi doresc să-l văd pe Keith mai nervos decât atât. Obrajii lui se înroşesc şi văd scânteia periculoasă ce-i dansează în irisurile verzi. Vrea s-o umilească neapărat şi s-o facă să regrete ce a făcut în seara asta.

Din fericire pentru toţi, blonda face întocmai şi se aşază în genunchi la picioarele mele, cu umerii scuturându-i-se de plâns. Mi-ar fi fost milă de ea în momentele astea critice, dacă nu ar fi încercat să mă omoare. Prea puţini ar merita o umilire ca aceasta.

— Aşa! Acum, cere-ţi scuze. Roag-o să te ierte că ai atacat-o pe la spate, aşa cum fac numai laşii şi cei care ştiu că nu pot înfrânge altfel pe cineva.

Încă tremurând cu putere şi privind jos, în podea, Vicky murmură printre buze:

— Iartă-mă.

Dar, dacă judec după pufnetul lui Keith, nu prea i-a reuşit.

— Mai încearcă o dată! îi comandă. Însă de data asta fă-o convingător.

Plângând silenţios, îşi ridică ochii albaştri spre mine, inundaţi de lacrimi.

— Îmi pare rău, Ellie! Foarte rău! Te rog să mă ierţi.

Îmi strâng buzele, continuând s-o privesc urât. Nici măcar scuzele ei nu pot şterge ceea ce mi-a făcut. Poate, dacă nu m-ar fi târât în boscheţi ca pe un cadavru de care încerca să scape, ar fi funcţionat. Asta e dovada că nu regretă nimic, ci doar îi e frică de Keith.

Sinceră să fiu, şi mie mi-ar fi fost frică de el, dacă aş fi fost în locul ei. Uneori e al naibii de înspăimântător. Şi poate că sunt nebună, însă eu acum îl văd ca pe bărbatul care îmi apără onoarea în faţa tuturor, care se răzbună pentru ce am păţit şi care mă priveşte cu atâta grijă şi dragoste, încât sunt copleşită. Mă protejează împotriva persoanelor ca ea.

Face un semn din cap spre Jordan, iar acesta o ridică în picioare, trăgând-o departe de mine. Apoi brunetul îşi trece o mână prin barbă, părând să se gândească intens la ce urmează să facă cu ea. Şi, în timp ce o face, eu încep să mă clatin tot mai tare pe călcâie, cuprinsă de o amorţeală stranie şi de oboseală.

Mă prind de el când simt că mă lasă picioarele şi, în următoarea secundă, braţele lui sunt în jurul meu, susţinându-mă. Închid o clipă ochii, buzele

sale calde aşternându-se pe tâmpla mea şi sărutând-o blând.

— Haide, iubito, să te punem în pat.

Porneşte cu mine spre uşă, dar apoi se opreşte şi se întoarce cu faţa spre cei patru bărbaţi relaxaţi de pe scaune, ale căror chipuri sunt cuprinse de groază, imediat ce le spune prompt:

— Sunaţi-l pe Santori. Am o *mireasă* pentru el.

Capitolul 32

— Cine e Santori? întreb imediat ce intrăm în dormitor.

Keith îşi strânge buzele în semn de dezgust, oprindu-se chiar în mijlocul încăperii şi întorcându-se cu faţa spre mine.

— E un bastard nenorocit, replică sec. Haide! Trebuie să te scoatem din rochia asta şi să te curăţăm.

Nu mă opun când îmi face semn cu degetul să mă întorc cu spatele la el. În următoarea secundă îi simt degetele agăţând fermoarul şi trăgându-l în jos, mângâindu-mi uşor şira spinării.

— E italian?

— Da, mormăie. Se străduieşte de ceva timp să ajungă pe lista noastră de clienţi, dar ne place să ne selectăm cu atenţie clientela, iar el nu e un om în care poţi să ai încredere. Cum spuneam, un bastard nenorocit.

— E tânăr?

Ajung din nou cu faţa spre el când mă prinde de umeri şi mă răsuceşte. Împinge rochia de pe pieptul meu, dezgolindu-mă pe jumătate, iar ochii lui devin imprevizibil de neastâmpăraţi. Îmi studiază intens sânii, făcându-i să se înfioare. Sfârcurile mi se întăresc la comandă, biciuiţi de privirea fierbinte cu care îi sfredeleşte.

— De ce mă întrebi asta? vrea să ştie.

Deşi mi-a pus o întrebare directă şi curiozitatea din vocea sa e vădită, nu reuşeşte să-şi ridice privirea în ochii mei şi nici nu continuă cu dezbrăcatul. Doar se zgâieşte, atingându-mă uşor cu vârful degetelor. Îmi conturează sânii acum umflaţi şi grei.

— Sunt curioasă dacă există o limită de vârstă sau îi selectaţi după grosimea portofelului, mărturisesc.

— Există o limită de vârstă. Clienţii noştri au până în treizeci de ani. Şi da, ne uităm şi la grosimea portofelului. Dar Santori nu face parte din listă. Chiar dacă portofelul lui e destul de gros, nemernicul e un italian scârbos de cincizeci de ani, care salivează la toate prospăturile care ar putea să-i fie fiice. Dacă i-aş mai permite să vină aici, ar regula tot ce ar prinde, cu sau fără voia lor.

— Şi vrei să i-o dai pe Vicky?

Ochii lui verzi se ridică rapid în ochii mei şi îşi înclină capul, studiindu-mă suspicios.

— Îţi pare rău?

Ridic din umeri. Sinceră să fiu, mi-e puţin ruşine să recunosc cu voce tare că nu-mi prea pasă ce se întâmplă cu ea, mai ales după seara asta. Bănuiesc că şi-o merită. Din cauza ei am o gaură în cap şi un cucui colosal. Ar fi putut să mă omoare de-a binelea, dacă nu era o laşă.

Keith îmi împinge rochia de pe şolduri, iar eu ies din cercul pe care îl face la picioarele mele, rămânând doar în bikini şi nimic mai mult. Asta e tot ce mă mai acoperă, dar să fiu a naibii dacă mă simt stânjenită. M-a văzut mai goală decât atât. În plus, am stat zile întregi goală puşcă, în Eden. Mă gândesc că îmi ştie corpul ca în palmă, cu toate defectele lui, şi încă mă priveşte de parcă ar vrea să mă mănânce.

— Victoria nu mai poate rămâne aici, îmi răspunde într-un final. Mai este o lună până la licitaţie, iar eu nu mă pot stăpâni chiar atât. Numai dacă aş vedea-o în faţa mea sau prin preajma ta, mi-aş pierde cumpătul.

— Nu că ai fi cel mai calm om de pe pământ, îl iau peste picior.

Acesta surâde scurt, înainte să mă tragă în baie.

Nu ştiu cum aterizez cu fundul pe blatul rece al chiuvetei, dar nici nu dau doi bani pe asta. Îl urmăresc pe Keith cum umezeşte colţul unui prosop pluşat şi se apropie cu el de faţa mea după ce îmi fereşte părul peste umăr.

— Mă descurc şi singură, bombăn. Nu trebuie

să faci asta.

— Asta nu ar fi trebuit să se întâmple, replică printre dinţi, ştergând o dâră de pe fruntea mea. Acum ar fi trebuit să te întorc invers şi să ţi-o pun, nu să şterg sângele de pe faţa ta.

— Încă poţi s-o faci, rânjesc.

Însă Keith nu mai pare la fel de dispus să mă întoarcă invers şi să mi-o pună. Ba chiar îmi trânteşte o privire urâtă, ce îmi sporeşte amuzamentul.

— În noaptea asta nu, mi-o retează, continuând să mă şteargă cu prosopul umed. În noaptea asta am grijă de tine.

Şi are. Ba chiar exagerează, dacă este să fiu sinceră. După ce îmi curăţă faţa de orice urmă, umezeşte prosopul din nou şi mă prinde deodată de gleznă, ridicându-mi piciorul că aproape cad de pe marginea hiatului. Îmi înfig degetele în ea, chicotind amuzată. Se pare că analgezicele primite de la dr. Lopez au început, în sfârşit, să-şi facă efectul.

Dar apoi râsetul îmi piere când Keith îmi şterge cu delicateţe tălpile murdare de la mersul desculţă şi înghit în sec. Niciodată, nimeni nu a mai făcut asta pentru mine, dar se simte la fel de intim ca o partidă de sex cu persoana pe care o iubeşti.

Aş fi spus că el e ultima persoană care ar face aşa ceva vreodată. Îl credeam peste măsură de superior şi arogant ca să se coboare la acest nivel,

cât să-mi spele tălpile. Până la urmă, e un om care ar putea conduce lumea fără ca nimeni să ştie şi, totuşi, arată ca şi când ar fi în stare să se coboare şi mai mult, doar ca să aibă grijă de mine.

Asta înseamnă că mă iubeşte suficient cât să renunţe la orgoliul său şi să facă orice consideră că e necesar?

Nu spun nimic. Doar îl privesc cum îmi şterge fiecare deget în parte cu o concentrare ridicolă, ţinându-mi glezna ridicată cu cealaltă mână. Apoi trece la piciorul drept, oferindu-i acelaşi tratament, păstrând o tăcere tulburătoare. Inima îmi bubuie în piept copleşită şi zâmbesc discret, chiar dacă nu e atent.

— Eşti gata! mă anunţă, aruncând prosopul pe marginea chiuvetei. Acum să te băgăm în pat.

Zis şi făcut. Mă duce pe sus până în dreptul patului şi, cu mine pe braţe, trage cearşaful, apoi mă aşază între perne. E o chestiune de timp până se dezbracă la rândul lui şi, rămas doar în boxeri, se strecoară lângă mine. Trupul lui cald mă face să mă cutremur de plăcere, în special când acesta mă întoarce cu spatele la el şi mă lipeşte de piept, ţinându-mă aproape într-o îmbrăţişare fierbinte.

Când mă trezesc, durerea de cap e mai atenuată şi mă simt cu o idee mai bine. Singură în dormitor şi în pat, îmi iau tot răgazul să mă întind pe toată salteaua şi să mai lenevesc preţ de câteva minute bune, înainte să mă ridic.

Găsesc pe marginea saltelei o rochie crem,

asemănătoare cu o togă grecească scurtă şi o pereche de sandale gladiator fără toc, ce se leagă până la genunchi. Având un zâmbet tâmp pe buze, le îmbrac şi îmi aranjez părul, apoi aplic un strat subţire de rimel pe genele lungi.

Astfel, cobor la parter, simţindu-mi stomacul făcând tumbe de foame. Nici nu mă mir, ţinând cont că am dormit întreaga dimineaţă, sărind peste micul dejun.

— Nu-l vreau aici!

Strigătul lui Ryder îmi şterge rapid zâmbetul de pe buze şi mă legăn uşor pe ultima treaptă, arcuindu-mi sprâncenele spre cei şase bărbaţi din living. Singurii care stau în picioare sunt el şi Jordan şi ambii îl privesc încruntaţi pe Keith cel trântit pe canapea.

— Nici eu nu-l vreau aici, dar Victoria nu mai poate să rămână nici măcar pentru o zi, replică el, arogant.

— Am înţeles asta, dar de ce tocmai Santori? pufăie Trent de pe fotoliu. Mă irită până şi simplul gând că urmează să vină aici, darămite să mănânce la aceeaşi masă cu noi. Dacă tot vine, măcar scuteşte-ne de tortura de a-l avea prin preajmă mai mult decât e necesar.

Cu buzele strânse, oscilez între a mă apropia de ei şi de a mă întoarce în dormitor. Nu ştiu care idee ar fi mai bună în momentul de faţă. În afară de Keith, toţi sunt tensionaţi de venirea lui Santori, ceea ce dovedeşte cât de plăcută este

prezenţa lui, în general. Până şi eu mă îngrozesc puţin, deşi nu-l cunosc.

Dar e prea târziu pentru a mă mai retrage. De îndată ce Ryder mă vede, toţi îşi întorc capetele spre mine şi Keith se ridică în picioare ca la comandă. Când îl văd apropiindu-se, sunt deja pregătită să-i dau mâna înainte ca el să apuce să şi-o întindă pe a lui, cu palma în sus. Mereu face asta, de parcă ar fi de datoria lui să mă poarte oriunde mi-aş dori să merg, ca pe o femeie care merită din plin întreaga lui atenţie şi toate manierele de care dispune.

Îl ador!

— Cum te simţi astăzi, iubito?

Îmi aşez mâna în palma lui, lăsându-mă trasă de pe ultima treaptă şi condusă spre canapea. Şi îi simt tensiunea imediat ce îl ating, deşi pe faţă are bătută în cuie o expresie impasibilă. În acelaşi timp, ochii lui sunt prudenţi şi incapabili să ascundă ceea ce crede, de fapt, despre venirea lui Santori.

— Mai bine. De ce vă certaţi?

— Keith nu vrea să înţeleagă că e o idee proastă să-l aducem pe Santori aici, îmi răspunde Micha senin, înţepându-l pe acesta într-un mod discret.

Mă aşez lângă el tăcută. În schimb, Keith preferă să ocupe braţul canapelei şi să pufnească.

— Ştiu şi eu că nu e o idee bună, însă e vorba doar despre un prânz. Apoi i-o vom prezenta pe

Victoria şi vom termina cu asta.

Ryder oftează, vizibil frustrat că brunetul nu-şi schimbă decizia, indiferent de argumente.

— Crezi că mie îmi face plăcere să-l am prin preajmă sau să-l ştiu aproape de Ellie? îl întreabă printre dinţi, enervându-se dintr-odată. E un libidinos, dar e perfect când vine vorba să scăpăm cât mai repede de slăbănoaga aia blondă. Vine, luăm masa, o ia şi pleacă. Punct!

Trent flutură din mână, parcă obosit de subiectul ăsta. Se ridică şi pleacă pe neaşteptate, urmat îndeaproape de un Deke cu aceeaşi atitudine iritată.

— În regulă, mormăie Ryder, într-un final. Dar dacă se apropie de celelalte fete, îi zbor capul de pe umeri. Să nu-mi spui că nu te-am atenţionat!

După ce îl ţintuieşte pe Keith cu indexul, drept avertisment, dă să plece la rândul lui după ceilalţi, însă se opreşte când sunetul specific unui elicopter ce zboară deasupra vilei se face auzit. Brunetul de lângă mine se încordează brusc, transformându-se într-un arc uman într-o singură clipă şi înjură grosolan printre dinţi. Înţeleg că subiectul disputei dintre ei e deja aici, în special când ochii verzi ai iubitului meu se înfig în mine şi îmi spune prompt, nelăsând loc de comentarii:

— Să nu te mişti de lângă mine! Nici măcar un centimetru. Şi nu vorbeşti cu el, chiar dacă îţi pune întrebări.

Încuviinţez din cap, îngrijorându-mă puţin.

Asta nu sună la fel de bine pe cât mi-aş fi dorit, dar bănuiesc că cel mai sigur loc de pe planetă devine cel de lângă el şi nu mă opun. Ba chiar am de gând să mă lipesc de braţul său şi să nu mă mai desprind de acolo, până când Santori nu pleacă de pe insula noastră.

Rectific: insula *lui.*

— Aşa, iubito, zâmbeşte.

Mă ridic când îmi întinde mâna. Ieşim împreună pe terasa din spate, unde personalul pregăteşte masa pentru prânzul cu Santori. Două femei îmbrăcate în rochii negre şi cu şorţuri albe legate pe după gât aşază cu grijă tacâmurile argintii, ce sclipesc puternic în lumină, lângă farfuriile fără cusur.

— Prin urmare, Santori ăsta… vorbesc eu, a mai fost vreodată aici?

— O dată, îmi spune el. A fost un fel de răul necesar prin care trebuia să trecem, ca apoi să impunem o limită de vârstă şi să ne selectăm clienţii. E un pervers nenorocit, Ellie.

— S-a întâmplat ceva cu una dintre fete? vreau să ştiu.

— S-au întâmplat destule atunci când a venit. Nu prea mai contează acum. Important este să trecem cât mai repede peste vizita asta şi să plece, de preferabil fără să mă enerveze. E un om influent, aşa că aş prefera să nu stăm unul în calea celuilalt.

Ceva îmi spune că asta nu o să fie posibil,

ţinând cont de nivelul de încordare pe care acesta îl are, chiar şi când îmi trage scaunul să mă aşez.

Abia când îl văd pentru prima oară, îl iau pe Keith în serios. Fiorul rece ce mă scutură pe scaun e de groază şi îmi smulg rapid privirea de pe bărbatul înalt şi subţire care iese pe uşile din sticlă, condus de Ryder, rămânând ţeapănă şi cu ochii fixaţi pe iubitul meu. Nu ştiu de ce, dar totul mă înspăimântă la el, inclusiv râsul gros care-i vine din gât, de îndată ce Keith se apropie de el.

— Măi să fie, Levine! exclamă bucuros în spatele meu şi mi-l imaginez cum îi strânge mâna. De când nu ne-am mai văzut? Să fie zece ani?

— Nu i-am numărat, replică Keith sec. Ne pregăteam să luăm prânzul aşa că… Te rog, alătură-te!

Cu coada ochiului îl văd pe brunet făcându-i semn să înainteze spre masă şi trupul costeliv al italianului îmi răsare inopinat în faţă, făcându-mă să tresar. Stomacul mi se strânge dureros când îmi amintesc subit puţinele detalii pe care Keith mi le-a oferit despre el şi un ghem de greaţă aproape mă tentează să mă ridic şi s-o şterg. Îi place să reguleze fete tinere ca mine, deşi el are început de chelie şi o faţă cum numai criminalii în serie au. Miroase a mafie de la o poştă, ceea ce mă încordează şi mai tare.

Dar apoi mă relaxez uşor când Keith mă prinde de bărbie, în semn de susţinere.

Cu ochii căprui şi suspicioşi fixaţi pe mine,

Santori se aşază pe scaunul din faţa mea, iar Keith îl ocupă pe cel din capătul mesei. Şi tocmai când îmi spun mie însămi, în gând, că nu am niciun motiv pentru care să mă tem, îl aud pe acesta întrebând, cu un accent puternic:

— Ea e?

Îi ia doar o secundă brunetului să se arcuiască pe scaun într-un mod ciudat şi să-şi întoarcă ochii mari spre mine, arătând de parcă abia acum mă vede pentru prima oară stând aici.

— Nu vreau să te ofensez, Keith, dar nu cred că are rangul necesar să mănânce la aceeaşi masă cu mine, bolboroseşte dezgustat, privindu-mă cu ură. Pune-o să mănânce în genunchi!

Îmi încleştez maxilarul, muşcându-mi cu putere limba ca să nu-l înjur. Din fericire pentru el şi pentru mine, îmi amintesc la timp că mi s-a cerut să nu vorbesc.

Mai că îi văd coroana invizibilă de pe cap scârbosului ce mă priveşte într-un fel care mă zbârleşte de greaţă. Ochii lui malefici cad în decolteul decent al rochiei şi nu şi-i mai ridică nici când Keith îi răspunde:

— N-ai să trăieşti tu atât ca să vezi aşa ceva!

— De ce?

Nu apucă să şi spună motivul pentru care îi refuză dorinţa. Apariţia celorlalţi bărbaţi întrerupe momentan discuţia şi fiecare îşi ocupă locul, Micha ajungând să stea chiar lângă mine. Pare cel mai relaxat dintre toţi, ba chiar îmi zâmbeşte cu

un colţ al gurii în semn de scuză, când mă loveşte din greşeală cu cotul.

— Ce mai faci, Santori? îl întreabă Trent din complezenţă, strângându-i scurt mâna, înainte de a se aşeza lângă el.

— Nu mă plâng, rânjeşte. Sincer să fiu, nu mă aşteptam să fiu invitat, mai ales după ce am fost refuzat ani la rând.

Tonul i se schimbă spre final, ajungând să sune ca o acuză.

— Dar se pare că merită drumul pe care l-am făcut până aici şi timpul pierdut, continuă, întorcându-şi privirea perversă spre mine. Credeam că aveţi în meniu doar blonde, nu şi brunete delicioase.

Din instinct mă uit la Keith, văzându-l cu maxilarul încleştat şi privindu-l pe Santori într-un mod de-a dreptul criminal. Ceva de pe chipul lui frumos şi bronzat îmi spune că deja îi plănuieşte în gând moartea.

— Spuneţi-mi, cât vreţi pe ea?

Face semn din bărbie spre mine şi primul care deschide gura nu e Keith, aşa cum mă aşteptam, ci Trent.

— Domnişoara nu e de vânzare.

Sprâncenele stufoase ale italianului se ridică pe frunte. Răsuflu uşurată în sinea mea, relaxându-mă pe scaun. Nu speram ca tocmai Trent să-l informeze despre asta, dar bănuiesc că e mai bine decât prima variantă. Nu-l văd pe

brunet în stare să deschidă gura şi să spună altceva decât un „te omor”. Până la urmă, arată de parcă ar vrea să-i spună asta. Se holbează la el, având pumnii strânşi pe suprafaţa mesei, de-o parte şi de alta a farfuriei.

— Ba eu cred că este, replică Santori, calm. Orice este de vânzare pe lumea asta, darămite o păpuşică precum ea. Pun pariu că miroase orgasmic.

Cuvântul „orgasmic” îi iese ca un mârâit şi face ca nodul din stomacul meu să devină şi mai mare. Îmi simt pofta de mâncare luând-o la sănătoasă, dar nu mă ridic. Nu, n-am voie, iar Keith îmi aduce aminte de asta când întinde braţul şi îmi prinde mâna, strângându-mi-o uşor. Ochii lui Santori cad pe mâinile noastre împreunate şi se trage în spate, sprijinindu-se sfidător de spătar.

— Am înţeles acum, rânjeşte. Accesoriul ăsta frumos e al tău.

Accesoriu? Acum sunt un accesoriu?

— Da, este a mea şi, cum spunea şi Trent, nu e de vânzare, îi răspunde el, neaşteptat de liniştit. Am altceva pentru tine, dar prima oară să servim prânzul.

— Altceva mai frumos decât ce am deja în faţa ochilor?

Tipul ăsta chiar n-are de gând s-o lase moartă. Mâna lui Keith se încleştează şi mai tare pe degetele mele, aproape strivindu-le.

Au!

— Lasă-mă să ghicesc, îi cere bărbatul, plescăind din buze. O altă blondă ştearsă, numai piele şi os.

Bate dintr-odată în masă, iar eu tresar puternic.

— Băieţi, o să fiu sincer cu voi. Nu am timp de pierdut aici. Am afaceri de condus şi mă doare fix în fund de prânzul vostru. Am venit pentru o fată şi deja presimt că o să plec nervos şi cu mâna goală. Aşa că, o să vă fac o ofertă greu de refuzat.

Îi priveşte pe fiecare în parte, ignorând rigiditatea care îi cuprinde pe toţi, inclusiv pe mine.

— Zece milioane de euro pentru brunetă. Cash! Şi păstraţi voi blonda pentru care am venit iniţial.

Ochii mi se măresc de groază şi mă uit înspăimântată la Keith, care se încruntă la Santori de parcă n-ar înţelege ce-i spune. Zece milioane de euro sunt o grămadă de bani. Mai mulţi decât zece milioane de dolari americani.

Prin minte îmi străfulgeră singura discuţie purtată de Elită despre preţul fetelor. Au discutat despre Angel şi despre faptul că nu ar lua niciun milion de dolari pe ea. Zece milioane devine subit o sumă colosală.

Şi nu mă mai pot opri din a-l privi pe Keith, cuprinsă de frică. Oare chiar se gândeşte să accepte o asemenea ofertă? Mă întreb cu adevărat dacă e una irezistibilă pentru el.

Atât eu, cât şi Santori, aşteptăm cu sufletul la gură răspunsul lui. Şi vine. Ca o bombă nucleară.

— Ce parte din „e a mea” nu înţelegi, spurcăciune?

Abia când expir tot aerul din plămâni, îmi dau seama că în tot acest timp mi-am ţinut respiraţia de teamă. Mă întind spre paharul cu apă din faţa mea şi îl înşfac nerăbdătoare, luând câteva înghiţituri zdravene.

Urma de zâmbet de pe buzele italianului piere, iar ochii i se bulbucă în cap de şoc. Probabil nu se aştepta la un adjectiv atât de îmbucurător, pe lângă refuzul categoric.

— Ai venit aici pentru o blondă şi o să pleci ori cu ea, ori cu mâna în fund, adaugă Keith, cu un rânjet letal pe buze. Dar dacă te mai uiţi mult la iubita mea, o să pleci nu cu mâna în fund sau cu Victoria, ci cu capul într-o cutie.

Am mai spus că îl ador? Cu inima bătându-mi puternic în piept, mă uit la el cu toată admiraţia, topindu-mă sub zâmbetul ironic pe care-l poartă pe buzele-i frumoase.

Fir-ar să fie! Mă excită puţin. Şi sigur are vreun al şaselea simţ în legătură cu asta, căci ochii lui verzi se întorc dintr-odată spre mine, curioşi. Tocmai a vorbit masonul din el, care întrece detaşat toate figurile de mafiot ale dobitocului de pe partea cealaltă a mesei.

— Îţi baţi joc de mine?!

Urletul italianului ne ia prin surprindere pe

toţi şi înlemnesc ca la comandă, speriată de viteza cu care se ridică de la masă.

Şi se întâmplă mai multe lucruri simultan. În dreptul frunţii iubitului meu apare un pistol încărcat, pe care Santori îl scoate de nicăieri. Inima îmi explodează în piept. Apoi Santori e împuns din spate de ţeava puştii din mâinile unui Jordan omniprezent, pregătit să-l găurească, care s-a mişcat mai ceva ca un ninja. Iar asta nu e tot. Nu doar Jordan îl ţinteşte pe nemernic, gâdilând trăgaciul, parcă dornic să-i înfigă un glonţ în ceafă. În acelaşi timp, Micha, Trent, Deke şi Ryder îl înconjoară din toate părţile, ameninţându-l feroce cu propriile arme.

Doar Keith rămâne neclintit, ca un om care nu e pe deplin în toate facultăţile mintale. Purtând acelaşi rânjet mortal şi aceeaşi atitudine sfidătoare, se uită fix la Santori, neobosindu-se să se ridice de pe scaunul lui confortabil sau să-mi elibereze mâna. Ba chiar e suficient de relaxat încât să-mi mângâie delicat încheieturile degetelor cu degetul lui mare.

— Scuză-mă, spune iubitul meu, dregându-şi calm glasul. Am uitat să-ţi împărtăşesc un detaliu important. Zece milioane costă doar colierul de la gâtul ei şi e lucrat manual. Mi-a luat o veşnicie să i-l fac, dar e superb, nu? La fel ca ea.

Santori se încruntă urâcios, vizibil confuz. Cu lentoare îşi întoarce privirea spre mine, ochind colierul cu perlă neagră de la gâtul meu, pe care îl

mângâi inconştientă.

— Acum, dacă ne-am lămurit în privinţa faptului că banii tăi sunt mărunţiş pentru mine, stai jos şi nu mai flutura pistolul ăla prin faţa mea! Poate scoţi ochii cuiva.

Jordan îl trânteşte pe scaun cu o singură mişcare, iar Santori lasă arma deoparte, lăţind rânjetul de pe buzele iubitului meu nebun de legat, care provoacă pe faţa italianului o expresie de miliarde.

— Bun băiat! îl felicită. Acum să trecem la afaceri, ce zici?

Capitolul 33

Întind mâna spre platoul cu fructe din mijlocul mesei şi iau o boabă de strugure roşu cu care să-mi potolesc foamea, mişcările mele fiind urmărite îndeaproape de mai multe perechi de ochi.

Santori n-a mai deschis gura după incidentul în care mi-a ameninţat iubitul cu un pistol. Nici ceilalţi nu se prea înghesuie să scoată vreun cuvânt. În schimb, toţi stau ca pe ace, de parcă fiecare se aşteaptă la o altă scenă asemănătoare, inclusiv Keith. Cu greu îl scapă pe acesta din ochi, deşi Jordan e încă în spatele italianului şi are puşca pregătită.

— Mai durează mult?

Abia întreabă, că John şi iese pe uşile terasei, ţinând-o pe Vicky de braţ. Şi arată rău! Nu John, ci

ea. Blonda înaltă şi slabă are încheieturile legate cu o pereche de cătuşe, părul lung e ciufulit şi clipeşte deranjată când e scoasă în lumina puternică a amiezii, dându-mi de înţeles că până acum a stat într-o cameră întunecată. Nu mai poartă rochia din noaptea trecută, lungă şi albă, ci un maiou şi nişte pantaloni scurţi neinteresanţi, exact ca cei în care m-am trezit în prima zi pe insulă. E cât se poate de clar că, atunci când m-a atacat, a încetat să mai beneficieze de tot ce ar avea Elita de oferit, de luxul exorbitant, de îmbrăcămintea de firmă şi de avantajul unei perii de păr care să potolească şuviţele sălbatice din capul ei.

Santori se ridică de pe scaun când John se opreşte în dreptul uşilor, continuând să ţină prizoniera de braţ, ca să nu fugă. Italianul îmbrăcat în costum Armani ocoleşte masa pe partea lui Keith şi se apropie de ea, studiind-o cu interes. Chiar dacă e cu spatele la mine, pot vedea cu ochiul minţii cum privirea lui cade direct în decolteul ei, apoi alunecă pe picioarele lungi şi desculţe.

Apoi îl văd pe Trent privindu-l pe Keith cu insistenţă, ca şi când ar încerca să-l atenţioneze de ceva, însă iubitul meu nebun nici nu-l bagă în seamă. Se holbează la mine, nu la el, şi într-un final îmi face şmechereşte cu ochiul, atenţia fiindu-i distrasă când Santori turuie o frază în limba lui, pe un ton ofensator.

— Dacă ai de gând să mă înjuri, fă-o în engleză, îi cere relaxat.

— Ce e asta?

Acesta se întoarce cu faţa spre noi, având o expresie iritată, şi face semn spre Vicky.

— E murdară!

Keith oftează apăsat, vizibil obosit de prezenţa lui. Mă aşteptam să fie greu, sinceră să fiu, dar nu credeam că Santori o să facă gargară în legătură cu orice lucru nesemnificativ.

Dar are dreptate. Vicky e murdară în genunchi, ca şi când ar fi stat astfel întreaga noapte.

— A fost pedepsită, argumentează brunetul, nonşalant. Şi-a petrecut noaptea în pivniţă. Cu un duş, e ca nouă.

— Speram la mai mult profesionism din partea voastră, mărturiseşte italianul, nemulţumit. Pe lângă că îmi prezentaţi o fată care n-are nici cea mai mică strălucire, o mai aduceţi în faţa mea şi în halul ăsta!

— O vrei sau nu?! se răsteşte Ryder, enervat.

— Sunt sigur că puteţi ceva mai bine.

Ochii lui Santori cad iar pe mine, făcându-mă să blestem în minte. Tipul ăsta şi-o caută cu lumânarea. Fix ce-mi lipsea, ca unui individ dubios de vârsta tatălui meu să i se pună pata pe mine şi să insiste, în pofida faptului că a fost refuzat.

— Nu se poate ce îţi doreşti tu, îi spune Keith, de data asta calm. Ellie este una dintre noi. Oricât

ai fi dispus să plăteşti pentru ea, nu e de vânzare. Nu o s-o ai niciodată. Ne-am înţeles?

— Ellie, murmură el cu accent, zâmbind pervers cu un colţ al gurii. Keith, trebuie să-ţi mărturisesc că niciodată n-am fost mai pornit să iau femeia altuia. Făptura asta cu ochii cât farfuriile e una pe cinste, nu-i aşa? Altfel nu ai fi refuzat categoric o sumă pe care nu o s-o aduni nici dacă vinzi tot ce ai pe insula asta.

Oftând, mai aruncă o privire asupra lui Vicky – care nu se mai opreşte din tremurat şi holbat la Keith.

— Îmi pare rău, băieţi, dar nu sunt interesat de ea, le-o trânteşte apoi. Slăbănoage afurisite am şi eu. Chiar mai multe decât le pot face faţă. N-am nevoie de una în plus.

— Ţi-o dau cu cinci sute de dolari, face Keith oferta.

Mă uit uluită la el. I s-a oferit zece milioane de euro, iar el vrea s-o dea pe Vicky cu doar cinci sute de dolari? Credeam că ei se joacă doar cu tot ce are şase zerouri şi niciunul în minus.

— Tentant, mormăie Santori, amuzat. Dar nu.

Brunetul îşi încleştează maxilarul, vizibil nemulţumit de răspunsul bărbatului pe care l-a adus aici special ca s-o ia pe Vicky, deşi asta ar fi însemnat să stea la masă cu cel mai nesuferit bărbat în viaţă. Dacă judec după expresia iubitului meu, nu se aştepta să fie respins.

— Foarte bine! bombăne. Atunci, cred că

vizita ta în Paradisul diamantelor s-a încheiat. Jordan o să te conducă la elicopter.

— Stai, i-o retează Santori, amuzat. N-am spus că nu sunt interesat deloc, ci că nu sunt interesat de ea. Vreau să vorbim despre scumpa noastră Ellie.

Înainte ca unul dintre noi să reacţioneze, se produce inevitabilul. Keith sare de pe scaunul lui, inima coborându-mi rapid în stomac, şi îl înşfacă pe italian de gât, trântindu-l de uşa din sticlă. Sărind la rândul meu în picioare, înspăimântată de cum ajung să decurgă lucrurile, mă aştept să treacă cu tot cu el prin sticla pe care o aud imediat scoţând un sunet ciudat la impactul cu trupul slab al lui Santori.

Îl domină, pur şi simplu. Muşchii spatelui lat se încordează pe sub cămaşa albă din bumbac, cu mâneci suflecate. Arată şi mai mare şi mai periculos acum, că e furios.

Îi privesc speriată pe ceilalţi, aşteptând ca unul dintre ei să intervină şi să-l oprească, însă sunt la rândul lor prea şocaţi de mişcarea lui Keith, ca să-şi mai dea seama că intervenţia lor e necesară. Groaza de pe feţele lor tinere şi frumoase îmi dau de înţeles că iubitul meu, care îl sugrumă pe Santori, a făcut cea mai mare gafa din istorie şi că italianul ăsta scârbos e ultima persoană cu care ar fi trebuit să se pună rău.

— Nici măcar să nu-i pronunţi numele! Ai auzit?! tună, scăpat de sub control, în timp ce

degetele sale îl strâng în continuare pe nemernic de gât. Nici măcar să nu te gândeşti la ea! Te omor, lua-te-ar dracu' de gândac dezgustător ce eşti! Vă strivesc şi pe tine, şi pe întreaga ta mafie de libidinoşi!

Din nou, am impresia că acum vorbeşte masonul din el. Nu ştiu suficiente detalii despre ocupaţia lui, dar ştiu suficiente cât să fiu convinsă că e cel mai puternic om din lume şi că, într-adevăr, ar fi capabil să-i strivească ca pe nişte gândaci de bucătărie.

— Keith, ajunge! urlă Ryder, uşor panicat.

Degetele osoase şi lungi ale iubitului meu se strâng mai tare pe gâtlejul lui Santori, iar faţa individului prinde o culoare stranie şi vineţie. Sunetele pe care le scoate acesta, cât e sugrumat, îmi ridică părul de pe ceafă.

Mă lipesc prudent de marginea mesei când Micha trece vijelios pe lângă mine şi îl smulge cu forţa pe Keith de lângă Santori, trăgându-l departe de acesta şi de gâtul lui. Odată cu eliberarea, italianul se prăbuşeşte în fund, tuşind cu putere la picioarele lui Vicky şi ale lui John, ce privesc întreaga scenă cu expresii nedumerite.

Însă asta nu-l calmează deloc pe brunet. Se scutură de câteva ori ca să scape de braţele lui Micha, mârâind o întreagă gamă de înjurături odioase, pe care nu le-am mai auzit niciodată.

— Calmează-te! latră blondul, îmbrâncindu-l şi mai departe de adversar.

Keith se loveşte de scaunul pe care a stat în urmă cu doar două minute şi se răsuceşte mânios spre prietenul lui, trântindu-i o privire criminală, care îi spune clar că nu apreciază deloc intervenţia lui.

Şi sunt tentată să mă apropii de el, dar n-o fac. În momentul ăsta e atât de furios şi scăpat de sub control, încât nu cred că ar aprecia şi vreo intervenţie de-a mea.

— Nu o ia nimeni pe Ellie, îi spune Micha printre dinţi, vorbindu-i ca unui copil mic şi încăpăţânat. Acum, linişteşte-te până nu mai faci şi altă greşeală colosală, care să ne coste.

Expirând zgomotos pe nas, acesta pare să lase deoparte ideea de a sări din nou la gâtul cuiva. În continuare mânios şi roşu la faţă, se întoarce spre mine şi, prinzându-mă de încheietura mâinii, mă trage lângă el cu o smucitură uşoară, înconjurându-mi apoi talia cu braţul şi ţinându-mă cât mai aproape de el. Ochii verzi mă privesc prelung şi cu degetul mare îmi atinge delicat colţul gurii, ca şi când ar fi mai îngrijorat de mine, decât de ceea ce a făcut. Probabil că în mintea lui nu dă nici doi bani că a călcat pe bătături pe cine nu trebuia.

Ne întoarcem amândoi spre Santori când acesta se ridică în picioare, enervat, scuturându-şi costumul de firmă cu gesturi arogante.

— Se pare că mi-am pierdut timpul venind aici, mormăie. Am crezut că sunteţi pregătiţi să

faceţi afaceri cu cineva ca mine, dar acum constat că lucrurile astea vă depăşesc. Nici nu-mi dau seama de ce mă aşteptam la altceva din partea voastră, când nu sunteţi decât nişte copii care se joacă de-a adulţii.

Acestea fiind spuse, bărbatul se răsuceşte spre uşă, dând de înţeles că e pe cale să pună punct întâlnirii, însă John îi taie calea cu un singur pas făcut în prag şi o privire tăioasă.

— Keith, mormăie Trent, venind în dreptul nostru.

Curând, se adună toţi în jur, uitându-se la brunet curioşi. Înţeleg că niciunul dintre ei nu e pregătit să-l lase pe Santori să plece la fel cum a venit, adică cu mâna goală. Asta ar însemna ca Vicky să rămână aici, cu mine.

— Aşa cum ai spus şi tu, Victoria trebuie să dispară, replică Deke, vocea lui neaşteptat de groasă luându-mă pe nepregătite de fiecare dată când deschide gura. E clar că nu poate rămâne până la licitaţie, în special prin preajma lui Ellie. Dacă a încercat deja o dată, o s-o facă din nou şi nimic nu-ţi garantează că n-o să-i reuşească la un moment dat.

— O urăşte şi o s-o urască şi mai mult acum, că ai avut tentativa de a i-o da lui Santori din cauza ei, adaugă şi Ryder, pe un ton serios.

Cu ochii mijiţi, Keith se uită o clipă la mine, braţul lui strângându-se în jurul meu într-un fel protector şi posesiv. Parcă mi-ar cere părerea

legat de italian şi de Vicky, însă nu ştiu ce aş putea să-i spun. Situaţia mă depăşeşte lamentabil, din absolut toate privinţele.

— Şi ce propuneţi? întreabă el, la un moment dat, lăsându-şi privirea să alunece spre Santori, aflat încă lângă uşă, gata de plecare. A refuzat-o chiar şi pentru cinci sute de dolari. Asta se presupune a fi cea mai ieftină afacere din toate timpurile.

— În primul rând, cere-ţi scuze, i-o trânteşte Micha cu un aer serios.

Keith pufneşte.

— Nici mort!

— Cere-ţi scuze şi dă-i-o gratis, mârâie Trent, iritat. Nu e cazul să-ţi testezi astfel norocul. Ce naiba, Keith? E pentru prima oară când faci o gafă ca asta! Ultimul lucru pe care îl vreau acum este ca idiotul ăsta să vină peste noi cu băieţii lui şi să se transforme totul într-o baie de sânge.

— Nu o să-mi cer scuze pentru nimic în lume, i-o retează acesta, serios.

— Atunci, dă-i-o pe Victoria şi lasă-l să plece, propune Micha, la fel de tensionat ca toţi. Cu cât petrece mai mult timp aici, cu atât devin mai încordat. Lasă-l s-o ia şi să se care în groapa din care a venit.

Mă uit la Vicky printre gene, cum tremură ca varga şi plânge silenţios, evitând să-l privească pe Santori în vreun fel. Îi e teamă de el. Ba chiar pare s-o dezguste în toate modurile posibile, aşa cum

mă dezgustă şi pe mine. Probabil ştie că, dacă pleacă cu el, viitorul ei o să fie mai rău decât o moarte violentă.

Pun pariu că regretă amarnic gestul de laşitate pe care l-a făcut şi că se roagă în gând să apară vreo minune care s-o salveze. Îmi este milă de ea. Nu-mi place s-o recunosc, dar văzând-o în situaţia asta, îmi este mai milă decât mi-a fost vreodată de cineva.

Însă nu e ca şi când aş mai putea să fac ceva pentru ea, nu?

Când revin cu privirea asupra lui Keith, îl surprind uitându-se lung la mine. Din nou, am senzaţia că aşteaptă să-i spun eu ce să facă mai departe sau, cel puţin, să-mi dau cu părerea. Dar nu prea are sens, aşa-i? De ce ar vrea să îmi afle părerea? E afacerea lor. Ei sunt păpuşarii.

Apoi se uită şi ceilalţi la mine, cu exact aceeaşi expresie. Mă derutează. Ce înseamnă asta? Că viitorul ei depinde de mine? Păi, bănuiesc că, într-un fel, o face. Din cauza mea e în situaţia de a ajunge sclavă sexuală pentru un pervers ca Santori.

— Iart-o.

Asta e tot ce rostesc, după un minut în care mă gândesc dacă să deschid gura sau nu. Şi nu o spun oricui, ci doar lui Keith, cel cu sprâncenele acum încruntate în semn de nedumerire.

— Am impresia că n-am auzit bine, replică el, derutat. S-o iert? Ellie, a încercat să te omoare.

— Nu putem şti exact ce a încercat să facă, mormăi încet. Ştiu doar că nicio fată n-ar trebui să ajungă pe mâinile tipului ăsta, nici măcar una ca ea. Dacă aş fi fost vreodată în pielea ei, mi-ar fi plăcut ca altcineva să facă acelaşi lucru pentru mine.

— Eşti sigură? întreabă Trent, mirat.

Ridic dintr-un umăr, iar iubitul meu mă priveşte ca pe maşini de lux. Cel mai sigur se întreabă în mintea lui când am ajuns să fiu atât de… iertătoare, când ieri eram a naibii de pornită să o omor cu mâinile mele. Ei bine, cumva, situaţia asta îmi aminteşte de Amelia. N-are nicio legătură cu ea, dar îmi aminteşte de cât de crudă am fost şi de faptul că nu-mi mai doresc să o iau de la capăt.

— Nu-ţi spun ce să faci cu Santori, dar îţi spun ce ar trebui să faci cu ea, îi spun lui Keith, a cărui frunte e brăzdată de cute de încruntare. Cred că, după întâlnirea asta, şi-a învăţat lecţia. Atâta timp cât nu se mai apropie de mine…

Micha încuviinţează din cap aprobator, pesemne că e de acord cu mine. Ryder face acelaşi lucru, după un moment de gândire. În schimb, Deke şi Trent sunt inexpresivi, dar nu deranjaţi de părerea mea. Doar se uită la Keith, aşteptându-l să ia o decizie, în timp ce acesta se zgâieşte la Vicky, care nu se mai poate opri din plâns.

— În regulă! pufăie Santori, intervenind în discuţie pe neaşteptate şi ridicând mâinile în semn de predare. Cinci sute de dolari pentru fata asta e

o afacere bună. Batem palma!

— De fapt, începe Keith, dregându-şi glasul, m-am răzgândit. Nu-ţi mai dau nimic. O să pleci exact cum ai prezis, nervos şi cu mâna goală.

Văd, efectiv, cum îi cade italianului faţa, iar ochii căprui i se măresc de uluire. Spre deosebire de el, eu scot un sunet indignat, nevenindu-mi să cred că propunerea mea a ajuns la el, că s-a gândit la ea şi că a acceptat-o.

Ce înseamnă asta?!

Cu sprâncenele arcuite, îmi îndrept atenţia spre Vicky, care răsuflă uşurată lângă John, apoi izbucneşte şi mai tare în plâns.

— Mulţumesc! Mulţumesc!

Hohotind şi continuând să mulţumească, porneşte cu viteză spre mine şi, cu mâinile în continuare legate, îşi lasă capul să-mi atingă umărul ca într-o îmbrăţişare ciudată şi neaşteptată.

Sfinte Sisoe! îmi ridic din instinct mâinile, însă n-o cuprind. Rămân cu ele suspendate, sperând în sinea mea că uşurarea pe care o simte va trece şi se va retrage curând. Poate că am salvat-o de la un viitor sumbru, dar asta nu înseamnă că sunt pregătită să fim prietene.

— Levine! tună Santori şocat şi nervos în aceeaşi măsură. Ce mama naibii înseamnă asta?! Mi-ai promis o fată!

— Mda, mormăie Keith, nonşalant. Vezi tu, iubita mea vrea să nu-ţi dau nimic şi îi respect

dorinţa. Aşadar, John o să te conducă la elicopter şi roagă-te… Dumnezeule, roagă-te să nu-mi mai ieşi vreodată în cale, altfel te nimicesc!

Încă stupefiat, acesta e tras în vilă de către John şi dispare la fel de brusc cum a şi apărut în peisaj.

— Ce naiba s-a întâmplat cu scuzele?! pufăie Ryder, aruncându-şi braţele în aer de ofticare.

Brunetul îi trânteşte o privire mustrătoare, înainte de a exclamă:

— Ups!

— Dobitocule! bombăne Micha, dându-i un brânci în joacă. Măcar am scăpat naibii de Santori! Nu ştiu de ce, dar individul ăla mă înspăimântă ca dracu'!

— Asta pentru că eşti o puştoaică smiorcăită, îl ia peste picior. Mi-am dat seama de asta încă de la început.

Apoi redevine serios când îşi coboară privirea spre blonda ce nu se mai dezlipeşte de mine. Vicky continuă să plângă, însă o face mai domol, rostind printre sughiţuri mii de scuze şi păreri de rău.

La un moment dat, Keith o prinde de braţ şi o dezlipeşte de mine, făcând-o atentă la el.

— Ascultă-mă bine! Ăsta e un gest de îngăduinţă pe care n-o să-l mai primeşti dacă te mai apropii vreodată de ea.

Blonda încuviinţează frenetic din cap, înainte să fie preluată de Deke şi scoasă de pe terasă.

Pentru prima oară de când a început totul, îmi

permit să zâmbesc. Mâna lui Keith îmi atinge în treacăt faţa, zâmbindu-mi şi el cu un colţ al gurii.

— Acum te poţi relaxa, iubito. Du-te la SPA sau înoată puţin. Am ceva treabă.

— Ce treabă? întreb curioasă.

Chicotind, se retrage fără să-mi răspundă şi tot ce-mi mai rămâne de făcut este să-mi dau ironic ochii peste cap. Sinceră să fiu, nici nu mă aşteptam s-o facă. În ultimul timp a dispărut cam des, dar m-am obişnuit să „aibă treabă” şi să nu-mi spună nimic despre ea.

Seara, cu o oră înaintea cinei, îmi fac curajul să cobor la parter, după ce mi-am petrecut o bună parte din după-amiază în dormitor, nefăcând mare lucru. Singurul pe care îl găsesc în living e Micha, trântit pe canapea, sorbind adeseori din paharul lui cu whisky şi verificând ştirile de pe un gadget cu ecran mare.

Mă apropii lent de el, târând rochia lungă şi argintie după mine.

— L-ai văzut pe Keith? îl întreb.

Cu lentoare îşi ridică ochii albaştri şi prietenoşi, studiindu-mă la foc rapid din cap până în picioare, înainte să-mi zâmbească.

— E pe aici, pe undeva.

Tipic.

— Arăţi foarte bine în seara asta, Ellie, rânjeşte. Te pregăteşti pentru vreun bal, ceva?

Încruntată din pricina răspunsului său

nefolositor, îmi aplec privirea pe rochia extravagantă. Are un decolteu în V, iar mânecile lungi îmi lasă umerii şi spatele dezgolit.

— Am văzut-o în şifonier şi mi-a plăcut, spun arogant, aşezându-mă elegant pe braţul canapelei.

Altul e adevărul, însă. Da, mi-a plăcut, dar nu ăsta e motivul pentru care m-am supus unei torturi ca asta. Port rochia grea, îmbrăcată în întregime cu strasuri strălucitoare, pentru Keith. Tot pentru el m-am şi străduit o jumătate de oră să-mi prind părul într-un coc la ceafă.

Iar el nu e aici să vadă. De fapt, naiba ştie unde e!

— Mereu a dispărut aşa sau acum fuge de mine? îl chestionez, în continuare încruntată.

Cu privirea în gadgetul lui, Micha râde distrat, de parcă aş fi spus vreun banc.

— Crede-mă, nu fuge de tine! Doar… e prins în ceva acum.

— În ce?

— N-o să-ţi spun.

Fir-ar!

— Atunci, răspunde-mi la o altă întrebare, îi cer. Colierul meu chiar costă zece milioane?

Curios, blondul îşi întoarce privirea spre mine sau, mai exact, pe colierul de la gâtul meu, cel cu perlă neagră. În sinea mea ştiu că e scump, dar ceva mă face să mă îndoiesc că e chiar *atât* de scump.

— Nici coroana lui Lizzie nu costă atât, Ellie!

pufneşte.

Lizzie? îmi ia o clipă să îmi dau seama că se referă la nimeni alta decât Regina Angliei.

— Dar e lucrat manual, într-adevăr, spune, înainte să apuc să-l întreb despre asta.

— Keith l-a făcut?

Ating perla cu degetele. Am studiat-o suficient în dormitor, cât să-i ştiu fiecare detaliu în parte, dar tot mi-e imposibil să cred că mâinile sale au făcut-o. Nu ar avea cum, nu?

Micha încuviinţează din cap, fără reţineri.

— Keith e bijutier, mă informează.

Ei bine, asta e surprinzător! Credeam că, în viaţa reală, dincolo de insula asta şi de ceea ce e evident deja, are o ocupaţie asemănătoare. Că e mafiot sau ceva în genul lui Santori, dar mai tânăr şi mai fermecător.

Să aflu că, de fapt, e bijutier mă lasă cu gura puţin căscată. Uau! Mă întreb cum reuşeşte asta, cu mâinile lui mari şi elegante, când e nevoie de toată meticulozitatea ca să faci ceva atât de delicat.

Dând din cap, mă ridic şi pornesc cu paşi mărunţi spre ieşire.

— Unde mergi? mă întreabă blondul dintr-odată, făcându-mă să mă întorc nedumerită spre el.

Bănuiesc că ar fi trebuit să mă aştept la asta. Chiar dacă Keith nu e prin zonă, nu înseamnă că sunt lăsată să umblu în voie.

— Am auzit că aveţi o bibliotecă prin zonă. Mă gândeam să o vizitez şi eu.

— Bine. Doar ia-l pe Jordan cu tine.

Încruntată, îi arunc o privire bărbatului de culoare ce iese din bucătărie pe neaşteptate, prezentându-se la datorie.

— Chiar e necesar? întreb ofticată. Dacă vrea cineva să mă omoare, sunt sigură că, după toată faza cu Santori, o să se gândească de două ori.

Chipul până acum limpede al celui de pe canapea se înăspreşte, iar Micha ajunge să arate aşa cum n-a mai arătat niciodată în faţa mea: supărat.

— Nu mă face să repet, Ellie! mârâie uşor, privindu-mă certăreţ printre gene. Îl iei pe Jordan cu tine sau nu te duci nicăieri!

Fir-ar! Şi eu care credeam că am scăpat în seara asta.

— Bine! pufnesc, iritată. Dar, la sfârşitul sezonului ar trebui să-i daţi omului un premiu pentru dădaca anului!

Replica mea îl face să chicotească amuzat, uitând rapid de micuţa noastră luptă de orgolii, pe care speram să fiu nevoită să o port doar cu Keith, nu cu toţi.

Fără să mai comentez, ies din vilă, urmată îndeaproape de Jordan şi de întreaga lui atitudine de protector cu normă întreagă. Deşi de data asta n-are puşca cu el, tot arată ca un om care ar putea să te facă franjuri într-o clipă.

Biblioteca e situată între SPA şi vila personalului şi e pentru prima oară când sunt cu adevărat curioasă să aflu cum arată pe dinăuntru. La fel ca fiecare dintre celelalte clădiri: exorbitant.

La parter, în spaţiul larg deschis din stânga, tronează un pian Steinway&Sons, negru şi elegant, care cu siguranţă a costat ceva. Lemnul lucios străluceşte puternic sub candelabrul cu elemente din sticlă, dând un aer rafinat şi luxos încăperii. Etajul, însă, e ocupat în întregime de rafturi şi rafturi de cărţi şi locuri de studiu.

Cu Jordan pe urmele mele, pornesc direct spre pian, simţind furnicăturile din degete. N-am mai cântat de ceva timp. De fapt, n-am mai atins un pian de când am fost adusă aici. Părinţii mei au ţinut morţiş să iau lecţii încă de când eram mică. În ciuda faptului că nu eram nici pe departe o familie bogată, ci mai degrabă modestă, aceştia au făcut tot posibilul ca eu să iau parte la orice ar fi înşelat aparenţele. Lecţii de bune maniere în societate, şah, dansuri sofisticate, pian şi vioară. Le-am urât pe toate.

— Ştii să cânţi? mă întreabă Jordan pe neaşteptate, făcându-mi interiorul să tresară la auzul vocii groase.

— Puţin, mărturisesc.

— Nu prea pari genul de fată care ar şti să cânte la un instrument.

— Părinţii mei sunt… cum să spun? Maniaci. Am învăţat câte ceva.

În timp ce el se aşază pe fotoliul de lângă mine, eu mă aşez la pian şi îmi flexez degetele, înainte să ating încet clapele. Caut prin minte ceva de cântat, dar nu apuc să o şi fac.

Uşa se trânteşte pe neaşteptate, iar Jordan sare rapid în picioare, pregătit pentru orice, relaxându-se abia când amândoi îl vedem pe Keith. Zâmbesc, însă apoi zâmbetul îmi piere şi mă încrunt când observ pe chipul lui frumos o uşoară panică şi mulţi, mulţi nervi. Degetele sale se strâng în pumni pe lângă corp, pe măsură ce se apropie de noi.

— Jordan, du-te înainte! îi ordonă direct, vizibil nervos.

Confuză, mă ridic şi îmi trag rochia cu mâinile, privindu-l lung pe Keith, în încercarea de a-mi da seama ce s-a întâmplat atât de grav, încât e un pachet de nervi.

— S-a întâmplat ceva? vrea paznicul să ştie, la rândul lui nedumerit.

— Da, s-a întâmplat! se răsteşte. A venit Drew! Nu mai pierde timpul şi du-te odată!

Drew? Ei bine, indiferent cine e Drew, Keith nu e prea bucuros de venirea lui. N-a fost aşa tensionat nici în prezenţa lui Santori. Prin urmare, bănuiesc că Drew ăsta e de un milion de ori mai rău. Asta mi-o confirmă şi Jordan care, la auzul numelui său, blestemă grosolan printre dinţi şi porneşte grăbit spre ieşire, lăsându-mă singură cu el.

Keith îşi masează stresat baza nasului, cu mâna tremurândă de furie, apoi se uită la mine într-un fel pe care nu-l pot descrie în cuvinte.

— E de rău? îl întreb moale.

— O să… O să fie bine. Doar… Mă irită ca dracu’ prezenţa lui!

— De ce? Cine-i Drew?

Oftând apăsat, se apropie de mine şi îmi las capul pe spate când mâinile lui îmi prind chipul într-un căuş. Privirea sa alunecă fierbinte pe mine, studiindu-mă pentru câteva clipe, înainte să zâmbească aproape insesizabil.

— Arăţi superb, Ellie.

Mă sărută blând pe gură, apoi mâna lui o cuprinde pe a mea şi mă trage spre uşă, fără să-mi răspundă la întrebare. Din câte îmi dau seama, nu vrea să îmi spună despre el. Deşi urmează să-l cunosc personal, nu e pregătit să-mi spună cine e, de ce se află aici şi de ce i-a indus o stare ca aceasta.

Şi nici eu nu mă gândesc să insist. Doar merg pe lângă el, ţinându-mi poalele rochiei cu mâna liberă şi cu cealaltă strecurându-mi degetele printre ale sale. Îi permit să mă tragă înapoi spre vila Elitei, pe când interiorul meu e cuprins de o teamă nouă.

Presimt că asta o să se termine al naibii de prost!

Capitolul 34

Curând, ajung să-l cunosc pe Drew şi presentimentul că e aici să ne distrugă întreaga linişte se accentuează dintr-odată. Nu-mi place nimic la el. Nici felul în care stă în mijlocul livingului, cu Elita aliniată în faţa lui, nici privirea-i sticloasă şi încruntată cu care ne scrutează pe toţi. Bărbatul aflat la vreo patruzeci de ani arată de parcă în mintea lui deja îşi face planurile cu care să ne tortureze cu lentoare pe toţi.

Şi, totuşi, ceva din privirea lui mi-e familiar.

— Aşadar, e adevărat, constată nemulţumit cu glas grav, rostind cuvintele printre dinţii încleştaţi şi uitându-se lung la Keith. Chiar te-ai încurcat cu una dintre ele.

Ochii lui hazel coboară asupra mea şi, din instinct, îl strâng pe Keith mai puternic de mână. Depun efort să menţin contactul vizual cu el, însă aflu cât de greu este, de fapt. Niciodată n-am mai păţit ca privirea cuiva să-mi ofere senzaţia că străpunge zidurile de protecţie şi pătrunde adânc, acolo unde nimeni n-a mai fost. Parcă m-ar descoase. Mă face să mi-o aplec pe a mea în podea, după doar două secunde agonizante în care inima mi-o ia la goană prin piept, speriată.

— Ellie nu e una dintre ele, îi răspunde brunetul, cu o atitudine arogantă. Orice ai auzit…

— Asta e scuza ta? îl întrerupe, uitându-se

urât la el. Spui că nu e una dintre ele şi, gata, pretinzi că ai rezolvat-o? Ei bine, probabil că Ryder o să îmi spună acelaşi lucru despre Angel, nu-i aşa?

Întreaga atenţie a lui Drew se mută pe bărbatul de pe partea cealaltă a mea. Ryder se încordează brusc, dar nu-şi coboară privirea. Îl văd cu coada ochiului cum îl înfruntă cu vitejie, gata să încaseze orice lovitură care i-a fost pregătită.

Se observă că Drew şi-a făcut temele înainte să vină. E la curent cu tot, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva avem un spion printre noi, care îi spune despre fiecare mişcare a Elitei. Probabil că da.

La fel cred şi că acesta e aici ca să pună lucrurile înapoi în ordine. Până acum, credeam că Elita controlează totul, dar acum aflu că sunt la rândul lor controlaţi de altcineva. Nişte păpuşari controlaţi de alţi păpuşari mai mari.

Acesta oftează, privindu-i pe fiecare în parte şi oprindu-şi privirea pe Keith, care nu se mai opreşte din mârâit.

— Am avut încredere în tine, i-o trânteşte Drew, enervat. Am crezut că ştii ce faci aici şi că n-ai risca totul pentru o pereche de picioare. De fapt, erai singurul în care mi-am pus toată baza că nu se va vârî acolo unde nu trebuie. Însă acum m-am trezit că familiile vor să mă trimită aici ca să repar greşelile voastre, înainte să puneţi afacerea

pe butuci şi să ne deconspiraţi pe toţi!

Familii?

— Şi pentru ce? hârâie. Pentru nişte femei? Ai de gând să ne pui pe toţi în pericol doar ca să i-o poţi trage ei?

Drew face semn din cap spre mine, făcându-l pe Keith să se încordeze într-un final. Faţa iubitului meu capătă o expresie criminală, pe care o are doar atunci când cineva îl calcă serios pe nervi. Mâna cu care îmi strânge degetele tremură puternic.

— O să repet pentru tine, unchiule, replică tăios, iar bărbatul îşi arcuieşte curios sprâncenele. Ellie nu e una dintre ele!

— Nu-mi pasă, i-o retează sec. Sunt aici să repun lucrurile la locul lor şi asta o să fac. Prin urmare, Ellie o să se întoarcă în vila fetelor chiar din seara asta.

Blestem în sinea mea, ofticată. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă aştept la asta. E prima mişcare pe care ar face-o cineva care îşi doreşte ca lucrurile să fie la fel ca înainte. Şi sunt în regulă cu asta. Chiar sunt. Nu-mi pasă unde urmează să stau, atâta timp cât individul ăsta nu se bagă şi mai adânc în treaba noastră. Nu o să-i permit.

Însă Keith pare să fie de altă părere, căci începe să râdă dintr-odată, parcă amuzat de cererea unchiului său. Reuşeşte să-l deturneze pe acesta, căci imediat îl simt clipind derutat, ca şi când nu i-ar veni să creadă că i se râde în nas.

— Asta o să se întâmple doar peste cadavrul meu, îi spune brunetul, distrat. Iubita mea o să stea cu mine, iar tu nu o să ai nimic de comentat în legătură cu asta. Dar trebuie să recunosc că aş vrea să te văd încercând.

Rânjindu-i drăceşte, Keith îşi înclină capul şi aşteaptă următoarea mutare a bărbatului din faţa noastră, vizibil şocat. După expresia pe care o are, probabil e pentru prima oară când acesta se opune vreunui ordin.

— Nu-mi pasă ce vor familiile, Drew, spune tot el, de data asta cu o idee mai serios. Nu-mi pasă nici de ce te-au trimis aici. Lucrurile vor decurge aşa cum vreau eu. Afacerea mea, regulile mele! Şi, atâta timp cât stai aici, nu eşti nimic altceva decât un musafir. Depinde doar de tine dacă o să devii unul nepoftit.

Drew face un pas spre noi şi mă lipesc de iubitul meu, uşor speriată. Doar nu are de gând să-l lovească, nu? Pentru că, cel mai sigur mi-aş ieşi din minţi dacă ar încerca una ca asta în faţa ochilor mei. Oricât detest prezenţa lui aici şi cât de tare mă înspăimântă, sunt gata oricând să sar la gâtul lui. Nici măcar nu ştiu de unde vine gândul ăsta.

— Mai vedem, mormăie. Voi fi aici până la finalul sezonului, ca să mă asigur că toate fetele vor intra la licitaţie, inclusiv ea.

Face un gest din mână spre mine, iar maxilarul mi se încleştează de nervi.

— S-a terminat cu joaca, Keith!

Brunetul scrâşneşte din dinţi, înainte să-şi aplece privirea asupra mea şi să-mi ordone scurt:

— Du-te în dormitor! Acum!

Şi cum privirea lui îmi cere acelaşi lucru, nu mai stau pe gânduri. Îmi prind rochia cu ambele mâini şi pornesc grăbită spre scări, cu inima bătându-mi pe undeva prin gât şi cu senzaţia că urmează să se întâmple ceva rău. Urc treptele cât pot de repede, apoi mă opresc lângă perete când urletul lui Keith răsună puternic în living:

— Cine dracu’ te crezi?!

Sfinte!

Văd dormitorul de la capătul coridorului, dar nu mai reuşesc să mă clintesc. Pielea mi se face de găină pe sub rochie şi fiori reci de groază îmi străbat spatele dezgolit.

— Afacerea asta e a mea şi a prietenilor mei! adaugă, înfuriat. Noi suntem singurii care iau decizii aici. Nu tu, nu familiile! Noi! Şi îţi spun o singură dată, Drew. Dacă te atingi de un fir de păr din capul ei, vom avea probleme!

— Te înşeli, Keith, îi replică bărbatul, pe un ton sfidător. Afacerea asta a fost a voastră până în momentul în care aţi pus-o în pericol. Acum este a mea!

— Ce naiba vrei să spui cu asta? întreabă Trent, evident nemulţumit de veste.

— Ştiţi, familiile se aşteptau să refuzaţi să cooperaţi, încă de când au aflat de existenţa celor

două fete. De aceea m-au trimis pe mine. Nu sunt aici să vă cer acordul sau părerile, ci să vă iau totul! Ordinul a fost clar, băieţi. Nimic nu o să mai fie la voia întâmplării. Ori renunţaţi, ori vă oblig!

La dracu'! Seriozitatea din glasul lui tăios îmi spune că nu e aici să se joace de-a şoarecele şi pisica cu cei din Elită şi nici să-i asculte. E aici să preia afacerea şi, ţinând cont de cine e şi de ceea ce poate face, probabil e doar o chestiune de timp până va pune lucrurile pe făgaşul lor.

Atât eu, cât şi Angel, vom fi repuse pe lista licitaţiei. Dar nu asta e ceea ce mă înspăimântă cel mai tare. Ce mă îngrozeşte cu adevărat este ideea că Keith o să-i permită. Poate nu acum, dar la un moment dat o să fie convins că situaţia nu este aşa cum ar fi trebuit să fie. Va renunţa la mine.

— Şi, crede-mă, Keith, nu-mi face nicio plăcere să mă ating de capul Elenei, dar o voi face dacă nu o să fie rapid pusă la locul ei, adică printre celelalte.

— Cum spuneam, o să te atingi de ea doar peste cadavrul meu!

Un cor de icnete umple liniştea ce se aşterne pe neaşteptate şi îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Nu mă mai pot abţine şi trag cu ochiul pe după colţul peretelui, doar ca să-l văd pe Drew cu mâna în gâtul iubitului meu şi pe ceilalţi privind şocaţi scena din faţa lor.

Viteza cu care mă înfurii e copleşitoare. Doar

văzându-l cu degetele înfăşurate pe grumazul lui Keith mă face să mă aprind ca fitilul unei bombe de proporţii uriaşe şi un sentiment de posesivitate, de protecţie exagerată îmi umple interiorul, înfierbântându-l ca lava.

Într-un final, pornesc din loc. Paşii mei aproape aleargă spre dormitor şi, fără să gândesc, mă duc ţintă spre comoda după care Keith îşi ţine arbaleta.

Apoi totul e în ceaţă. Nici nu realizez când străbat drumul înapoi spre scări şi până la parter. Condusă de furie şi de teamă, în aceeaşi măsură, mă trezesc doar când ridic arbaleta spre capul lui Drew şi urlu scoasă din minţi:

— Dă-i drumul!

Degetul mi se fixează pe trăgaci, tremurând. Sunt într-adevăr pregătită să lansez săgeata fix între ochii lui, dacă nu-l eliberează.

— Dă-i dracului drumul, altfel jur că îţi fac o gaură în frunte! mârâi turbată.

Din fericire pentru mine, mâna lui se îndepărtează de gâtul lui Keith şi Drew face un pas înapoi, uitându-se la mine uluit, parcă nevenindu-i să creadă că am o arbaletă ţintuită spre el. N-are nici cea mai vagă idee că habar nu am s-o folosesc.

— Aşa, şi dacă îndrăzneşti să-l mai atingi vreodată, te omor! Nu dau nici doi bani pe cine naiba eşti! O să mai pleci de aici doar cu picioarele înainte.

Adrenalina îmi inundă corpul şi sunt tentată să trag oricum, în special când privirea-i devine batjocoritoare şi sfidătoare. Nu mă ia în serios, iar asta mă irită la fel cum m-a iritat că şi-a pus labele pe iubitul meu.

— Lasă aia jos, târâtură spălăcită! îmi comandă printre dinţi.

Mă uit lung la el, întrebându-mă dacă e întreg la minte. Chiar se aşteaptă s-o las jos? Ei bine, oricare ar fi răspunsul, în loc să fac ce-mi cere, o strâng mai bine în mâini, continuând s-o ţin îndreptată spre faţa lui.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, amice! Nu sunt uşor de convins. În plus, sunt a naibii de supărată acum şi chiar s-ar putea să-ţi înfig o săgeată în frunte, dacă nu ai mare grijă ce scoţi pe gura aia spurcată! Cu riscul de a mă repeta, mă doare fix în fund cine dracu' eşti!

Apoi arbaleta mi-e smulsă din mâini înainte să-mi dau seama măcar, iar Keith îmi trânteşte cea mai ameninţătoare privire a sa, enervat peste măsură de mişcarea pe care am făcut-o. Dar ce nu ştie el este că puţin îmi pasă dacă apreciază sau nu, faptul că i-am sărit în apărare. Mi-am făcut datoria. Ba chiar mi-a făcut o plăcere morbidă să-l pun pe nemernic cu botul pe labe.

— Jordan! strigă dintr-odată, iar paznicul se înfiinţează lângă mine, prinzându-mă de braţ. Du-o în Eden şi asigură-te că nu mai pleacă de acolo până vin!

Pufăind, mă las trasă spre ieşirea din vilă, dar nu înainte de a mă uita la Drew cu duşmănie.

— Ce naiba a fost în capul tău, fetiţo? mă întreabă Jordan când ajungem afară şi ne îndreptăm spre Eden, pe aleea slab luminată de felinarele elegante. Aia a fost o mişcare proastă.

— Îl rănea, argumentez în apărarea mea, încă nervoasă.

— Drew nu l-ar răni niciodată pe Keith şi viceversa. Sunt rude!

Ei bine, nu-mi pasă nici de asta. E posibil să fi călcat pe nervi pe cine nu trebuie, dar dacă nu aş fi făcut-o, nu m-aş fi simţit împăcată cu mine însămi. N-are importanţă ce voia să facă Drew. În momentul în care l-am văzut cu mâna în gâtul iubitului meu, am crezut că o să sufăr un atac cerebral. Atât de intens am ajuns să iubesc pe cineva care s-ar putea să-mi fi distrus viaţa.

Acum că Drew e aici, mă întreb cum se vor sfârşi toate. Nu-l cunosc, însă ceva îmi spune că puterea lui de convingere e mai mare decât a lui Keith şi a întregii Elite.

— Crezi că o să reuşească ce şi-a propus? îl întreb pe Jordan, curioasă şi puţin temătoare.

Acesta doar mă priveşte într-un mod indescifrabil, mergând pe lângă mine.

— Crezi că ar putea să-l convingă pe Keith să mă bage la licitaţie? insist.

— Nu ştiu, Ellie, mormăie. Relaţia lor e strânsă, aşa că nu ştiu ce ar face Keith cu tine.

Ştiu doar că ai gafat-o.

Aşa este? Am gafat-o?

Înghiţind în sec, aştept ca paznicul să descuie uşa grădinii, bâjbâind prin întuneric ca un orb. Urăsc că răspunsurile lui mă fac să mă îndoiesc de Keith şi de rezistenţa lui de a se opune unchiului său.

Apoi mai sunt şi familiile, despre care bănuiesc că au o putere nemărginită asupra lor şi asupra afacerii. Chiar dacă nu sunt prezente, mă fac să cred că vor interveni la rândul lor, dacă planul lui Drew nu va da roade, iar treaba se va împuţi rău de tot. Deja mă văd plecând de pe insulă cu cel care oferă mai mult pe mine şi dusă departe, cine ştie în ce colţ al lumii. Departe de Keith, în orice caz.

Şi aş minţi dacă aş spune că nu mi-e frică. Pentru prima oară, mă îngrozeşte gândul că, contrar a ceea ce am crezut până acum, voi sfârşi la fel ca restul: vândută.

Cu sufletul la gură, aştept în tăcere ca el să vină, privind prin grădină cu inima strânsă în piept şi cu braţele înfăşurate în jurul meu ca într-o îmbrăţişare. Jordan stă în picioare lângă patul cu tăblia ca un landou, asigurându-se astfel că rămân în Eden până la apariţia lui Keith.

În clipa în care aud uşa trântindu-se şi îl văd pe acesta venind furios, sar în picioare, frământându-mi mâinile. În schimb, Jordan se îndepărtează, dând de înţeles că urmează să

părăsească grădina ca să ne lase singuri.

Inspir adânc când Keith se opreşte în faţa mea, având pe chip întipărită o expresie frustrată. Ochii lui verzi sclipesc de nervi, în timp ce mă întreabă mârâind:

— Ce dracu' a fost aia?!

Rămân mută, privindu-l confuză printre gene. După scurta conversaţie cu Jordan, mi-am dat seama că nu o să aprecieze intervenţia mea, dar nu mă aşteptam să fie mânios. Întreaga lui fiinţă trepidează de furie, ceea ce nu-mi place deloc. Urăsc când e supărat pe mine.

— Am vrut doar să…

— Ţi-am spus să mergi direct în dormitor! mă întrerupe. Trebuia să mergi în dormitor, Ellie! Când te-am văzut cu arbaleta aia în mâini şi îndreptată spre unchiul meu, am crezut că nu văd bine.

— Am vrut doar să înceteze, bombăn. De ce eşti supărat pe mine? Nu puteam să stau cu mâinile în sân şi să-i permit să te rănească!

— Nu am nevoie de protecţia ta! tună dintr-odată.

Fac un pas înapoi, tresărind cu putere. Simt cum ceva în mine se frânge şi detest asta. E dovada că acesta s-a strecurat adânc acolo şi că ar putea oricând să mă doboare. Ba chiar, când ochii încep să-mi lăcrimeze, detest asta şi mai tare.

— Nu e corect! replic iritată şi copleşită în aceeaşi măsură, uitându-mă la el uluită,

nevenindu-mi să cred că ţipă la mine. Tipul ăla te strângea de gât, iar tu tot pe mine eşti nervos?! Ai probleme!

— Şi tu! mi-o trânteşte serios. Şi o să ai probleme care te vor depăşi lamentabil, dacă mai faci vreodată vreo prostie ca asta! Drew e ultima persoană de pe lumea asta căreia ai vrea să-i intri în vizor şi deja are capsa pusă pe tine. Nu-ţi forţa norocul, iubito!

Îmi întorc privirea de la el, prea nervoasă ca să mai pot menţine contactul vizual, şi îmi strâng braţele în jurul meu, ca o îmbrăţişare care să mă apere de cuvintele lui.

— Dacă vrei ca toată treaba asta să se termine bine, stai în spatele meu şi ţine-ţi gura închisă! mă sfătuieşte.

— Asta nu o să se întâmple, spun categoric.

Ochii lui se fac cât cepele, parcă nevenindu-i să creadă că îl sfidez în halul ăsta, tocmai acum.

— Poftim?

— Nu sunt o marionetă, Keith. O să îmi ţin gura închisă numai atunci când consider eu. Cred că ştim amândoi că sunt orice, numai marfă nu, iar el mă tratează ca pe una.

— O să devii una, dacă nu ai grijă cum te comporţi pe lângă el, mă informează sec.

Asta e o ameninţare? îl privesc şocată, încercând să-mi dau seama dacă asta e într-adevăr o ameninţare sau un avertisment. În momentele astea, mi-e imposibil să fac diferenţa, când el se

uită la mine astfel. Mă face să plâng.

Două lacrimi mi se desprind de gene şi alunecă alene pe obraji. Le urăsc din prima clipă. După zile întregi în care tot ce a ştiut să facă a fost să-mi provoace zâmbete şi stări de bine, acum distruge totul la numai câteva minute de când individul ăsta a apărut în peisaj.

— Nu plânge, la naiba! geme, trecându-şi frustrat o mână peste faţă.

Se întinde apoi spre mine, dorindu-şi să mă prindă, însă mai fac un pas înapoi, derutându-l. Nu cred că aş fi în stare să-l las să mă atingă acum.

— Poate că Drew are dreptate, mormăi, încăpăţânându-mă să abordez o atitudine nonşalantă. Poate ar trebui să stau cu restul fetelor. Până la urmă, încep să cred că, într-un final, tot acolo o să ajung.

Şi presimt că o să am dreptate. Oh, Doamne, câtă dreptate o să am! După spusele lui Jordan, ajung la concluzia că, indiferent cât se încăpăţânează acum, o să vină clipa în care Keith o să cedeze în faţa lui Drew. Aşadar, într-un fel sau altul, o să ajung la fel ca restul şi nu o să mai conteze ce sentimente am eu pentru el sau el pentru mine. N-o să mai conteze nimic.

— Aşa că n-are rost să ne prefacem că nu te are deja acolo unde îşi doreşte, adică la degetul mic, replic sec.

— Ellie, întreci măsura! mârâie nervos.

Ridic încet din umeri. Ştiu şi eu că o întrec,

dar refuz să-i mai ofer vreo satisfacţie.

— Ştim amândoi că nu sunt genul de fată care se supune, Keith. Să lăsăm gargara şi fă ce ai de făcut.

Fac un pas mare spre el, ajungând atât de aproape, încât pieptul aproape mi se lipeşte de al său.

— Haide! îl încurajez. Trimite-mă lângă celelalte. Nu mai pierde timpul cu confruntări pe care oricum le vei pierde. În sinea ta, ştii deja că Drew o să câştige, la fel cum ştii şi că, dacă mă mai tratează vreodată ca pe o sclavă, o să fac exact acelaşi lucru!

— Ellie, nu mă face să regret că ţi-am dat mai multă putere decât meriţi.

— Ia-o înapoi, îi cer serioasă. N-am nevoie de puterea ta. Dacă trăieşti cu impresia că mă consider curajoasă şi protejată doar pentru că mă ţii tu în braţe, n-ai decât să o iei pe toată înapoi. Să nu crezi că o să mă doară dacă mă întorc acolo de unde am plecat.

— Da? întreabă curios, cu maxilarul încă încleştat.

— Da.

— Atunci, de ce plângi?

Întrebarea lui mă face subit conştientă de obrajii mei umezi şi de lacrimile din ochi. Aş vrea să pot da vina pe furie, că ea e cea care mă face să plâng acum în faţa lui, dar în adâncul meu sunt conştientă că ăsta e ultimul motiv. Plâng pentru că

mă doare pieptul. Pentru că mă simt dezamăgită. Pentru că Drew a pătruns în Paradisul meu şi toarnă gaz peste tot, ca să-l incendieze. O să ardă în flăcări, odată cu mine.

— Furia te face să vorbeşti prostii, iubita mea, spune apoi, prinzându-mi faţa în mâinile lui fierbinţi. Nu am de gând să te dau nimănui. Nu am de gând nici să te arunc înapoi de unde te-am scos. În schimb, adaugă, ştergându-mi lacrimile cu degetele mari, am de gând să te pedepsesc.

Nu sunt surprinsă de decizia lui. De fapt, nu schiţez nimic, deşi ochii lui acum blânzi par să aştepte până şi cea mai mică tresărire facială.

— Dacă n-o fac, o s-o facă el, şi nu pot permite să te atingă în niciun fel. Astfel, în noaptea asta o să rămâi în Eden.

Bineînţeles. Până la urmă, Edenul a fost construit pentru asta, pentru pedeapsă. Era şi cazul să-şi reia rolul, pentru că noi doi l-am transformat în cu totul altceva. L-am transformat în Rai.

Dar tot sunt dezamăgită, aşa că mă retrag din căuşul mâinilor sale şi mă aşez pe marginea saltelei, mutându-mi privirea de pe el. Aştept să plece şi să mă închidă aici.

— O să-i spun lui Jordan să-ţi aducă cina şi să rămână cu tine, mă informează. Încearcă să nu mai faci şi alte prostii.

Nu-i mai răspund. Deşi îl aud oftând, nici măcar nu mă mai uit la el.

— Te iubesc, Ellie.

Îmi atinge delicat şuviţa scurtă de lângă ureche, ce mi-a evadat din coc, mângâind-o, apoi se întoarce şi pleacă. Şi abia când aud uşa închizându-se în spatele său, îmi permit să-mi ridic privirea din pământ şi să murmur:

— Şi eu te iubesc…

Apoi adaug, strângându-mi dinţii nervoasă:

— Şi o să fie război!

Capitolul 35

Nu am idee cât timp a trecut de când Keith m-a lăsat în Eden, dar e tot noapte când se întoarce. *Exact cum mă aşteptam*. Închid rapid ochii, prefăcându-mă că dorm. Acum nu mă simt în stare să port o discuţie cu el, însă trebuie să recunosc că, de data asta, nu m-a dezamăgit deloc, iar asta aproape mă face să zâmbesc.

Ştiam că n-o să reziste. Există câteva lucruri de care a devenit dependent în ultima perioadă şi le ştiu pe toate. Îi cunosc slăbiciunile, în special pe cele care ţin de mine într-o oarecare măsură. Oricare ar fi motivul pentru care ar trebui să păstreze distanţa, să lase impresia că m-a pedepsit, nu poate sta departe.

— Doarme? îl întreabă pe Jordan cu glas jos.

— Aşa cred, blufează paznicul.

Dar Jordan ştie prea bine că nu dorm. Până să auzim uşa grădinii deschizându-se, am schimbat

reciproc câteva cuvinte.

Buzele îmi tresar când ajung la concluzia că acesta minte pentru mine, iar faptul că sunt poziţionată cu spatele la ei îmi oferă oportunitatea perfectă de a-mi muşca buzele ca să nu râd, fără să fiu văzută.

— Poţi să pleci, îi spune Keith, moale. Du-te să te odihneşti. Rămân eu cu ea.

Mi-l imaginez pe Jordan încuviinţând, înainte să-i aud paşii cum se îndepărtează de patul de grădină. Nu mai aud zgomotul uşii care se trânteşte în urma lui, căci partea de saltea de lângă mine se lasă sub greutatea lui Keith şi devin mai atentă la mişcările sale, decât la orice altceva. Ridicându-mi delicat capul de pe pernă, îşi strecoară un braţ sub el şi mă trage la pieptul gol, cu miros de mare şi vânt. Se poziţionează astfel încât ajunge întins lângă mine, în faţa mea, şi abia apoi oftează.

— Ştiu că nu dormi, mormăie. Ba chiar cred că te distrezi de minune în sinea ta.

— Nu mă simt prea amuzată acum, mărturisesc, cu faţa îndesată în pieptul lui tot mai fierbinte. M-ai pedepsit.

— Dacă nu o făceam eu, o făcea el.

— Atunci, felicitări! i-o trântesc. Tocmai ai arătat cine e şeful şi cine e subalternul din relaţia asta. Şi eu care credeam că într-o relaţie, ambii ar trebui să poarte acelaşi rang. Ha! Ce idioată!

Mă întorc cu spatele la el, făcându-l să

pufnească nemulţumit, şi nu mă mai pot abţine. Zâmbesc cu toată gura, bucurându-mă în secret că tocmai mi-a oferit ocazia de a-l şantaja emoţional, aşa cum merită. O fi Keith un bărbat dur şi băgat în rahat până la gât, dar e conştient că nu poate controla totul, cum ar fi orgoliul care mi-a mai rămas după ce m-a închis aici.

— Ellie…

— Noapte bună, Keith.

— Ellie!

Iritat, mă prinde de umăr şi mă răstoarnă pe spate, ridicându-se într-un cot ca să mă poată privi, îngâmfată, îmi ridic ochii spre el, aşteptând următoarele argumente cu care speră să mă împace după o gafă ca asta. Pot simţi cât de tare îl enervează faptul că nu vreau să-i vorbesc, că nu vreau să-l privesc în ochi şi că îi întorc spatele. Şi continui să mă uit la el încruntată, deşi arată atât de răvăşitor, încât îmi taie răsuflarea. Chiar şi obosit şi cu început de cearcăne, e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

— Uite, am înţeles, replic, înainte să spună ceva. Tu eşti şeful, eu sunt proprietatea, iar Drew asta trebuie să vadă. Acum putem dormi?

— Nu, mormăie. Încă eşti supărată. Prima oară vreau să-ţi explic nişte lucruri.

— Ce lucruri? mă încrunt. Că, de fapt, adevăratul şef e Drew, nu tu? Oricum, când te-ai transformat într-un papagal? Nici bine n-a venit, că deja îţi tremură pantalonii de băiat mare şi rău!

Tipul ăla vrea să-ţi ia totul şi să te transforme în lacheul lui, dar tot eu sunt pedepsită pentru că am vrut să-i trag o săgeată între ochi ca să nu te mai sugrume!

Keith încasează fiecare lovitură cu o expresie impasibilă, ca şi când nu l-ar atinge în niciun fel ceea ce-i spun. Practic, fac praf sub ochii lui toată imaginea pe care a încercat din greu s-o construiască, iar el n-are nici cea mai mică reacţie.

— Vorbeşti prostii, replică la un moment dat, părând convins de asta. În plus, nu mă deranjează deloc să mă transform într-un papagal, dacă asta îl face să-şi ţină mâinile departe de tine. Îmi cunosc unchiul, Ellie. Îi place la nebunie să facă lucruri pe la spatele meu când nu sunt atent şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este să dispari subit când mă aştept mai puţin. Nu vreau să fiu nevoit să te caut în toată blestemata de lume, ca să aflu cui dracului te-a vândut. Şi, cine ştie, poate voi ajunge prea târziu.

Inspir adânc pe nas, uitându-mă la el cu toată seriozitatea de care sunt în stare. Nu pare să blufeze în legătură cu asta.

— Nu mi-e teamă de el, dacă nici ţie nu-ţi este, îi spun prompt. Dar, dacă vei continua să mă tratezi ca pe cineva inferior ţie, o să mă vadă în continuare ca pe o verigă slabă.

Oftând, îşi coboară capul şi îşi îndeasă nasul în scobitura gâtului meu, adulmecându-mă uşor,

înainte să iau decizia de a-l răsturna pe spate. Îl încalec, trecându-mi un genunchi dincolo de şoldurile lui, simţind cămaşa de noapte cum mi se ridică pe fund. Părul lung şi acum desfăcut îi încadrează capul când mă aplec asupra sa, iar ochii verzi şi mari refuză să-mi mai părăsească faţa.

— Poate că n-am nevoie de protecţia ta, aşa cum ai impresia, murmur. Am nevoie doar ca tu să ai încredere în mine. Mă pot descurca cu Drew.

— Ellie, nu e un bărbat care să fie păcălit atât de uşor de farmecele tale.

— Cine a spus că vreau să-l farmec? zâmbesc. Nu contează ce sunt nevoită să fac, dar nu o să-l las să ne distrugă. Nu o să-i permit să mă ia de aici.

Depun un sărut cast pe buzele lui ademenitoare, apoi mă răstorn înapoi pe saltea, moment în care capul lui se aşază pe abdomenul meu, iar cu braţul îmi înfăşoară strâns picioarele, lăsându-se într-un final, moale. Cu umerii sprijiniţi de tăblia patului, îmi trec degetele prin părul lui mătăsos, jucându-mă în el până când respiraţia i se domoleşte, dând semne că e pe punctul de a adormi.

În schimb, pe mine m-a părăsit somnul. Cu toate că pleoapele îmi sunt grele, iar căldura trupului lui Keith, lipit de al meu, mă moleşeşte, ochii mei rămân fixaţi pe tavanul cupolei din sticlă şi pe semiluna argintie aflată deasupra grădinii.

Mă întreb cum îi voi face faţă lui Drew, odată ce el a venit aici special să distrugă tot. Chiar o să fiu nevoită să duc o luptă mai aprigă decât am dus cu Keith la început, ca să-i demonstrez că nu sunt uşor de doborât?

Atenţia mi-e distrasă de umbra unei siluete ce alunecă prin întuneric şi se strecoară printre ferigile înalte ce protejează patul cu landou de aleea ce străbate întreaga grădină. Lumina slabă aruncată de felinare şi de lună e suficientă să-l disting stând acolo, pândindu-ne ca un pervers ordinar, ca un criminal.

Şi probabil vede că l-am zărit, dar nu-i pasă. Nici mie. Ştiu de ce e aici. Cel mai sigur avea nevoie de confirmarea că bărbatul înfăşurat în jurul meu ca un copil vulnerabil, nu mai e cine spera, adică cineva lipsit de slăbiciuni şi de orice sentiment care ar putea să-l distrugă.

Keith are sentimente pentru mine acum. Keith are slăbiciuni. A devenit vulnerabil încă din momentul în care s-a îndrăgostit de cineva pe care n-ar fi trebuit să dea nici doi bani. A devenit şi mai vulnerabil acum când m-a pedepsit, m-a închis aici şi, totuşi, n-a fost suficient de puternic să stea departe nici măcar pentru o noapte.

Aşadar, probabil că, pentru Drew, să-l găsească pe nepotul lui strângându-mă în braţe în somnul lui adânc, e o lovitură sub centură, căci nu poate privi prea mult.

Apoi adorm şi eu.

Dimineaţa îl găsesc pe Drew la masa de pe terasă, stând relaxat pe scaunul lui Ryder, singur şi cu o cafea în faţă. Se uită nedumerit la mine cum străbat distanţa dintre uşă şi scaunul din celălalt capăt al mesei, purtând una dintre rochiile preferate ale lui Keith, cu body din dantelă crem şi fustă din voal. Bănuiesc că e preferata lui tocmai pentru că îmi lasă picioarele în întregime la vedere, iar decolteul are o despicătură generoasă, care se opreşte abia la întâlnirea cu centura aurie de la brâu. Îmi place că îi place rochia asta, căci numai astfel o pot folosi împotriva lui.

Cât de elegant pot, mă aşez pe scaunul lui Keith, ajungând faţă în faţă cu Drew. Noi suntem singurii care au ajuns aici, înainte de servirea micului dejun şi mă aşez intenţionat vizavi de el.

— Elena, murmură el, trecându-şi degetele groase, pe care străluceşte un ghiul, prin părul brunet, tuns scurt.

— Prefer Ellie, îl informez senină. Toată lumea îmi spune Ellie.

— Eu nu sunt toată lumea.

— Elena îmi spune doar tatăl meu şi ăsta e unul dintre motivele pentru care îl urăsc, mărturisesc amuzată, sprijinindu-mă de spătarul scaunului. E numele fostei sale amante.

Drew rânjeşte cu un colţ al gurii, arătând cu o idee mai tânăr.

— Atunci, nu putea să-ţi pună un nume mai

potrivit, replică tăios, părând să savureze din plin momentul. Probabil şi ea s-a vârât în patul tatălui tău, cum te-ai vârât tu în cel al nepotului meu.

Chicotesc, deşi e în mod clar un atac direct la moravurile mele. Dar mă aşteptam la asta. Oh, din momentul în care am deschis ochii, înţepenită de faptul că Keith nu s-a mai mişcat de pe mine nici măcar un blestemat de centimetru, mă aşteptam la o discuţie de genul ăsta. Am venit pregătită, înarmată cu răbdare şi gata să-i întorc fiecare replică.

— Te înşeli, îl contrazic distrată. Nu eu m-am vârât în patul nepotului tău. El s-a vârât într-al meu.

— Şi vrei să cred o asemenea tâmpenie?

Ridic jucăuş din umeri, cât ochii lui mă studiază cu suspiciune de pe partea cealaltă a mesei.

— Poţi să-l întrebi, dacă îţi doreşti, îi propun. Ştiu că ai fost azi-noapte în Eden. Ai văzut cu ochii tăi că, deşi m-a închis acolo pentru că te-am ameninţat, tot la mine a venit. Până la urmă, de aceea ai venit, nu? Să te convingi singur că ai într-adevăr motive să te temi.

Drew mă priveşte lung pe deasupra mesei. De data asta nu mai arată de parcă ar savura ceva. Dimpotrivă, maxilarul i se încleştează, dând de gol frustrarea pe care o simte în clipa asta, legat de faptul că folosesc propriile acţiuni ca să-l cobor înapoi cu picioarele pe pământ.

La început m-a speriat puţin. Aş minţi dacă aş spune că nu a făcut-o. Însă acum mi se pare doar…

patetic. Deloc înfricoşător. Ba chiar pot afirma că şi Keith a părut mai înspăimântător decât el, înainte să cedeze.

Una dintre femeile latine care se ocupă cu servirea îmi pune în faţă o ceaşcă cu cafea, aşezată pe o farfurioară rotundă.

— Tu ar trebui să te temi, Elena, replică el într-un final, aparent calm şi calculat. Fete ca tine au mai fost. Nu eşti prima care a încercat să-şi scape pielea, folosindu-se de propriul trup. Am pierdut cu ceva timp în urmă numărătoarea celor care au crezut că, dacă se aruncă în patul lui, o să scape basma curată. O să sfârşeşti la fel. După ce o să se sature de tine, te va arunca înapoi în grămadă, ca pe o rufă folosită.

— Ei bine, trebuie să-ţi recunosc, Drew, că mi-e teamă de un singur lucru şi nu e ăsta. Keith mă iubeşte. Ştiu că e greu de înghiţit, dar cu cât te conformezi mai repede, cu atât mai bine. Nu plec nicăieri, să ştii! rânjesc. Din contră, de fiecare dată când vei încerca să mă alungi, o să mă întorc şi mai ambiţioasă, iar la finalul întregii tevaturi, o să părăsesc scena cu el de mână.

— E o ameninţare? se încruntă, mârâind întrebarea printre dinţi.

— E o promisiune.

— Vorbe mari pentru un nimeni ca tine, mi-o

trânteşte nonşalant.

Rămân cu gura uşor căscată, luată pe nepregătite de îndrăzneala lui. Mă aşteptam să mă jignească, să încerce să mă decadă şi să mă tăvălească prin noroi, însă asta m-a luat complet pe nepregătite.

Dregându-mi glasul, îmi pun un picior peste celălalt şi apuc de toarta ceştii mele, sorbind uşor din cafeaua fierbinte. Pe deasupra ei îl văd pe Drew rânjind, parcă bucuros că mi-a închis gura, neavând habar că deja coc altceva în minte.

— Uite, te înţeleg, murmur apoi, lăsând ceaşca înapoi pe farfuria ei. Abia ai venit, aşa că încă n-ai fost pus în temă cu tot ce se întâmplă aici.

— Şi anume? întreabă curios, arcuindu-şi batjocoritor sprâncenele.

— Continui să mă vezi ca pe una dintre celelalte, dar află că nu am fost adusă pe insulă pentru ce crezi tu. Am fost deja cumpărată de cineva.

— Zău? mă ia peste picior. De cine?

— De Keith.

Rânjetul de pe buzele lui piere dintr-odată, mutându-se pe ale mele. Sinceră să fiu, eram gata să joc la cacealma, dar acum îmi dau seama că habar nu avea despre felul în care am ajuns eu aici. Nu mi-e mare mirarea că trăieşte cu impresia că sunt una dintre acele fete care s-au strecurat în patul unuia dintre ei, pentru o soartă mai bună.

Şi savurez din plin expresia uluită pe care o

are şi pe care încearcă în zadar să o mascheze într-o alta mai nepăsătoare. Tot ce are pe chip e o mască rigidă, gata oricând să se crape.

— Şi, după câte ai văzut, deja nu mai poate nici măcar să doarmă fără mine.

Micha e cel care întrerupe discuţia dintre mine şi Drew, de îndată ce iese pe uşa terasei şi se strâmbă, deranjat de soarele puternic. Arătând cu adevărat răvăşit, aproape se târăşte spre scaunul lui şi abia după ce se trânteşte, îşi ridică ochii spre mine şi se încruntă, întrebându-se probabil de ce ocup scaunul lui Keith.

— Bună dimineaţa, mormăie morocănos.

— Să-mi explice cineva ce înseamnă prostia asta! se răsteşte Drew deodată.

Ceilalţi ni se alătură imediat, mai puţin Keith, fiecare ocupându-şi scaunul. Ryder nu se mai aşază în capătul opus al mesei, aşa cum obişnuia, ci în dreapta bărbatului mânios, care mai are puţin şi scoate flăcări pe nări.

— Ce prostie? întreabă Trent, nedumerit.

— Keith a cumpărat-o pe Elena?

— Cine-i Elena? întreabă şi Deke, la fel de buimac ca restul.

Dar apoi se uită la mine şi ochii i se măresc cu o idee, înţelegând într-un final că eu sunt Elena.

— Ce ar fi să vorbim despre asta după ce servim micul dejun? propune Micha, cu o mină obosită. O să-ţi explice Keith totul, după ce mâncăm.

Pomenind de lup, îl văd cu coada ochiului ieşind din vilă în soarele puternic ce se reflectă în ochelarii lui. Arată proaspăt, odihnit şi puţin posac.

— Ce să explic? vrea să ştie.

Se apropie de masă şi îşi înclină capul de îndată ce mă vede aşezată pe scaunul lui. Colţul gurii îi tresare într-un rânjet complice, care parcă îmi spune „ştiu ce încerci să faci”. Cu toate astea, nu mă ridică. Imediat ce îmi ia mâna de pe masă şi îmi sărută prelung încheieturile degetelor, se aşază pe scaunul de lângă Micha, comportându-se de parcă locul lui mereu a fost acela.

— Vom vorbi despre asta de îndată ce Elena se va ridica de la masă! replică Drew acid.

Ochii lui se întorc spre mine şi aşteaptă nervos să mă ridic şi să plec. În schimb, ai mei se întorc spre Keith, care oftează stresat.

— Ellie nu pleacă nicăieri, i-o retează sec. E iubita mea, aşa că o să mănânce cu noi.

Zâmbesc, lăsându-l să-mi strângă degetele în mâna lui, ambele împreunate pe suprafaţa mesei. Asta e ceea ce voiam de la el.

— Ei bine, eu am auzit altceva, Keith, bombăne enervat, trântindu-şi coatele pe masă şi aplecându-se asupra cafelei sale, ca să-l poată privi mai bine. Am auzit că ai cumpărat-o!

— E adevărat, mărturiseşte brunetul, senin. Mă rog, mai mult am plătit să fie adusă aici. Nu e proprietatea mea şi e liberă să plece când şi dacă

îşi doreşte.

— Dumnezeule! geme bărbatul, masându-şi baza nasului. Asta e o glumă! Cum adică „e liberă să plece”? întreabă. A văzut prea multe, ca să poată fi lăsată să plece! Ce naiba s-a întâmplat cu tine?!

Vocea i se ridică, ajungând să urle la Keith. Reuşeşte cumva să distrugă toată buna dispoziţie a iubitului meu într-o singură clipă. Îl simt încordându-se pe scaun, strângându-mi mai puternic degetele şi ridicându-şi cu lentoare capul spre unchiul său.

— M-am bâlbâit cumva? mârâie printre dinţii perfecţi şi strălucitori, cuvintele parcă ieşindu-i din străfundul gâtului. Ellie nu e o prizonieră aici. E liberă să plece oriunde vrea, oricând vrea şi să ceară orice îşi doreşte. Ai înţeles? Nu o să repet!

— Ai o problemă, Keith.

— Tu ai o problemă! tună, scos din sărite, lovind masa cu pumnul şi făcându-l pe Micha să-l privească nedumerit. Nu ştiu ce naiba îţi închipui că faci aici, dar asta e insula mea! Şi, ţinând cont că tu nu eşti decât un musafir pe insula mea, ai face bine să-mi tratezi femeia cum se cuvine!

Apoi se ridică de la masă sub atenta observaţie a tuturor şi, prinzându-mă de mână, mă trage încet, îndemnându-mă să mă ridic şi eu.

— Haide, păpuşă! Vom servi micul dejun doar noi doi.

Nu mă opun. Pornesc odată cu el spre intrarea

în vilă, aruncându-i lui Drew o scurtă privire peste umăr înainte să fiu trasă pe uşă. Cu toate astea, nu mă pot bucura de victorie, deşi ar trebui. Tensiunea pe care o simt învăluindu-mi iubitul în întregime mă face şi pe mine să mă încordez.

Niciunul dintre noi nu spune nimic, în drum spre dormitor. Devin tot mai convinsă, pe măsură ce înaintăm pe coridorul de la etaj, că nu-i face nicio plăcere să fie la cuţite cu Drew, în special din cauza mea. Oricare ar fi sentimentele lui pentru mine, ei au acelaşi sânge. N-am voie să uit asta. Nu vor fi niciodată duşmani cu adevărat, aşa cum aş putea fi eu cu unul dintre ei.

Imediat ce intrăm în dormitor, îmi şi primesc confirmarea. Keith mă prinde de braţ şi mă lipeşte de uşa închisă, privindu-mă într-un fel pe care nu-l pot descifra. Cert e că reuşeşte să mă sperie puţin când se apleacă asupra mea, cu chipul tensionat şi cu maxilarul încleştat, vizibil nervos pe mine.

— Nu ştiu ce încerci să faci, Ellie, dar încetează! Chestia asta trebuie să înceteze acum.

— Despre ce vorbeşti? îl întreb confuză.

Corpul lui se presează de al meu şi cu greu mai respir şi îmi mai păstrez atenţia asupra lui, când tot ce mă învăluie e parfumul uşor înţepător pe care îl poartă şi care îmi dă toate simţurile peste cap, ca un afrodiziac puternic. Acum mă gândesc doar la porţiunea aceea de piele care se iţeşte de sub gulerul cămăşii, pe care aş putea să i-o sărut.

— Ştii că te iubesc, murmură, cuvintele lui lovindu-se de obrajii mei. La naiba, ştii că te ador şi că am devenit poate prea uşor, dependent de tine. Probabil ţi-ai dat şi tu seama de ce azi-noapte m-am întors la tine, în loc să te las singură acolo.

Încuviinţez lin din cap, înghiţind totodată în sec. Răspunsul e simplu, dar nu cred că asta e ceea ce încearcă să scoată în evidenţă. De fapt, mi-e teamă să ajung la o concluzie.

— Dar, iubito, nu mă testa, îmi cere, prinzându-mi obrajii în palme, ca să mă facă să-l privesc în ochi. Nu mă testa, Ellie! Nu-mi supraestima răbdarea şi sentimentele. Nu-ţi bate joc de mine! Chiar dacă simt o grămadă de lucruri pentru tine, dacă mai încerci vreodată să arunci gaz între mine şi el, te trimit cu mâinile mele înapoi de unde ai venit! Să nu crezi că nu aş putea rezista fără tine!

Copleşită de avertismentul din glasul şi din cuvintele sale, îmi înghit nemulţumirile şi, în schimb, prefer să-mi ridic bărbia şi să-l privesc fix în ochi, cu aroganţă, înainte să-i spun categoric:

— Nu poţi!

Keith rămâne blocat preţ de câteva clipe, ca şi când nu i-ar veni să creadă ce am spus.

— Ellie.

Maxilarul său e încă încleştat şi numele meu iese printre buzele lui ca o ameninţare autentică.

— Keith.

Cu un aer derutat, acesta face un pas înapoi,

uitându-se la mine pe jumătate scandalizat şi pe jumătate confuz. Sprâncenele i se încruntă, urmărindu-mă cum îmi aranjez rochia, fără să-l scap din ochi.

— De fapt… încep umezindu-mi buzele cu limba, m-am gândit mai bine. O să te scutesc pe tine de efort şi pe mine de ruşine şi o să plec singură.

— Ce vrei să spui?

— Spun că nu e nevoie să mă dai afară, pentru că sunt pregătită să mă întorc printre ele de bunăvoie.

Zâmbindu-i tristă, apuc mânerul rotativ al uşii şi părăsesc dormitorul înainte ca Keith să se dezmeticească.

Dacă vrea să jucăm pervers, atunci o să jucăm amândoi. Până la urmă, sentimentele sunt cele mai odioase lucruri din lume şi ţinta perfectă pentru doborârea oricui. Pentru că da, există puţine limite pe care inima te lasă să le treci, fără a ţine seama cât de negru eşti în adâncul sufletului.

Iar eu am de gând să i le testez pe toate.

Capitolul 36

— Unde mergi?

Mă opresc în dreptul fântânii şi mă întorc spre Jordan, aflat la doar doi paşi distanţă de mine, pregătit să mă însoţească. Aproape am uitat că i s-

a cerut să mă urmeze peste tot, însă nu mă aşteptam s-o facă şi de data asta.

— La vila fetelor, răspund uşor nedumerită.

Se încruntă.

— De ce?

Pufnesc.

— Ştii, credeam că doar Keith are dreptul de a mă interoga de fiecare dată când prinde ocazia, comentez. Acum trebuie să-ţi dau raportul şi ţie?

Ochii căprui ai bărbatului înalt şi masiv, care se uită la mine de parcă nu sunt nimic altceva decât o muscă mică, se mijesc de nemulţumire.

— Keith mi-a cerut să am grijă de tine, îmi răspunde sec. Dacă trebuie să te iau la întrebări ca să îmi fac treaba, o să te iau. De ce vrei să mergi la vila fetelor?

Ei bine… fie! Deşi întrebările lui mă irită, la fel ca gândul că trebuie să raportez întruna, trebuie să recunosc că îmi place Jordan. Prezenţa lui nu mă mai deranjează, chiar dacă a ajuns să-mi sufle în ceafă nonstop.

— O să stau acolo de azi înainte, îl informez, strângându-mi braţele la piept cu aroganţă.

Acesta se încruntă şi mai adânc, arătând ca un om complet confuz.

— Nu mi-a spus nimeni despre o astfel de schimbare.

— Îţi spun eu acum.

— Ţi-a cerut Keith asta? vrea să ştie.

— Nu. M-am exilat de una singură.

Şi nu-mi vine să cred cât de ruşinată mă simt de asta, dar bănuiesc că e mai bine decât să mă fi exilat el – aşa cum s-ar fi întâmplat la un moment dat.

Apariţia lui Drew a făcut cam dezastru faţă de cum mă aşteptam şi e aici de numai câteva ore. La ce mă mai pot aştepta? Nu o să se oprească până când nu o să mă vadă exact acolo unde îşi doreşte, adică în rând cu celelalte fete, oricât s-ar opune Keith. Într-un final, o să cedeze. E doar o chestiune de timp până să-şi dea seama că sângele nu se face apă pentru o femeie ca mine.

Jordan se uită la mine uluit. Văd întrebările din ochii lui şi, cumva, mă fac să mă simt şi mai vulnerabilă, mai expusă. Aproape îmi vine să plâng.

— În fine, adaug tot eu, fluturând dintr-o mână.

Îi întorc spatele şi pornesc din nou spre vilă, înainte să încep să plâng de-a binelea. Înaintăm împreună pe aleea pavată ce străluceşte puternic în lumina soarelui, păstrând distanţa de doi paşi între noi.

— Pot să-ţi spun ceva? mă întreabă la un moment dat, iar eu încuviinţez din cap, fără să mă întorc spre el. Cred că e cea mai mare prostie pe care ai putea s-o faci. Tocmai îi oferi satisfacţie celui mai încrezut om de pe planetă. Îl laşi să câştige.

— Nu prea îl placi pe Drew, ha? pufăi,

aruncându-i o privire scurtă peste umăr ca să-l văd strângându-şi buzele într-o grimasă.

— Nimeni nu-l place, mărturiseşte. Dar trebuie să fiu sincer şi să-ţi spun că e destul de eficient. Reuşeşte tot ce îşi propune şi, dacă i s-a pus pata pe tine, o să ai o luptă zdravănă de dus cu el, fetiţo. Mai bine te-ai ţine pe poziţii şi te-ai gândi de două ori, înainte să faci ceva ce ai putea regreta mai târziu. Dacă te întorci în vila fetelor, nimic nu-ţi garantează că o să mai ieşi de acolo.

— Poate nici nu am nevoie de o garanţie, mormăi, încetinind pasul ca să ajungă mai aproape de mine. Dacă Drew reuşeşte să facă tot ce îşi propune, atunci tot acolo voi sfârşi, nu?

— Nu şi dacă Keith se opune.

— Tocmai asta e problema, Jordan! exclam, oprindu-mă din mers şi întorcându-mă cu faţa spre el. Tu crezi că se va opune unchiului său, pentru mine? Pentru că eu cred că, într-un fel sau altul, Keith o să i se supună lui Drew. În concluzie, tot acolo voi ajunge.

— Nu ai de unde să ştii, mi-o retează serios.

— Ei bine, eu n-am de gând să aştept momentul ăla, sperând că mă va alege pe mine, în detrimentul lui.

Ochii lui se mijesc dintr-odată, ajungând să se uite la mine suspicios.

— Ce vrei să spui?

— Ellie!

Glasul ridicat al lui Keith pune capăt discuţiei

înainte să apuc să răspund şi mă răsucesc oftând, cu faţa în direcţia din care vine. Acesta se apropie de noi cu paşi mari şi hotărâţi, trecându-şi mâna de nenumărate ori prin urma de barbă.

Deodată, mă simt ameţită de vârtejul de emoţii din stomac şi de bătăile accelerate ale inimii, care îl recunoaşte pe nemernic de la distanţă. Se zbate înnebunită în piept, îndrăgostită de tot ce-mi văd ochii: trupul înalt, zvelt, braţele pe care se mulează mânecile cămăşii suflecate până la cot, fâşia de piele descoperită de nasturii descheiaţi… Părul brunet şi aranjat într-o freză stilată. Întregul meu corp tânjeşte după el.

Când se opreşte în faţa mea şi îi face semn din cap lui Jordan să ne lase singuri, palmele îmi sunt deja transpirate şi nu de la căldură.

— Trebuie să plec, îmi spune apoi, cercetându-mi cu atenţie faţa puţin crispată. Eu şi Drew trebuie să mergem până în Ibiza şi ne vom întoarce doar mâine dimineaţă. Vrei să vii cu noi?

Deschid gura să-i ofer un răspuns afirmativ, însă mă răzgândesc rapid când îmi aduc aminte de avertismentul din dormitor, care acum mă face instabilă şi neîncrezătoare. În schimb, el pare să fi uitat de întreaga discuţie, deşi e în continuare prost dispus.

— Nu, mulţumesc. O să-mi petrec ziua cu fetele.

— Ellie, oftează, închizându-şi ochii pentru câteva clipe, ca şi când ar blestema în minte. Aş

prefera să nu faci asta. Ţi-am spus că nu e o idee bună să te ataşezi de ele şi încă tind să o cred. Ar fi mai bine dacă…

— Am spus că îmi voi petrece ziua cu fetele, repet, de data asta mai apăsat, ca să vadă că nu glumesc şi că el nu are nimic de comentat în privinţa asta. Până la urmă, fiecare ar trebui să stea cu cei de teapa lui, nu? Să nu ne amestecăm.

Mârâind enervat, mă prinde de mână când încerc să mă îndepărtez de el. După doar un pas făcut, mă trage înapoi în faţa lui şi îmi trânteşte cea mai iritată privire a sa, dovadă că nu apreciază deloc gestul meu.

— Ce naiba vrea să mai însemne şi asta? mă întreabă printre dinţi.

— Eu sunt una dintre ele, iar tu eşti unul dintre ei. Mai simplu de atât nu are cum să fie.

— Eşti a mea, mi-o trânteşte serios, comportându-se de parcă asta ar explica totul. Atât. Şi chiar dacă o faci pe viteaza cu mine, ştiu că nu vrei să te întorci acolo.

— Nu ştii nimic, bolborosesc nervoasă, strângându-mi braţele la piept.

Dar, la cum se uită la mine, cred că ştie totul. Privirea lui parcă străpunge zidul pe care încerc să-l construiesc în sinea mea pentru a-mi proteja adevăratele gânduri şi sentimente. Niciodată nu m-am simţit mai descoperită ca acum.

— Ţi-e frică, replică încet. Crezi că, dacă iei singură decizia de a te întoarce, o să te doară mai

puţin decât te-ar durea dacă te-aş arunca eu acolo. Ţi-aş frânge inima.

Nu mi-ar frânge-o. Mi-ar spulbera-o. N-ar mai rămâne nimic din ea. Prăbuşirea mea ar fi prea zgomotoasă şi nimicitoare şi nu mi-aş mai reveni. Şi probabil se vede pe faţa mea cât de mare mi-e teamă, căci Keith oftează din nou, parcă prea obosit să-mi mai explice aceeaşi chestie la nesfârşit.

Drew mă face să am îndoieli în privinţa lui Keith, îndoieli pe care nu le-am mai avut până acum. Nu mai cred cu aceeaşi tărie că el e singurul care poate lua decizii pentru că, deşi nu-mi place să recunosc, Drew e singura persoană cu adevărat capabilă să-l manipuleze.

Locul meu lângă el a început să fie în pericol încă din clipa în care acesta a pus piciorul pe insulă.

— Ellie…

Mâna lui îmi prinde bărbia şi îmi ridică faţa spre el, obligându-mă să-l privesc în ochi. Însă nu apucă să rostească ce are de gând să spună, căci Drew apare pe neaşteptate lângă noi, distrugând întregul moment.

Mă trag înapoi, strângând din dinţi de nemulţumire.

— Putem pleca acum? întreabă ca un copil nerăbdător, privindu-şi nepotul încruntat. Aveţi timp de asta şi după ce ne întoarcem. Ellie nu o să dispară nicăieri, nu-i aşa?

Acesta se întoarce curios spre mine şi forţez un zâmbet.

— O să mă străduiesc să nu mă evapor, chiar dacă ţi-ar face plăcere, replic acid. O să fiu tot aici să-ţi stau în gât!

Dându-şi ironic ochii peste cap, porneşte înainte, îndreptându-se spre ponton, unde *Ellie* e pregătită de îmbarcare.

— O să-l iau pe Jordan cu mine, mă informează Keith, făcându-mă din nou atentă la el. John o să se ocupe de orice ai nevoie cât timp lipsesc.

— Am înţeles, mormăi.

— Vom continua discuţia când mă întorc, îmi promite. Toată ideea asta cu mutatul în vila fetelor… nu va rămâne aşa!

Zâmbesc, amuzată de seriozitatea cu care mă avertizează în privinţa faptului că nu o să lase garda jos, până nu va ieşi exact aşa cum îşi doreşte.

— Mai vedem.

— Bine, mormăie, aruncând o privire în direcţia iahtului care cu greu se vede de vegetaţia de pe marginea aleii. Acum, sărută-mă!

Se întinde spre mine, cuprinzându-mi talia cu braţul şi trăgându-mă mai aproape de el, apoi îmi striveşte buzele cu gura, sărutându-mă cu patos, departe de sărutul cast pe care îl aşteptam şi pe care l-am tot primit în ultima vreme. Am şi uitat când m-a sărutat ultima oară atât de înfocat şi de fierbinte, încât să simt cum mi se taie genunchii.

Limba i se strecoară printre dinţii mei, încolăcindu-se expertă în jurul limbii mele.

Când mă eliberează, îmi ia cu el şi răsuflarea. Mă mai ţine în braţe preţ de câteva clipe în care mă sărută delicat pe frunte, apoi porneşte pe urmele lui Drew cu acelaşi mers încrezător şi debordant, pe care îl ador.

După cinci minute în care am privit iahtul îndepărtându-se de insulă cu tot cu iubitul meu, intru în vila fetelor, surprinzând-o pe Vicky traversând livingul spre scări. Îmi zâmbeşte cu reţinere de îndată ce intru pe uşă, apoi urcă grăbită treptele, sandalele ei cu toc bocănind ciudat pe marmura strălucitoare.

Mia şi Angel intră în vilă pe uşile din spate, ce dau spre piscină, purtând fiecare câte un costum de tenis compus din fustă şi maiou. Fiecare ţine câte o rachetă în mână în momentul în care se apropie de mine, purtând pe buzele lor cele mai relaxate zâmbete de care sunt capabile.

Imediat ce o văd pe Angel, îmi amintesc de Drew. Dacă judec după chipul ei lipsit de griji, habar nu are că lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

— Ellie! mă întâmpină voioasă. Vii cu noi? Putem juca pe perechi.

— Nu ştiu să joc, dar pot să mă uit. Reina şi Roxette vin şi ele?

— Nu cred, mormăie Mia, posacă. Reina e în piscină de la prima oră a dimineţii, iar Roxette

probabil încearcă să se transforme într-un chips crocant, căci a ocupat unul dintre şezlonguri şi refuză să-l mai părăsească. Suntem doar noi.

Încuviinţez, privind-o uşor suspicioasă pe blonda ai cărui ochi căprui mă scrutează cu răutate. Ceva îmi spune că n-a trecut peste ultima noastră conversaţie, în care mi-a înţeles greşit intenţiile. Încă se uită la mine ca la cineva care ar încerca să abuzeze de naivitatea ei.

Spre deosebire de ea, Angel debordează de energie şi veselie. Parcă ar fi o fetiţă de cinci ani, în special când chiţăie zgomotos şi mă prinde dintr-odată de braţ, smucindu-mă spre uşă.

— Chiar începeam să cred că ai uitat de noi, mărturiseşte senină, în timp ce ne înghesuim amândouă pe ieşire. Am trecut aseară pe la vilă, dar nu erai acolo.

— Am fost în Eden, chicotesc.

— De ce? vrea Mia să ştie, mergând cu un pas în spate. Ce ai mai făcut?

Oftez, întrebându-mă dacă e cazul să le spun despre Drew şi despre motivul pentru care a venit, sau ar fi o idee mai bună să-mi ţin gura. Bănuiesc că, într-un final, vor afla.

— Avem un nou şerif în oraş, mormăi.

Angel îşi întoarce capul spre mine, nedumerită, părul ei scurt sărutându-i umerii. Ochii verzi, mari şi plini de nevinovăţie se umplu de o teamă nouă.

— Ce vrei să spui? mă întreabă curioasă,

încetinindu-şi paşii.

Ne oprim în mijlocul aleii, aproape de fântână, şi ambele se răsucesc spre mine, încruntate. Nici nu ştiu cum aş putea să le spun despre Drew fără să arunc şi mai multă panică asupra lor, asupra noastră. Probabil că, oricum aş spune-o, rezultatul ar fi acelaşi.

— Drew, unchiul lui Keith, a venit aseară, le informez serioasă. A auzit despre mine şi Angel şi e aici să pună lucrurile înapoi în ordine.

— Adică?

Angel se încruntă şi mai tare, pe când Mia preferă doar să-şi strângă buzele într-o linie dreaptă şi să-şi aplece privirea. Ea sigur a înţeles. De fapt, cred că şi Angel a făcut-o, dar vestea e prea şocantă pentru ea, că simte nevoia să-i repet.

— Ryder mi-a promis că nu o să mai…

— Ryder e doar un pion, o întrerup. Toţi sunt. Oricine ar fi tipul ăsta, are suficientă influenţă cât să îi convingă să renunţe. Îmi pare rău, Angel, dar…

Clatin din cap, neştiind cum aş mai putea să continui. În orice caz, nu poate să fie mai evident decât atât, cum vor sta lucrurile de azi înainte. Toate speranţele ei că va scăpa de asta se vor nărui în momentul în care Ryder o să-i confirme fiecare cuvânt în parte. L-am văzut şi nu e nici pe departe pregătit să-l confrunte pe Drew pentru ea.

Cred că nici Keith nu este cu adevărat pregătit să-l confrunte pentru mine, însă refuz să mă

gândesc la asta acum.

Angel face o grimasă, înfuriindu-se şi părând pe punctul de a plânge, toate în acelaşi timp. Apoi aruncă racheta din mână, dând cu ea de alee, înainte să se răsucească pe călcâie şi să se întoarcă la vilă.

— Asta e valabil şi pentru tine sau doar pentru ea? mă întreabă Mia, privindu-mă din nou în modul acela în care mă simt încolţită.

— Probabil că e. Nu ştiu cum vor sta lucrurile în cazul meu. Doar am crezut de cuviinţă că trebuie să ştiţi.

Aceasta pufneşte neîncrezătoare.

— Ce drăguţ din partea ta, Ellie! atacă, studiindu-mă din cap până în picioare cu o mină dezgustată. Dar stai liniştită, îmi cere. O să fiu acolo când o să constaţi că ţi-ai deschis picioarele degeaba şi o să te prăbuşeşti. Promit să-ţi ţin cerceii când o să se întâmple!

Trântindu-mi o ultimă privire plină de ură şi dispreţ, trece pe lângă mine în viteză, lovindu-mă intenţionat peste umăr, drept avertisment. Şi nu pot să nu pufnesc stupefiată, întrebându-mă în minte care naiba e problema ei.

Oscilez între ideea de a mă întoarce în dormitorul lui Keith, unde să mă încui pentru restul zilei, şi cea de a mă întoarce în vila fetelor pentru o confruntare cu ea. Cert e că toată atitudinea ei reuşeşte să mă înfurie şi alegerea devine uşoară.

În următorul minut, dau buzna înăuntru, făcând-o pe aceasta să se oprească la baza scărilor, iar pe Angel pe a doua treaptă, ambele răsucindu-se spre mine când mă apropii de ele mânioasă, oprindu-mă abia când faţa mea e la doar câţiva centimetri de cea a Miei. Apoi o întreb:

— Care naiba e problema ta?

— Pleacă, Ellie! bombăne nervoasă. Nu avem nevoie de bunăvoinţa ta. Ai plecat de aici încă de la început ca să ţi-o tragi cu unul dintre cei care mi-au răpit totul, aşa că ce naiba te face să crezi că avem nevoie de ajutorul tău acum?

— Nu mă interesează de ce ai tu nevoie şi de ce nu! i-o retez printre dinţi.

— Mda, strâmbă din nas. Cred că ai început să simţi şi tu mirosul eşuării şi acum cauţi refugiu printre noi. Ei bine, Ellie, îmi pare rău să ţi-o spun, dar locul tău nu mai e disponibil. N-ai decât să-ţi cauţi alt loc în care să te refugiezi. Sau uite o idee mai bună. Încearcă să i-o tragi iubitului tău mai bine, poate i se face milă şi te salvează!

— Dar nu ar fi mai bine să-ţi închizi blestemata de gură şi, data viitoare, să ai mai multă grijă ce vorbeşti? o întreb dur, făcând un ultim pas spre ea. Nu cred că vrei să ai probleme cu mine, păpuşă. N-am nevoie nici de Keith, nici de altcineva să te învăţ naibii minte să vorbeşti frumos!

Ochii ei se mijesc precauţi şi face un pas

înapoi când mă trag şi mai aproape de ea. Întreaga ei siguranţă se clatină sub privirea mea, în special când îmi vede pumnii strânşi pe lângă corp, gata oricând să o lovească.

— În primul rând, nu e treaba ta cu cine mi-o trag eu, replic nervoasă.

Mai fac un pas înainte, iar ea unul înapoi. Expresia ei plină de vitejie crapă, iar irisurile încep să strălucească de teamă.

— În al doilea rând… mârâi, cine naiba te-a făcut pe tine stăpâna casei? Nu am venit aici pentru refugiu şi nici nu ţine de tine dacă îl primesc sau nu. Dacă îmi doresc să mă mut aici, nimănui nu o să-i pese de părerea ta sau de ceea ce vrei. Iar în al treilea rând…

Un singur pas mai fac şi o prind pe nemernică de gât, izbind-o de peretele din spatele ei şi smulgându-i un icnet de surprindere. La ce furioasă sunt acum, nici nu-mi dau seama ce urmează să fac.

— Nu uita cu cine vorbeşti, *păpuşă*! Te fac una cu pământul dacă mai deschizi vreodată gura în faţa mea!

De la început am ştiut că propriile acţiuni se vor întoarce odată împotriva mea. Nici nu se putea altfel. Din momentul în care m-am aşezat la masa Elitei, toate privirile au fost pe mine şi m-au acuzat, aşa că nu sunt deloc mirată că Mia sau oricare dintre celelalte cred că mi-am desfăcut picioarele pentru a pune mâna pe locul ăla.

Însă… asta nu mai sunt eu. Nu mai fac asta. Nu o să mă întorc din nou de unde am plecat, doar ca să-i demonstrez că nu s-a pus cu cine trebuie. Nu mai am o scuză pentru care s-o fac. Ăsta e singurul motiv pentru care îi dau drumul înainte să fac ceva regretabil, pe care să nu-l mai pot retrage. Mia se trage de lângă perete, fugind speriată pe scări şi dispărând la etaj.

În continuare nervoasă, mă întorc spre Angel, ai cărui ochi probabil au atins limita de mărire. Se uită la mine uluită, blocată pe cea de-a doua treaptă şi deschizând gura de câteva ori, în încercarea de a rosti ceva.

Dar apoi se răzgândeşte când uşa se deschide şi John apare în prag, ocupând întregul cadru.

— Ellie.

Paznicul îmi face semn din cap să ies din vilă, ceea ce şi fac. Îi mai arunc lui Angel o privire, înainte să mă strecor pe lângă el.

— Nu am nevoie de pază, să ştii! îi spun bărbatului iritată, îndreptându-mă spre vila Elitei. Suntem doar noi pe blestemata asta de insulă!

— Keith mi-a cerut să stau cu ochii pe tine, mă informează sec. Ştim cu toţii cât de tare îţi place să faci necazuri, nu?

Întrebarea lui mă face să mă încrunt, apoi înţepenesc când mă împunge în mijloc cu ţeava unui pistol a cărui piedică o aud ridicându-se. Până şi inima mi se opreşte, nu doar trupul, şi întorc lent capul spre el, simţindu-l de îndată cum

se lipeşte de mine.

Totul încremeneşte, inclusiv timpul. Ce înseamnă asta? Pentru că mi-e imposibil să cred că John e cel care mi-a transmis acel mesaj de avertizare. Keith are încredere în el. Şi eu aveam încredere în el.

— Mişcă! îmi ordonă cu voce joasă, ca un mârâit care provine din adâncul gâtului său.

— Ce… ce faci? întreb cu noduri.

Încerc să mă întorc cu faţa spre el, însă la cea mai mică mişcare a mea, John mă împunge cu pistolul în spate şi înlemnesc la loc, înspăimântată.

— Tot înainte! îmi ordonă iar. Dacă încerci vreo eschivă, vreo manevră, următoarea ţintă după tine o să fie capul iubitului tău. Acum, mişcă!

Capitolul 37

Aerul umed al junglei îmi usucă gâtul. Rădăcinile mi se agaţă de tocurile sandalelor ce-mi îngreunează serios mersul şi nu mă mai pot opri din tremurat, cu toate că îmi repet în minte că voi scăpa vie de aici, într-un fel sau altul. Iar John e tot acolo, cu pistolul în spatele meu, împungându-mă des cu el ca să pătrund şi mai adânc în vegetaţia deasă şi înspăimântătoare ce ocupă o bună parte din insulă.

Dar ce e mai rău din toate astea este faptul că nu-mi mai amintesc drumul înapoi. Cum mă voi întoarce? Mergem de zece minute încontinuu şi,

după ce paznicul mi-a cerut să schimb direcţia de nenumărate ori, jungla a început să arate la fel pentru mine, din orice colţ aş privi-o. Nu reuşesc să mă mai concentrez ca să-mi dau seama în ce direcţie ar trebui să fie vilele, în special când înţeleg că sunt învârtită în cerc intenţionat.

— La stânga! îmi comandă nerăbdător. Şi mişcă-te mai repede!

Voi supravieţui! O voi face! Îmi spun acelaşi lucru în minte şi când acesta mă împunge din nou cu ţeava pistolului în spate, căutând să mă grăbească, când mă împiedic în rochie şi sandale şi când aproape sfârşesc în genunchi pe pământul umed. Sigur o voi face! Nu există lucru pe lumea asta căruia să nu-i pot supravieţui.

— De ce faci asta? cutez să-l întreb.

Susţinându-mă de trunchiul aspru al unui copac, sar peste o rădăcină mai înaltă şi aud cum rochia mi se sfâşie la poale, prinsă sub talpa paznicului al cărui rânjet diabolic îmi spune că se bucură din plin de momentul ăsta. În zadar încerc să o trag de sub piciorul lui fără să rămân pe jumătate dezbrăcată, căci acesta refuză să-mi facă viaţa mai uşoară. Rochia preferată a lui Keith se rupe într-un colţ şi se murdăreşte de pământ, în special când smucesc mai tare şi mă prăbuşesc în fund. Râsetele pe care i le stârnesc individului îmi aduc un gust amar în gură. Văd pe faţa lui cât de mult savurează umilirea la care mă supune, cine ştie din ce motiv.

— Mai bine te-ai întreba de ce să nu fac asta, îmi sugerează distrat. Ştii, nu ar fi trebuit să fii nimic altceva, decât o târfă pe cale să fie dată celui mai scârbos bărbat din lume, care cel mai probabil urma să te transforme în jucăria lui preferată. Imaginează-ţi ce surpriză am avut cu toţii când, contrar tuturor aşteptărilor, Keith te-a urcat pe un piedestal ca pe o piesă de muzeu! Vezi tu… spune, privindu-mă cu o sinceritate ridicolă, asta a fost o glumă proastă!

— Că m-a urcat pe un piedestal? întreb confuză.

Dau să mă ridic, însă sfârşesc pe spate când John calcă fără milă, cu bocancul lui pe abdomenul meu, culcându-mă la pământ. Îl urmăresc şocată de jos, sprijinită în coatele murdare de noroi, cum flutură pistolul spre faţa mea, drept avertisment.

Rămân nemişcată, cu inima bătându-mi în gât de teamă. Am văzut ce i-a făcut fetei aceleia, înainte s-o pună în patul meu. Imaginile cu ea mi-au rămas imprimate pe retină şi în minte, aşa că am toate motivele din lume să cred că pot sfârşi exact ca ea. La naiba, m-ar putea lăsa chiar aici, cu grumazul tăiat şi pradă animalelor sălbatice. Nimeni nu m-ar mai găsi vreodată.

— De fapt, mormăie el, apăsând mai tare cu talpa pe abdomenul meu, eşti aici pentru că iubitul tău ţi-a oferit posibilitatea de a-mi nenoroci prietenul, deşi tot ce a vrut el a fost să ţi-o tragă

puţin, iar tu ai făcut-o. Ai tras cu o săgeată în el! Cât de sadic e asta?!

Tresar când vocea i se ridică, ajungând să urle la mine, iar primul instinct este să mă ghemuiesc sub el. Acum, că înţeleg de ce m-a târât aici, mă tem şi mai tare pentru viaţa mea.

— Spune, ticăloaso! zbiară scos din minţi, lovindu-mă uşor cu vârful bocancului şi făcându-mă să mă ghemuiesc şi mai tare, cu braţele strânse în jurul capului ca să mă protejez. Ţi-a plăcut?! Ţi-a plăcut, nenorocită mică?!

Mă loveşte din nou, de data asta cu putere, fix între coaste, tăindu-mi răsuflarea. Trupul mi se mută din loc, ajungând de pe spate pe burtă, cu faţa adâncită în pământ, iar geamătul de durere ce-mi iese pe gură parcă nu e al meu. E atât de profund, de înţepător, încât îmi zgârie gâtul. A treia oară când bocancul lui mi se înfige în coaste e şi momentul în care izbucnesc în plâns.

— Opreşte-te! strig disperată, căutând de data asta să-mi protejez trupul cu mâinile.

Plângând în hohote, mă răstorn pe o parte şi îmi strâng genunchii la piept, aşteptând îndurerată următoarea lovitură. Nu mă mai întreb de ce mi se întâmplă toate mie, pentru că ştiu deja. Am vrut să mă joc cu lucruri mari, cu lucruri care mă depăşesc, periculoase… Am trăit cu impresia că nimic nu mă poate atinge, dacă nu-mi doresc asta. Că sunt suficient de puternică, încât să fac faţă situaţiei şi s-o controlez. Şi am

controlat-o. Pentru un moment. Am avut lumea în mâini. Am luat decizii mari, de pe urma cărora oameni au suferit. Am tras săgeata aceea în Brian, deşi am ştiut de la început că asta l-ar putea omorî sau distruge. În principiu, asta am şi vrut, să-l distrugă definitiv pe nemernicul care a avut impresia că trupul meu este o jucărie pe care o poate avea oricine, odată ce se află pe insula asta unde femeile sunt deja considerate jucării. Păpuşi.

Dar nu-mi pare rău. Mă uit în adâncul sufletului meu, acum mânjit de tot ceea ce mi se întâmplă, şi ajung la concluzia că nu simt nicio fărâmă de regret a ceea ce am făcut. Tot ce am vrut vreodată a fost să supravieţuiesc, ceea ce trebuie să fac şi acum.

Aşadar, strâng din dinţi cât pot de tare, gata să îndur orice. Nu contează dacă o să trec prin cel mai înspăimântător Iad. O să ies de aici, chiar dacă o s-o fac cu mâinile mânjite şi cu conştiinţa încărcată.

Mă ridic în capul oaselor, acceptând durerea sufocantă dintre coaste ca fiind parte din mine, apoi îmi las capul pe spate ca să-l privesc în ochi şi îl întreb:

— Doar atât poţi, scârbă afurisită?

John se uită din ce în ce mai şocat la mine, pe măsură ce ajung să-i rânjesc în faţă, cu lacrimi în ochi şi murdară de pământ din cap până în picioare.

— Crezi că, dacă mă omori, prietenului tău o

să i se ridice miraculos? Sau că vei scăpa basma curată cu asta? Cei de acolo… replic, făcând semn din cap spre o direcţie oarecare, îmi vor observa lipsa şi mă vor căuta.

— Da, rânjeşte. Dar nu te vor găsi niciodată.

Înainte să asimilez în întregime cuvintele sale pline de siguranţă, mă loveşte cu putere peste faţă şi simt cum întunericul mă cuprinde în braţele sale.

Visez. Sau cel puţin aşa cred. Plutesc pe suprafaţa unei ape, trupul meu ridicându-se şi coborând pe valurile line. Mă leagănă. Deasupra mea, cerul albastru nu poartă nici măcar o urmă de nori. E curat ca lacrima. Eu sunt curată ca lacrima.

Senzaţia pe care o am nu se compară cu nimic. Pace. Linişte. Niciun diavol nu-şi mai face prezenţa în mintea mea, niciun gând răzleţ pentru care să mă îngrijorez. Nu-mi pasă că nicăieri nu se întrezăreşte începutul unui ţărm şi că eu sunt undeva în largul mării. E atât de linişte… Atât de bine.

Apoi îmi amintesc de Heather. Chipul ei îmi răsare în minte pe neaşteptate şi mă face să zâmbesc. Îmi amintesc de cât de bine reuşeam să ne distrăm când eram copii. Momentele cu ea mă făceau să uit mereu de problemele de acasă, de debaraua întunecată şi înghesuită, cu miros de lemn vechi şi înălbitor, în care tata mă închidea mereu când nu eram fiica perfectă pe care şi-o

dorea cu ardoare şi în care voia neapărat să mă transforme. Dacă m-ar vedea acum… Nu sunt nici pe departe fiica perfectă la care visează, dar sunt o supravieţuitoare. Ar trebui să fie mândru de mine.

Mă încrunt la cerul ce pluteşte deasupra mea când simt gustul ciudat de pământ. De unde pământ? Oriunde m-aş uita, e numai apă. Şi, totuşi, îmi amintesc exact ce gust are pământul, căci Heather m-a obligat să mănânc pământ când eram mai mici, drept pedeapsă la un joc tâmpit. Greţos şi noroios. Iar gustul din gura mea cu siguranţă e gustul pe care îl are.

Apa din jurul meu dispare, la fel ca cerul albastru şi limpede. Singurul lucru care rămâne e acelaşi gust ce-mi usucă gura şi îmi strânge stomacul de greaţă. Devin conştientă de durerea dintre coaste şi cea din frunte, apoi de mişcarea ciudată pe care o simt în jurul meu. Tresar când sunt împroşcată cu ceva şi ochii mi se deschis brusc ca să constat cu groază că sunt pe cale să fiu îngropată de vie, că trupul mi-e într-o adâncitură în sol şi că John împinge cu ambele mâini grămada de pământ peste picioarele pe care nu le mai zăresc.

Icnetul plin de spaimă mi se blochează în gât, odată cu gustul amărui de noroi, iar inima aproape îmi sare din piept. Claustrofobia de care sufăr se face simţită exact în cel mai nepotrivit moment şi corpul îmi înţepeneşte, refuzând să mai coopereze

tocmai acum, când am cea mai mare nevoie de el ca să ies de aici.

Asta nu se poate întâmpla. Nu poate să mi se întâmple! Panica în care mă scufund îmi smulge un sunet dubios din gât, ca şi când m-aş îneca pe uscat. Nu pot să respir. Nu pot să respir! De ce nu pot să respir? Deschid gura să strig după ajutor, dar nimic nu iese din ea.

John nu e atent la mine. John e prea ocupat să mă îngroape, să se asigure că nu o să mă mai găsească nimeni niciodată, aşa cum mi-a promis. John trebuie să moară ca eu să trăiesc!

Cu greu îmi descleştez degetele de la mâna dreaptă şi sap cu ele prin pământ, căutând ceva de care să mă agăţ, cu care să mă apăr, în timp ce restul trupului mi-e blocat şi pe jumătate acoperit de pământ.

Apoi mă vede. Mă surprinde cu ochii larg deschişi, plini de lacrimi şi fixaţi pe el. Parcă aş trăi pe propria-mi piele cel mai îngrozitor film de groază, în special când se aruncă asupra mea, iar mâna lui îmi strânge gâtul, încercând să mă sugrume. Vrea cu orice preţ să dispar.

Dar o să-l las? O să-i permit să-mi facă asta? Ce s-ar alege din mine, dacă i-aş permite unui agresor să-mi ia totul? Toată viaţa mea am crezut că nu sunt bună de nimic, că nu merit nimic, până când mi-am dat seama, apoi, că de fapt, mi s-a oferit prea puţin. Meritam mult mai mult decât să fiu lăsată în viaţă şi să mă mulţumesc doar cu

asta. Şi, orice aş fi făcut rău în cei douăzeci de ani ai mei, îmi place să cred că nu merit nici să am o moarte violentă, doar pentru că m-am îndrăgostit de cel care m-a pus de la bun început în postura în care să fiu nevoită să lupt pentru propria-mi viaţă.

Până la urmă, nu m-am considerat niciodată o victimă şi nu o să încep de acum s-o fac.

Când se aşteaptă mai puţin, smulg piatra din pământ şi o izbesc de capul lui cu toată forţa mea, dorindu-mi cu ardoare să fie suficient cât să-l omoare pe bastard. John geme şi se clatină deasupra mea, luat pe nepregătite de contraatac. Nu aştept să se dezmeticească, că îl mai lovesc o dată, înainte ca piatra să-mi plonjeze dintre degete, iar paznicul să se răstoarne de pe mine, îndurerat şi ameţit.

Apoi întregul corp mi se pune în mişcare, ca pe pilot automat. Ies cu greu de sub pământ şi merg în genunchi până scap din adâncitura din sol, simţindu-mi pielea de pe picioare julindu-se. Imediat ce mă ridic în picioare, caut disperată cu privirea un alt obiect cu care să mă apăr împotriva lui şi cu care să-l răpun, dar cum John nu e nici pe departe mort sau leşinat, aleg să fug înainte să-şi revină.

Îmi creez propria cale prin jungla deasă şi încurcată ca un labirint blestemat. Nu mai contează dacă asta e direcţia spre vile sau dacă mă adâncesc în necunoscut. Primul scop şi singurul important, de altminteri, este să scap de

el. Să mă îndepărtez cât de mult cu putinţă de bărbatul care vrea cu orice preţ să-mi pună capăt zilelor. Totodată, strig cât mă ţin plămânii după ajutor, sperând că o să fiu auzită de cineva, aruncând priviri peste umăr, ca să mă asigur că atacatorul nu e pe urmele mele.

Îl văd pe John în acelaşi loc, blestemând printre urlete pline de frustrare şi furie. Sunt convinsă că, dacă mă prinde din nou, nu o să mai scap.

Şi, la cât de mare mi-e teamă acum, nici nu cred că aş mai fi în stare să mă opresc vreodată din alergat, chiar de picioarele mi s-ar frânge la un moment dat, ca nişte vreascuri uscate. Niciodată n-am fost mai speriată decât acum. Niciodată inima nu mi-a bătut mai tare. Pentru prima dată plâng în hohote, fiind a naibii de înspăimântată de ideea că o să mă ajungă şi o să mă termine.

După toate astea, nimic nu o să mai fie la fel.

— O să te prind, nemernică mică! zbiară turbat, vocea lui propagându-se peste tot în jurul meu, ca un ecou. O să te fac bucăţi!

Mă ghemuiesc, ţipând înspăimântată, când vuietul unui glonţ plonjează pe lângă mine, foarte aproape să mă lovească, însă al doilea mă ia în plin şi mă prăbuşesc pe burtă peste rădăcini, piciorul drept fiindu-mi străbătut în întregime de o durere atât de ascuţită, încât urlu de durere. Prin voalul murdar al rochiei observ sângele roşu cum

mi se scurge pe coapsă.

Ăsta ar trebui să fie momentul în care să mă recunosc învinsă şi să-mi accept soarta, să mă împac cu ideea că aici se termină totul. Şi sunt gata s-o fac. Printre lacrimi şi hohote, îmi las capul să se odihnească pe pământul rece şi umed, pregătită să renunţ. Ba chiar mă las moale şi tremurând, aşteptând ca acesta să mă găsească şi să termine ce a început.

Închid ochii, trăgând cu nesaţ ultimele răsuflări, atât pe gură, cât şi pe nas. Le savurez şi mă bucur de ele, pentru că sunt ultimele, pe măsură ce aştept să-i simt mâinile pe mine.

Înainte să leşin din nou, aud vag goarnele unui vapor venind de dincolo de junglă.

Mă trezesc înfrigurată, în exact aceeaşi poziţie în care am leşinat, întinsă pe burtă şi cu părul răsfirat pe pământ, de parcă nimic nu m-ar fi atins cât timp am fost inconştientă. Gura uscată e şi mai uscată acum şi simt nevoia de a bea chiar şi o baltă, iar stomacul mi se strânge de foame.

Ridicându-mă cu greu în coate, îmi feresc părul încâlcit şi murdar din faţa ochilor, căutându-l prin întuneric pe John. Mişcarea scurtă pe care o fac trimite săgeţi dureroase în piciorul rănit care, din fericire, nu mai sângerează la fel de tare.

Însă sunt singură. După ce cercetez cu ochii mijiţi împrejurimile, ajung la concluzia că sunt în acelaşi loc în care am căzut şi că sunt singură în

mijlocul junglei care pare şi mai încurcată acum, pe timp de noapte.

Cu ultimele forţe, mă târăsc până în dreptul copacului cel mai apropiat şi mă sprijin de el, trăgându-mi piciorul drept cu mâinile şi strângând cu putere din dinţi ca să nu ţip. Mă simt slăbită, ameţită şi ştiu că am pierdut mult sânge.

Gâfâind şi pe punctul de a plânge din nou, strâng voalul rochiei între degete, înainte să-l sfâşii cu greutate, privind vigilentă în jur, ca să mă asigur că nu apare nimeni din întuneric. Hohotesc silenţios, nevenindu-mi să cred în ce situaţie am ajuns.

În momentul ăsta regret toate alegerile pe care le-am făcut vreodată. Regret că nu l-am lăsat pe Keith să mă ia cu el pe *Ellie,* deşi Drew ar fi fost acolo. Regret că am preferat să rămân pe insulă, decât să-l confrunt. Poate că, dacă aş fi încetat să mă răzbun pe el, nu aş mai fi ajuns în situaţia în care să-mi leg piciorul cu o fâşie de rochie ca să nu sângerez până la moarte.

Aşa şi rămân pentru următoarele ore, îndurerată, înfometată, însetată şi înfrigurată, blestemând clipa în care m-am născut ca să ajung aici. Viaţa mea n-a fost niciodată mai aprigă.

Sunt pe cale să adorm – sau să leşin, nu-mi dau seama – când aud un sunet ciudat venind deasupra mea, ca un motoraş. Cu greutate îmi ridic pleoapele umflate, apoi ridic privirea spre luminiţele ce pâlpâie la aproximativ un metru de

sol. Cineva mă priveşte prin ochii dronei. Ar putea fi chiar John, dar sunt atât de epuizată, încât nu mai găsesc puterea de a mă ridica şi de a fugi. Să fiu a naibii dacă îmi mai pasă.

Răsuflând greoi, o urmăresc cum se lasă pe pământ şi se dezactivează. Un foşnet e urmat îndeaproape de nişte voci joase.

— E aici! anunţă cineva.

— Cred că e rănită, anunţă altcineva. Keith, ce vrei să facem?

Curând, ajung să fiu înconjurată de paznicii insulei şi ţintuită de lanterne orbitoare. Mă încolţesc ca pe un animal sălbatic şi rănit, care ar putea oricând să le sară la gât pentru a se apăra.

Privirea îmi urcă pe picioarele persoanei care se opreşte chiar în faţa mea, oprindu-se abia când ajunge la chipul pe care abia îl disting în întuneric şi îmi simt inima calmându-se simţitor şi o stare de siguranţă mă copleşeşte dintr-odată, înmuindu-mi muşchii tensionaţi. Keith stă înaintea mea, ca un salvator.

Dar nu apuc să-l privesc prea mult. Aceeaşi întunecime, acelaşi gol care a început să-mi fie familiar, mă cuprinde din nou şi, curând, nu mai simt nimic.

Când mă trezesc, am impresia că n-am ieşit niciodată din junglă, deşi am fost salvată. Deschid ochii şi văd aceleaşi blestemate de crengi, aceeaşi vegetaţie.

Însă ce e diferit de data asta e că jungla asta e

în interiorul unei sere din sticlă şi iarăşi e zi.

Capul mi se întoarce spre dreapta, acolo unde simt prezenţa cuiva. Keith e în picioare, iar eu sunt culcată şi, totuşi, ceva nu pare în regulă. Trupul meu parcă ar pluti, căci îl văd doar de la mijloc în sus, printre gratiile aurii pe care pot jura că le-am mai văzut o dată.

În continuare ameţită şi slăbită, depun un adevărat efort să îmi dau seama unde sunt. Gratiile se întind parcă până la tavan şi se unesc deasupra mea într-o boltă.

E o colivie. *Acea* colivie umană pe care am văzut-o într-una dintre plimbările mele prin Eden. Iar eu sunt în interiorul ei, ca o pasăre captivă.

Mă simt de parcă m-aş trezi subit dintr-un somn adânc sau aş ieşi din adâncul mării, la suprafaţă. Sar de pe podeaua coliviei, mişcare ce îmi străpunge piciorul acum bandajat şi îngrijit. Colivia se clatină, atârnată de lanţul gros, prins de tavanul serei, şi aproape îmi aud inima explodând în piept.

De ce sunt închisă aici?!

Înnebunită, îmi întorc privirea spre Keith, căutând pe faţa lui un motiv pentru care mă aflu în interiorul unei cuşti, însă faţa lui frumoasă e de-a dreptul împietrită, ca faţa unei statui. În schimb, ochii lui verzi ard în flăcări de o furie pe care pare că abia o controlează.

— Keith…

— Am ştiut de la bun început că dragostea nu

o să fie suficientă pentru tine, Ellie, îmi spune pe un ton platonic, lipsit de orice urmă de emoţie.

— Ce? întreb confuză şi speriată.

Caut o ieşire. Mă trag la marginea coliviei şi împing cu mâna gratiile, în căutarea unei porţi prin care să pot ieşi. Asta trebuie să fie o glumă! Trebuie neapărat să fie o glumă, căci refuz să cred că iubitul meu m-a închis într-o cuşcă.

— Dar am uitat, mărturiseşte, încruntându-se uşor.

Ochii mi se fac şi mai mari, privindu-l şocată. Ce mama dracului înseamnă asta?!

— La naiba! surâde amar. Chiar am uitat cine eşti, de fapt!

— Despre ce naiba vorbeşti?! mă răstesc, cuprinsă de panică, lovind totodată gratiile cu mâinile. Dă-mi drumul! Keith, dă-mi drumul!

Deşi ajung să urlu la el, faţa lui rămâne la fel de nemişcată şi inexpresivă, ca a unui om gol pe dinăuntru.

— Nu! mi-o trânteşte sec, uitându-se la mine de parcă n-ar simţi nimic.

Face un ultim pas spre colivie, ajungând în faţa mea. Mă priveşte de sus, cu toate trăsăturile sale înăsprite de furie şi cu maxilarul încleştat, înainte să-mi spună printre dinţi:

— Tu nu eşti regina mea! Eşti o trădătoare!

Cu răsuflarea întretăiată, simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt năucită de ceea ce mi se întâmplă şi de comportamentul lui.

Apoi adaugă la fel de sec:

— Aşa că îţi sugerez să te ţii bine, păpuşă. Eu nu am milă faţă de trădători!

Capitolul 38

— Ştii, m-am întors din drum pentru tine, mă informează Keith pe acelaşi ton platonic, gol, privindu-mă rece printre gratiile aurii ale coliviei. Când mi-am dat seama că urmează să îmi petrec o noapte departe de tine, am cerut echipajului să întoarcă iahtul. Nu voiam să merg în Ibiza fără tine, nici măcar pentru Drew. Ca apoi ce să aflu? mă întreabă, ochii lui aprinzându-se de furie. Că femeia mea a încercat să fugă când nu eram în preajmă să o împiedic!

— Te înşeli, mormăi, ştergându-mi grăbită lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. N-am încercat să fug.

Sprijinită de colivie şi cu picioarele întinse, mă uit lung la bandajul alb ce-mi înconjoară coapsa. Încă nu-mi vine să cred că m-a închis aici. Deşi nu e la fel de rău ca o debara sau ca dulapul de sub scări, efectul e acelaşi. Sunt o prizonieră. Keith mi-a luat întreaga libertate pe care mi-a oferit-o, fără ca măcar să-mi ceară să-i explic.

Şi mă simt obosită. Ba nu, mă simt stoarsă şi cu inima frântă. Bărbatul pe care îl iubesc e cel care m-a închis aici, cel care nu are încredere în mine şi cel care, în mod cert, mă învinovăţeşte

pentru tot ce s-a întâmplat. Nici nu trebuie să mi-o spună în cuvinte, căci ochii lui grăiesc. Întreaga lui expresie grăieşte. Se uită la mine cu o răceală ce ar putea să îngheţe toată marea şi ştiu că, orice i-aş spune şi orice argument aş aduce în apărarea mea, el nu m-ar crede.

Ştiu şi eu cum stau lucrurile în cazul meu. Cuvântul meu nu valorează nimic pe lângă cuvântul unuia dintre cei mai de încredere oameni ai săi. Probabil că ăsta era şi planul B al lui John, în caz că planul A nu avea să funcţioneze. Nu e ca şi când n-ar fi ştiut toţi că bărbatul din faţa mea m-ar fi coborât rapid cu picioarele pe pământ, dacă aş fi avut vreodată curajul să-l înjunghii pe la spate.

— John spune cu totul altceva, replică sec. Ai încercat să fugi. De aceea l-ai şi lovit cu o piatră în cap, de aceea te-a şi împuşcat. Ai aşteptat momentul în care să plec şi ai făcut ceea ce probabil ai plănuit de la bun început. Te-ai jucat cu mintea mea, m-ai dus de nas exact cum ţi-ai dorit ca să las garda jos şi să am încredere în tine. M-ai făcut să-ţi aştern blestemata de lume la picioare, iar tu i-ai spart capul unui om de-al meu cu o piatră!

Vocea i se ridică cu câteva octave, ajungând să se răstească, însă nu schiţez nimic. În momentul în care m-am trezit închisă aici, după tot ce am pătimit în jungla aceea, s-a schimbat ceva în mine. Am fost şi încă sunt dezamăgită de

el, dar nu mai găsesc un motiv bun pentru care să mă agit, să ţip şi eu şi să încerc să-i explic… Să-mi susţin nevinovăţia până la capăt.

Aşa cum a spus şi el, mi-a pus lumea la picioare, apoi mi-a luat-o, iar căderea din înaltul cerului e prea dureroasă, că în înăuntrul meu e pustiu acum.

— Spune naibii ceva!

Urletul lui mă face să închid pentru o clipă ochii, îl aud lovind gratiile cu palma şi înghit în sec, simţindu-mi inima frângându-se şi mai tare.

— Explică-mi! se răsteşte. Spune-mi de ce dracu’ ai făcut asta?! Ce ţi-a lipsit?!

— Nimic, mormăi.

— Atunci? De ce naiba am un cuţit în spate acum, dacă ţi-am dat totul?

Îmi întorc încet privirea spre el, văzându-l dând târcoale coliviei ca un animal rănit, turbat de furie. Obrajii săi sunt acum roşii, iar ochii taie în carne vie. Cumva, ajung să mă simt în siguranţă aici, încuiată. Nu ştiu ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi avut cum să ajungă la mine, dar prefer să nu mă gândesc prea mult la asta. Bănuiesc că nimic care să fie mai rău decât este deja.

— Nu întrebi pe cine trebuie, îi răspund lipsită de vlagă.

— Ba eu cred că întreb exact pe cine trebuie, mi-o retează, rostind cuvintele printre dinţii încleştaţi. John nu ar avea niciun motiv pentru care să mă trădeze. Mi-e dator vândut. L-am scos

din rahat şi din sărăcie, mi-e alături de zece ani şi niciodată nu mi-a oferit un motiv pentru care să mă îndoiesc de loialitatea lui. Nu s-ar fi atins nici măcar de un fir de păr din capul tău! În schimb, tu…

Întinde degetul printre gratii, fixându-mă acuzator cu el, şi sângele mi se încălzeşte la comandă de furie. E incredibil cât de repede e capabil să mă facă să mă simt încolţită şi să trezească în mine simţul ascuţit de conservare, care până acum a dormit în adâncuri.

Mă uit la el şi nu-mi vine să cred că, pentru o secundă blestemată, am avut impresia că o să fie de partea mea, în detrimentul lui John. Că o să aibă încredere în mine. Abia acum îmi dau seama că mereu m-a privit cu un ochi sceptic, aşteptând să-l trădez când îi e lumea mai dragă, ceea ce mă înfurie şi mai tare.

— A încercat să mă omoare! mârâi mânioasă. Nu o să-mi cer scuze că i-am spart capul nemernicului, ca să mă apăr. M-a lovit! De mai multe ori! apoi a încercat să mă îngroape de vie! Ai măcar idee cum e sentimentul ăla? Cum este ca cineva să arunce cu pământ peste tine, deşi încă respiri? Ce gust scârbos are pământul?

Mă ridic în genunchi, ignorând durerea tăioasă din coapsa dreaptă, şi mă trag la marginea coliviei, în faţa lui.

— Crede-mă, dacă aş fi găsit pistolul acela la timp, acum ar fi fost descărcat în el! adaug cu glas

tare, lipindu-mi fruntea de barele reci ce mă ţin departe de propria-i mânie. Omul tău de încredere, aşa cum îi spui tu, e un blestemat de psihopat şi tot eu sunt închisă aici?!

— Ei bine, Ellie, oftează, nu te cred. Ţi-am spus că nu am încredere în prea mulţi oameni. Te-am avertizat că, dacă vei încerca vreodată să te joci cu mine, o să regreţi! La dracu', ţi-am spus!

Cu inima tresărindu-mi în piept când zbiară, mă trag înapoi la timp, înainte ca mâna lui să se izbească din nou de bare, făcând colivia să se legene uşor, în spate şi în faţă. Cad în fund şi cu braţele înapoi, izbucnind în plâns.

— Ai mare noroc că sunt mort după ochii ăia, altfel…

Strângând din dinţi, lasă fraza neterminată, încleştându-şi degetele în pumn de nervi. Într-un final, îşi ridică mâna spre faţă şi îşi masează stresat baza nasului, în încercarea de a se calma. În schimb, eu mi-o ridic pe a mea şi o lipesc de piept, în locul în care inima îmi bate nebuneşte, speriată şi îndurerată de tot ceea ce mi se întâmplă.

Sigur visez. Sigur trăiesc un coşmar acum. Nu vreau să cred că asta chiar se petrece.

Şi, cu toate că ar fi o idee mai bună să păstrez distanta fată de el acum, în momentele astea cruciale în care parcă nu se poate stăpâni, mă trezesc apropiindu-mă din nou de marginea coliviei şi strecurându-mi braţele prin barele de

fier ca să ajung la el.

— Keith…

Îl simt tresărind în clipa în care îl ating pe umeri, iar capul i se ridică vijelios, privind uluit cum degetele mele caută să-l tragă spre mine. Face un pas nesigur spre colivie şi îmi urc mâinile pe faţa lui, cuprinzând-o într-un căuş care să-l aducă şi mai aproape. Curând, capul lui se sprijină de gratii, iar cu mâinile strânge nervos două bare, uitându-se la mine de sus, cu ochi arzători, cum mă ridic în genunchi şi mă întind spre gura sa.

— Te înşeli, îi spun din nou, moale, simţindu-mi lacrimile cum vor să se strecoare mişeleşte printre gene. John nu e cine crezi tu. El e cel care a omorât fata aia, ca apoi s-o pună în patul meu. Pentru ce i-am făcut lui Brian. Mă urăşte. A vrut să mă omoare acolo, în junglă.

— Nu te cred, mi-o trânteşte. Nu te cred. Nu te cred, la dracul Eşti o nenorocită de mincinoasă! Crezi că nu ştiu ce am avut în pat până acum, Ellie?

Tresar din nou când vocea i se ridică şi, pentru câteva clipe, nu mai sunt capabilă să-l privesc în ochi. Întreaga lui fiinţă emană furie şi ar fi al naibii de uşor pentru el să mă rănească acum, chiar şi fără să-şi dea seama.

Ar putea s-o facă, nu? Până la urmă, Keith nu e un erou şi îmi aminteşte de asta când îşi strecoară mâna printre gratii şi şi-o înfige în părul meu, să-mi tragă capul pe spate şi să-l privesc.

— Să nu uităm datorită cui ne-am cunoscut noi doi, iubito. Am ştiut de la început că eşti o mică nemernică manipulatoare şi, totuşi, am pus botul ca un fraier. Dar nu-mi fac griji, replică, clătinând din cap. Ştiu exact cum să pun la loc o scorpie ca tine, ca data viitoare să nu mă mai iei de prost!

Icnesc când degetele sale îmi prind ceafa, lipindu-mă cu totul de gratii. Mă agăţ mai cu putere de braţele lui, tremurând înaintea sa, sub privirea-i întunecată şi plină de avertisment.

— Am apreciat mereu o femeie curajoasă şi puternică, Elena, care avea suficient tupeu cât să-mi spună „nu”, dar tu nu meriţi un asemenea privilegiu. Aşadar, de azi înainte vei face doar ce vreau eu, altfel o să fie rău pentru tine. Vei spune atât de multe „da-uri” la orice naiba o să-ţi cer, încât ăsta o să devină singurul cuvânt din vocabularul tău. O să-ţi demonstrez că eu sunt singura persoană de pe lumea asta de care ar trebui să te temi! Ai înţeles?

Mă uit lung la el, incapabilă să deschid gura şi să-i răspund. E incredibil cât se poate schimba un om, atunci când e rănit. Din cineva care, odată, a fost în stare să-ţi ofere orice, devine cineva complet diferit. Cineva de care chiar ar trebui să-ţi fie frică şi care nu mai are nimic din ceea ce obişnuiai să iubeşti.

Iar mie mi-e frică de el. Înghit cu noduri, pe punctul de a izbucni în lacrimi. Ştiu în sinea mea că nu m-ar răni, fizic vorbind, dar există pe lumea

asta destule lucruri rele pe care ar putea să mi le facă. Ar distruge tot ce însemn eu şi ar construi o nouă Ellie, doar ca să-mi ofere o lecţie şi să-mi arate cui ar trebui să-i fiu loială.

Dar el nu ar putea să-mi facă asta, nu? Chiar dacă mi-o promite tare şi răspicat, nu l-ar lăsa inima să distrugă fiecare lucru pe care îl iubeşte la mine, doar ca să mă înveţe minte, nu? Urăsc că, în momentele astea, mă îndoiesc de el, dar o fac. Îl privesc şi chiar mă întreb dacă ar putea s-o facă.

— Spune „da”, Ellie! îmi ordonă iritat.

Refuz. Clatin din cap, refuzând să-i ofer satisfacţia asta.

— Spune „da”, Ellie! se răsteşte.

Clatin şi mai vehement din cap, lăsându-mi mâinile să alunece de pe braţele lui şi să se tragă înapoi în colivie. Profit de faptul că şi mâna lui se retrage din părul meu şi mă aşez în fund, în mijlocul cuştii, zgâindu-mă la el cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi cu sufletul chircit în piept.

Abandonez lupta, oricât de ruşinos e pentru mine să afirm că el e cel care câştigă de data asta. Îmi strâng genunchii la piept şi îmi îndes faţa în braţe, luând pe loc hotărârea de a pune capăt oricărei discuţii între noi.

Sunt obosită. Prea obosită să-i mai ţin piept acum. Prea copleşită de emoţii şi de dezamăgire, ca să mai încerc măcar puţin să îl conving de nevinovăţia mea. Încep să nu-i mai văd rostul căci, oricât de tare m-aş ţine pe poziţii şi oricât de

multe argumente aş aduce în apărarea mea, tot John e cel care iese învingător.

— Cum vrei tu, oftează. Dar ţine minte, iubito! O să mai ieşi de aici doar când vei învăţa să spui „da”!

După o oră întreagă de stat în colivie, sub soarele arzător al după-amiezii, Jordan e cel care mă smulge din meditaţie şi mă face să-mi ridic faţa dintre braţe, acolo unde am pus-o înainte să abandoneze şi Keith câmpul de luptă şi să plece.

Bărbatul de culoare se apropie de cuşcă, strecurând prudent printre gratii o sticlă cu apă, cu ochii fixaţi pe mine, de parcă s-ar aştepta oricând să sar şi să-l muşc. Îl urmăresc iritată cum împinge sticla spre mine, apoi se retrage un pas, împreunându-şi mâinile la piept şi aşteptând.

— Bea! îmi cere dintr-odată. Încă eşti deshidratată.

Îmi cobor cu lentoare privirea pe sticlă, simţindu-mi gura uscată cum tânjeşte să o soarbă pe toată şi să stingă focul dinăuntru. Sera nu a fost niciodată mai încinsă decât astăzi. În pofida faptului că sunt îmbrăcată doar într-un costum de baie dintr-o singură piesă, sunt scăldată în sudoare, iar părul mi-e lipit de tâmple, obraji şi gât.

Dar chiar dacă mi-e sete ca naiba, refuz să mă ating de apa adusă. Cumva, nenorocita aia de sticlă mă face să mă simt şi mai mult ca un animal căruia aceştia îi aruncă mâncare printre gratii.

— Bagă-ţi-o în dos!

Jordan oftează, nemulţumit.

— Uite, înţeleg că nu-ţi convine situaţia, dar ar fi o nesăbuinţă din partea ta să nu bei apă pe o aşa arşiţă. Nu mă face să intru acolo şi să ţi-o torn personal pe gât!

— M-am răzgândit, mormăi. Spune-i lui Keith să şi-o bage în dos. Ar fi mai satisfăcător.

Un pufnet nou mă face să-mi mut privirea de la bărbatul al cărui cap chel străluceşte din cauza transpiraţiei, pe vegetaţia din spatele său. Drew apare şi el, mergând cu mâinile la spate şi cu o atitudine înfumurată, rânjind în clipa în care mă vede pentru prima oară în interiorul coliviei. Nici măcar nu se străduieşte să ascundă câtă plăcere îi aduce postura în care am fost pusă pe nedrept, dar nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea lui. Tipul a vrut de la început să mă vadă astfel.

Totuşi, deşi sunt într-o poziţie defavorabilă acum, tot găsesc puterea şi tupeul de a-mi îndrepta spatele şi de a-mi ridica bărbia în semn de aroganţă. E suficient că are şansa de a mă privi închisă aici, aşa că refuz să-i ofer şi satisfacţia de a mă vedea învinsă.

— Jordan are dreptate, replică senin. Trebuie să te hidratezi. Curând, îţi va fi adus şi prânzul.

— Dacă o să mi-l serviţi tot printre gratii, atunci puteţi să vi-l băgaţi şi pe ăla în fund.

Rânjetul lui malefic piere şi se încruntă uşor.

— Sau ce? îl întreb zeflemitoare. Credeai că o

să sar pe sticla aia din prima secundă, mulţumindu-vă în repetate rânduri că sunteţi atât de buni cu mine, încât nu mă lăsaţi să mor de sete?

— Nu cred că eşti în postura în care să faci nazuri, Elena, îmi spune nemulţumit.

— Oh, nu? zâmbesc. Priveşte-mă!

Cu piciorul stâng lovesc sticla cu apă, aruncând-o de partea cealaltă a coliviei, la picioarele lui Jordan. Drew se uită la mine cu ochii mari, vizibil şocat de îndrăzneala mea. Ha! O mie de puncte pentru mine.

— Nu sunt un animal, spun apoi. Şi refuz să fiu tratată ca unul. Dacă vreţi să nu mor de sete sau de foame, vă sugerez să mă scoateţi naibii de aici!

Acesta face un pas în faţă, privindu-mă ameninţător, în timp ce Jordan ridică sticla de pe pământ şi o strecoară înapoi lângă mine.

— Eşti aici din propria cauză, replică Drew relaxat. Nu uita asta. În plus, nu uita nici faptul că viaţa ta e în mâinile noastre. Acum e doar o chestiune de timp până îl voi convinge pe Keith să te includă în licitaţie şi o să fie floare la ureche, datorită ţie. Apoi o să dispari din viaţa nepotului meu mai repede decât ai intrat.

— Mai vedem noi.

— Nu te amăgi singură, Elena, îmi cere, clătinând din cap de câteva ori. Nu o să-ţi faci nimic altceva, decât speranţe care-ţi vor fi înşelate la finalul sezonului, când Keith o să-şi dea seama

ce se întâmplă aici şi te va da oricui e dispus să liciteze pentru tine. O să mă asigur personal că preţul tău o să fie unul uşor accesibil.

Oftează, apoi continuă:

— Ştii, mi-ar fi plăcut să ne cunoaştem în alte circumstanţe, ţinând cont că eşti o adevărată figură. Dar cine aş fi eu dacă nu l-aş împiedica să-şi distrugă viaţa? Altfel ar fi stat lucrurile dacă nu erai aici. Asta e insula pe care orice femeie se transformă în marfa şi nimic mai mult, ai înţeles?

Îmi strâng buzele, privindu-l rece şi distantă, ca şi când cuvintele sale nu m-ar putea atinge niciodată.

— Dacă Keith îşi va dori să mă includă în licitaţie… aşa să fie, mormăi.

— Aşa să fie, mă îngână, buzele sale arcuindu-se într-un zâmbet răutăcios.

Ochii lui se mijesc ameninţător, înainte să se întoarcă pe călcâie şi să dea să plece, vocea mea fiind cea care îl opreşte cu spatele, când îi spun categoric:

— Nepotul tău o să fie bântuit de mine, Drew. Crezi că el o să fie cel care o să mă nenorocească? Ei bine, gândeşte-te că eu l-am nenorocit de o mie de ori mai rău.

— Cum aşa? mă întreabă curios, uitându-se la mine peste umăr.

— Întreabă-l, îi cer serioasă. Chiar dacă acum sunt închisă aici, ştiu ce simte pentru mine şi nu o să-i treacă cu apă rece.

— Eşti sigură că ştii ce simte el?

La fel de sigură cum ştiu ce încearcă Drew să facă. Întrebarea lui şi tonul pe care o spune are scopul de a mă împinge să mă îndoiesc că, într-adevăr, ştiu exact ce simte Keith pentru mine.

Însă colivia asta nu înseamnă nimic, aşa cum crede el. Sunt ferm convinsă că mă iubeşte şi nici măcar gratiile în spatele cărora sunt încuiată nu sunt capabile să mă facă să mă îndoiesc de sentimentele lui.

— De ce crezi că sunt aici, în primul rând? i-o întorc. Poate că nu ştie cum să-şi exprime furia şi sentimentele, dar la finalul zilei, adevărul e acelaşi.

— Da, aprobă amuzat. Eşti aici pentru că l-ai trădat.

— Nu, îl contrazic. Sunt aici pentru că i-am frânt inima.

Acesta se întoarce încet cu faţa spre mine, chipul lui fiind lipsit acum de orice urmă de amuzament. Profit de ocazie şi mă trag la margine, agăţându-mă cu mâinile de barele puternice din fier ca să mă ridic în genunchi.

— Astfel, am o întrebare pentru tine, Drew, îi spun senină, iar privirea îi devine vigilentă. Poate că vei reuşi ce ţi-ai propus şi mă vei vinde, cu sau fără voia lui, dar oare banii pe care îi vei obţine pe mine vor vindeca sufletul defect al nepotului tău?

Capitolul 39

Pe măsură ce efectul morfinei trece, durerea se transformă în ceva sâcâitor şi greu de îndurat. Şchioapăt, în timp ce înconjor colivia de mai multe ori, în încercarea de a suporta mai uşor ravagiile pe care glonţul lui John le-a făcut coapsei mele.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Nu cu glonţul, ci cu John. Mă întreb dacă mai este pe insulă, dacă îşi face griji. Probabil că nu. E destul de evident pe care dintre noi doi îl crede Keith şi căruia îi ţine partea, iar eu nu sunt aceea.

Oare de cât timp stau aici? Îmi las capul pe spate, cu ochii pe tavanul din sticlă. Încă e lumină, dar cerul a prins culori roşiatice, dovadă că soarele e pe cale să apună.

Gemând, îmi sprijin fruntea de bara rece de care mă ţin cu ambele mâini. Răceala ei, însă, nu stinge nici pe departe focul din gâtul meu şi nici nu-mi răcoreşte trupul încins şi transpirat. După o zi întreagă de stat în soare, niciodată nu mi-a fost mai sete decât acum. Sticla de la marginea coliviei, în care apa probabil e caldă, ţinând cont că a fost adusă cu ceva timp în urmă, parcă mă strigă şi aş da-o gata într-o singură secundă dacă aş fi atât de uşor de prostit.

Câteodată, îmi urăsc încăpăţânarea. Sunt conştientă că ar fi fost de un milion de ori mai uşor să mă supun, să mă aplec în genunchi şi să-

mi mănânc prânzul ca o fată cuminte. Chiar dacă sunt prizonieră acum.

Keith s-a asigurat că primesc o porţie consistentă de *foie gras,* care să-mi ia ochii şi să-mi testeze grozav limitele.

Nu! Plescăind din buzele uscate, îmi întorc privirea de la farfurie şi de la sticlă, amenințându-mă în gând că o s-o păţesc în cazul în care mă ating de ele. Nu o să mai ies niciodată de aici.

Fir-ar!

Un foşnet mă face să-mi redeschid ochii şi să-i îndrept spre Keith. Printre şuviţele de păr umed de transpiraţie îl urmăresc cum se apropie de colivie şi se uită lung la farfuria neatinsă, înainte să pufăie ofticat.

— Vrei neapărat să mori sau care-i faza? mă întreabă cu un calm înşelător, sub care îşi ascunde nervozitatea.

— Tu vrei să mor? îl chestionez la rândul meu, încă sprijinită de bare.

— Nu, Ellie. Nu vreau să mori.

Oftând, îmi las din nou capul pe spate. E clar că nu a venit să mă scoată de aici, ci doar să se holbeze la mine.

— Ai nevoie la toaletă? vrea să ştie.

— Ce? întreb cu o surprindere batjocoritoare, lipindu-mi palma de piept în mod teatral. Nu îmi dai o găleată în care să-mi fac nevoile?!

Keith îşi mijeşte iritat ochii strălucitori.

— Nu fi ridicolă, iubito!

— Tu eşti cel care m-a închis într-o colivie de aur, la propriu! Care dintre noi e mai ridicol?

Îi trântesc un rânjet pe măsura ironiei cu care îl tratez şi iau hotărârea de a mă aşeza în fund cu un geamăt pe care nu reuşesc să-l reprim la timp şi care îi atrage maniacului atenţia asupra mea.

— Ai dureri? vrea să ştie, de data asta folosindu-şi tonul îngrijorat. Te doare?

Privirea lui aprinsă îmi cercetează în amănunt faţa, aşteptând un răspuns sincer. Mă bulversează. El e cel care mă ţine aici şi tot el e cel care se pomeneşte îngrijorat pentru mine? Nici măcar nu se străduieşte să mascheze ceea ce e evident în glasul lui, care acum parcă mă mângâie pe dinăuntru.

Sunt tentată să-i trântesc un alt răspuns ironic, însă las armele jos. Chiar mă doare. Durerea puternică din coapsă începe uşor să-mi acapareze întregul picior şi să-l amorţească până în vârful degetelor. Nu face decât să-mi înrăutăţească şi mai mult situaţia.

Dar refuz să dau afirmativ din cap. Îmi amintesc că fix asta îşi doreşte şi, în astfel de circumstanţe, să-i ofer satisfacţie e ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac. Într-un fel sau altul, o să fie nevoit să mă scoată, pentru că nu o să-i dau de ales.

— Trebuie să te hidratezi, iubito, îmi spune serios.

Cu coada ochiului îl observ cum îşi strecoară

mâna înăuntru, apucă sticla cu apă şi o ridică spre mine. Aproape că mă face să pufnesc. Chiar are impresia că o să rezolve ceva cu asta?

— Nu sunt iubita ta, replic enervată. Am încetat să mai fiu din momentul în care m-ai aruncat într-o cuşcă.

— Te înşeli. Te-am sărutat… Adică, peste tot, în special între picioarele alea nemernice. Ţi-am tras-o, apoi te-am primit în patul meu… în concluzie, eşti a mea. Acum, ia sticla asta şi bea-o pe toată!

Nervoasă, îmi aplec privirea spre sticla din mâna lui şi strâng din dinţi, tentaţia fiind atât de mare încât abia rezist. Îmi simt mâna tremurând, dornică să o apuce şi s-o stoarcă în întregime, până la ultima picătură. Mi-e foarte sete! Încep să văd scântei în faţa ochilor.

Înainte să-mi dau seama ce fac, deja smulg sticla dintre degetele lui şi îi arunc capacul, pregătită să o duc spre gură. Printre gene îl văd zâmbind mulţumit şi, brusc, mă simt ca un câine dresat.

La dracu’ cu asta!

Când se aşteaptă mai puţin, arunc sticla spre el, aceasta lovindu-se cu putere de gratii şi împroşcându-l cu apă peste faţă şi pe cămaşa lui impecabilă.

— Du-te dracu’! zbier. Să te ia naiba, ticălos afurisit ce eşti!

Mârâind, Keith îşi şterge obrajii cu dosul

palmei, îndepărtând excesul de apă cu care l-am lovit şi care, în mod dezamăgitor, nu-mi aduce nicio satisfacţie. Dimpotrivă, mişcarea pe care am făcut-o dă startul unui val de furie pe care nu reuşesc să-l stăpânesc şi care îmi încinge sângele mai tare decât a făcut-o soarele până acum. Dacă gratiile nu m-ar ţine departe de el…

— Dă-mi drumul!

— Nu! se răsteşte.

— Lasă-mă să ies! strig mai tare.

Pieptul mi-e cuprins dintr-odată de palpitaţii ce nu-mi sunt întocmai străine. Nodul pe care l-am simţit până acum în stomac se mută în gât, tăindu-mi graiul şi răsuflarea, şi mă trântesc pe spate, sufocată. Prin sângele ce-mi pompează cu putere în urechi, îl aud pe Keith înjurând grosolan, iar colivia ajunge să se învârtă cu tot cu mine, imaginea clară a cerului de deasupra mea pâlpâind în faţa ochilor înlăcrimaţi.

Intensitatea atacului de panică pe care îl sufăr e mult mai mare decât tot ce am trăit până acum. Inima îmi bate cu putere în piept, parcă vrând să spargă cutia toracică şi nici măcar braţele lui Keith, ce mă apucă zdravăn şi mă smulg de pe podeaua coliviei, nu sunt capabile să mă împiedice să cad în gaura neagră ce se deschide sub noi.

Timpul devine nimic pentru o clipă. Din colivie, ajung miraculos cu capul pe o pernă, întinsă pe salteaua moale a unui pat real. De braţul meu atârnă furtunul unei perfuzii aflate

lângă pat. Ceea ce mă înconjoară, însă, nu e mobilierul unui cabinet din clinica insulei, ci al unui dormitor master pe care nu-l cunosc, dar care cumva îmi pare familiar.

Habar nu am cum am ajuns aici, ţinând cont de faptul că mă îndoiesc că am leşinat cu adevărat, dar nici nu-mi pasă. Poate că nu e locul pe care l-aş fi preferat după toate astea, însă e mai favorabil decât colivia. Detest colivia aia.

Clipesc de câteva ori, genele mele măturând perna pe care capul meu stă, abia apoi îmi fac curaj să mă întorc pe spate şi să-l caut pe Keith cu privirea.

— Nu te mişca prea mult. O să-ţi scoţi perfuzia.

Îl găsesc stând în dreptul peretelui din sticlă care, cel mai probabil, are privelişte spre partea din spate a vilei şi spre Eden. Ăsta nu e dormitorul lui, dar cu siguranţă e în vila Elitei. Dormitoarele din vila fetelor sunt mai diferite, mai mici şi decorate mai… feminin.

— Deci, am fost exilată din dormitorul conjugal, constat cu voce tare, râzând amar. Minunat!

Acesta se întoarce încet cu faţa spre mine, având o expresie distantă.

— Asta o să fie camera ta până la licitaţie, mă informează.

— Şi apoi? îl întreb curioasă, cu toate că nu-mi doresc cu adevărat un răspuns la asta.

Sinceră să fiu, mi-e puţin teamă de ce ar putea să-mi spună. Ăsta e prilejul perfect în care Drew să se strecoare în mintea lui şi să-l convingă să mă treacă pe *acea* listă.

— Nu ştiu, mormăie. Încă mă gândesc.

— Gândeşte mai repede! mormăi. Cred că merit să ştiu ce urmează să se întâmple cu mine.

— De fapt, Ellie, nu meriţi, mi-o retează iritat. În schimb, ai merita să te arunc laolaltă cu celelalte.

Sunt nevoită să-mi strâng buzele într-o linie dreaptă, ca să nu dau glas cuvintelor usturătoare ce-mi vin pe limbă cu viteză.

— Fă-o, îl provoc, controlându-mi cu grijă tonul. Nu-mi pasă.

Îmi ridic mânioasă privirea în tavan, incapabilă să-l mai privesc acum. Reuşeşte să-mi frângă inima doar stând acolo şi îndoindu-se în continuare de mine… Uitându-se la mine ca la o trădătoare.

— Nu mă lua cu de-astea, Ellie! pufneşte. Nu sunt prost!

— Ba eu cred că eşti cel mai mare prost, i-o trântesc sec. Eşti manipulat de un prost şi mai mare ca tine, care probabil acum trăieşte cu impresia că o scape basma curată cu ce mi-a făcut. Dar se înşală, să ştii! Nu o să mă las până nu o să plătească pentru tot. Apoi n-ai decât să faci ce naiba vrei. Vinde-mă! Să vedem dacă banii o să-ţi ţină de cald când o să te trezeşti din nou

singur.

Keith chicoteşte, parcă amuzat de ceea ce i-am spus cu atâta seriozitate. Mă face să-mi îndrept din nou privirea spre el, confuză. Am impresia că nu mai e în toate facultăţile mintale, asta dacă a fost vreodată.

— Tu n-ar trebui să încerci să mă convingi de nevinovăţia ta, în loc să mă şantajezi emoţional? întreabă pe un ton distrat, ba chiar jucăuş, năucindu-mă de-a binelea. Spui că John mă manipulează, dar tu ce încerci să faci? Ataci unde mă doare cel mai tare, în speranţa că asta o să-ţi salveze pielea, ceea ce te face să fii mai nemernică decât el.

Ridic vag dintr-un umăr.

— Fiecare cu calităţile lui.

— Da, fiecare cu calităţile lui, mă îngână. Să-ţi spun cum vor sta lucrurile de azi înainte, iubito. Nu o să faci nimic din ce ţi-ai propus. Dacă măcar încerci să joci murdar pe la spatele meu, o să te usture mai tare. Crezi că până acum am fost rău? mă întreabă, arcuindu-şi sprâncenele cu o curiozitate falsă. Imaginează-ţi numai cât de rău o să fie în cazul în care mă mai trădezi vreodată.

Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Oare există lucruri mai rele decât colivia aceea? Dacă judec după ceea ce-mi spune, probabil că mai are în minte câteva idei prin care să mă pedepsească, dar nu cred că o să poată să mă frângă mai tare decât o face simpla lui privire în clipa asta. Se uită

la mine ca şi când n-aş fi nimic pentru el, decât o jucărie. Se uită la mine exact cum se uită şi la celelalte fete.

— Singurul lucru care nu o să se schimbe este ceea ce simt pentru tine, chiar dacă te-ai dovedit a fi cea mai proastă investiţie pe care am făcut-o vreodată, replică tăios, livrându-mi lovitura de graţie când mă aştept mai puţin.

Aproape îmi vine să mă ghemuiesc în pat, ca să mă apăr de impactul cuvintelor sale. Mă întreb cât de tare mai e în stare să mă lovească. Am înţeles că nu are încredere în mine şi m-am împăcat cu gândul. Am înţeles şi că nimic din ce am avut noi nu o să mai fie la fel şi încă mă străduiesc să mă obişnuiesc, dar într-adevăr e necesar să-mi spună toate astea?

Niciodată nu m-a făcut să mă simt mai… nefolositoare. Simpla lui privire mă face să cred că sunt atât de vinovată pe cât mă crede el, deşi în adâncul meu ştiu că n-am greşit cu nimic. Abia mă mai pot uita la el, fără să simt cum îmi sfâşie pieptul pe dinăuntru.

— O voi trimite pe dr. Lopez să-ţi scoată perfuzia şi să-ţi schimbe bandajul. Peste o oră te vreau la masă.

Deschid gura să spun ceva, însă părăseşte dormitorul înainte să apuc să articulez vreun cuvânt. De îndată ce uşa se trânteşte în spatele lui, se închide şi gura mea.

Şi, aşa cum a promis, după doar zece minute,

dr. Lopez intră în încăpere, având în mână o trusă de prim ajutor şi pe faţă o expresie serioasă, de femeie profesionistă. Fără să mă salute sau să spună ceva, se apropie de pat şi îmi scoate perfuzia, punând în locul ei un plasture.

Apoi, cu o grijă ridicolă, mă îndeamnă să mă ridic la marginea patului şi îmi scoate bandajul ce până acum mi-a strâns coapsa, în timp ce eu îmi menţin privirea pe chipul ei concentrat. Prefer să mă uit la ea, decât să văd cu proprii ochi ceea ce mi-a făcut nemernicul acela. Nu pentru că aş fi îngrozită de o rană pe care femeia din faţa mea a suturat-o cum a putut mai bine, cât timp am fost leşinată, ci pentru că mă îngrozeşte gândul că e o dovadă suficientă a nevinovăţiei mele, iar Keith refuză să o vadă. Ar demonstra cât de ignorant este.

Cu lacrimi în ochi, aştept ca doctoriţa să îmi pună un bandaj nou, după ce îmi dezinfectează locul în care glonţul lui John a pătruns. Nici măcar nu mai ofer atenţie faptului că durerea îmi amorţeşte întregul picior, pentru că… Ei bine, la finalul zilei, sunt o supravieţuitoare! Asta mai alină puţin dezamăgirea pe care o simt faţă de multe lucruri.

Adevărul este că neîncrederea lui Keith m-a spulberat mai tare decât a făcut-o întreaga aventură cu John. Până la urmă, inima nu e ceva ce poţi învălui în armură, ca nimeni să nu o atingă.

Proaspăt spălată, îmbrăcată şi fără tragere de

inimă, pornesc spre masă şchiopătând şi sprijinindu-mă de tot ce mă poate ţine dreaptă pe picioare. Mai mult sărind în piciorul stâng, străbat lent coridorul de la etaj, apoi cobor treaptă cu treaptă. Totodată, mă rog în gând ca John să nu-mi iasă în cale în seara asta.

Jos, la baza scărilor, Jordan aşteaptă să mă preia. Imediat ce ajung în dreptul lui, mâna lui mă prinde cu putere de braţ, susţinându-mă în drumul meu spre uşile din sticlă ce dau spre terasa din spate, iar câteva servitoare trec pe lângă noi agitate.

— Ce se întâmplă? întreb într-un final, curioasă să aflu ce e cu atâta panică. Vine regina Angliei să-i zboare lui Keith coroana de pe cap?

Ridicându-mi privirea spre bărbatul care mă ţine ca pe o handicapată, îl surprind pe acesta cu un zâmbet distrat pe buze – unul ce dispare de îndată ce îşi dă seama că tocmai l-am prins în flagrant, amuzându-se la una dintre glumele mele.

Prea târziu. L-am văzut deja.

— Sper că nu o să spui porcăria asta şi la cină! mă dojeneşte încruntat. Drew se aşteaptă la o discuţie serioasă. Are lucruri importante să vă spună.

— Importante, cum ar fi că suferă de cancer pulmonar în fază terminală şi asta o să fie ultima lui cină în familie, înainte să-l ia dracu'? îl chestionez cu speranţă în glas.

— Ai vrea tu!

Nu neg. Cred că ăsta e singurul lucru pe care mi-l doresc, în afară de cel evident deja: John să sufere şi el de aceeaşi boală.

— Oricum, de unde naiba îţi vin toate astea?

Ridic din umeri.

Îmi dau seama că nu e niciuna dintre variante abia când ieşim din vilă şi observ masa lungă ce a înlocuit-o pe cea normală, iar pe fete ocupând partea din dreapta, vizibil tensionate de prezenţa lui Drew – aşezat strategic în capul mesei, ca un şef.

Scanez curtea cu rapiditate, căutându-l pe John. Din fericire, nu-l văd pe nicăieri, nici la masă şi nici în picioare. În schimb, îl văd pe Keith privindu-mă din celălalt capăt al mesei, cu o atitudine înfumurată şi ameninţătoare, de parcă ar încerca să-mi transmită cu puterea minţii un „stai dracului cuminte!”

Îl las pe Jordan să mă conducă spre singurul scaun liber de lângă fete, poziţionat între Reina şi Keith. Pe cealaltă parte a mesei, adică faţă în faţă cu ele, cei patru membri ai Elitei aşteaptă tăcuţi şi relaxaţi să se servească cina.

Mă aşez cu o bufnitură uşoară şi zâmbesc strâmb spre blonda de lângă mine, ce nu se mai opreşte din holbat.

— M-am accidentat la fotbal, mă scuz.

Brunetul din dreapta mea îşi drege zgomotos glasul, trăgându-mi o privire urâtă. De data asta parcă vrea să-mi transmită că n-are chef de

glume, ceea ce probabil e adevărat. Nici nu arată ca şi când ar avea.

— Am minţit, îi mărturisesc Reinei, iritată. Mi-a intrat un glonţ în picior, când am încercat să fug.

Apoi îi trag şi eu o privire lui Keith, întrebându-l un „e mai bine acum?”, pe care sigur nu-l apreciază. Ochii lui verzi continuă să mă înjunghie în coastele pline de vânătăi.

— Ellie, ţi se pare că am chef să-ţi ascult ironiile în seara asta?

— Îmi cer scuze, domnule. N-am vrut să vă incomodez. Nu ştiam că e o cină formală. Mi-aş fi pus rochia de bal.

— Taci, mi-o retează sec.

Ochii lui cad de pe faţa mea, în decolteul maioului banal pe care l-am îmbrăcat, apoi pe după colţul mesei, pe pantalonii scurţi şi, într-un final, plescăie nemulţumit.

— Cred că te puteai descurca mai bine, comentează.

Zâmbesc. Cam forţat, dar depun eforturi serioase să o fac, dat fiind faptul că mă doare. Atât pot să-i mai ofer. O grimasă ce nu-l mulţumeşte deloc pe ticălosul care şi-a propus să-mi facă viaţa amară, mai ales în seara asta.

Ce vrea de la mine, de fapt? Îmi cere să tac, apoi mă provoacă să răspund comentariului său răutăcios despre ţinuta pe care am ales s-o port, în defavoarea tuturor rochiilor superbe din şifonier.

În principiu, vrea să-i vorbesc sau să-mi ţin gura?

Nu apuc să-mi dau seama. Când Drew se ridică de la masă şi bate uşor din palme ca să atragă atenţia, devin mai interesată de orice are de gând să spună el, decât de conflictul dintre mine şi Keith. Bănuiesc că există un motiv pentru care ne-am adunat aici şi pentru care toate fetele au fost invitate, iar eu sunt mai mult decât curioasă să-l aflu.

— Săptămâna viitoare vor veni primii noştri oaspeţi, ne informează bărbatul cu o mină serioasă. Este vorba despre nişte oameni de prestigiu, importanţi pentru noi, aşa că avem pretenţia ca fiecare dintre voi să se comporte ca atare. Nu sunt nişte oameni de care să ne lipsim sau în faţa cărora să ne facem de ruşine, aşa că orice abatere sau greşeală de-a voastră o să fie pedepsită usturător, fără excepţii.

Privirea mi se întoarce spre Ryder, ce răstoarnă din greşeală un pahar gol, făcând zgomot. Drew se opreşte din vorbit şi absolut toate perechile de ochi se întorc spre el, dar şatenul se uită într-o singură direcţie: Angel. Blonda de pe partea cealaltă a Reinei îşi ţine capul aplecat, jucându-se pierdută cu degetele în poală.

Şi aş minţi dacă aş spune că nu văd pe faţa lui ceva ce-mi pare cunoscut. S-a îndrăgostit de ea. Bineînţeles, asta în cazul în care vreunul dintre ei e capabil de aşa ceva. Am cam început să mă îndoiesc că bărbaţii din faţa mea sunt în stare să

simtă ceva şi pentru altcineva, în afară de ei înşişi.

Cert e că Ryder arată ca un bărbat îndrăgostit şi pe deplin nemulţumit de ceea ce se întâmplă.

— Aşadar, fetelor, îşi reia Drew discursul, ca şi când nici n-ar fi fost întrerupt, mă aştept la o prestaţie ca la carte. Vreau să zâmbiţi. Vreau să conversaţi cu ei, dacă aceştia îşi doresc să converseze cu voi. Vreau să fiţi amabile şi seducătoare, să-i faceţi să fie generoşi.

— Dar fără atingeri, intervine Keith pe un ton platonic, reducându-l pe unchiul său la tăcere. Fără îmbrăţişări. Fără săruturi şi fără sex. Niciunul dintre ei nu are dreptul la astfel de gesturi de afecţiune din partea voastră, până nu sunt dispuşi să facă o ofertă şi să plătească. Paznicii noştri se vor asigura că îşi vor ţine mâinile acasă şi că nu veţi fi puse în situaţii stânjenitoare, aşa că nu aveţi de ce să vă temeţi.

— În afară de faptul că urmează să fim vândute unor străini, nu?

Întrebarea vine din gura Miei şi, sinceră să fiu, mă aşteptam să comenteze. Niciodată n-a ştiut să-şi ţină gura şi cu siguranţă nu o să înceapă tocmai de acum să facă uz de puţina inteligenţă pe care o are şi să se autoconserve.

— De unde ştii că nu o să-ţi placă? o întreabă Keith relaxat, sprijinindu-se de spătarul scaunului său. Cei care vor veni săptămâna viitoare nu sunt genul de oameni de care ar trebui să vă temeţi. De ce credeţi că sunteţi numite „mirese”, nu „târfe”?

Sau ţi se pare că aici e bordel? Ce dracu’ crezi că suntem noi? Peşti?

O văd cu coada ochiului pe Mia cum încremeneşte, cu ochii fixaţi pe faţa frumoasă şi crispată a brunetului.

— Aici vorbim despre o afacere de milioane de dolari, nu de prostituţie ieftină, fetiţo, mârâie enervat. Sunteţi de două luni aici şi încă nu aţi înţeles ideea!

— Calmează-te, Keith! îi cere Drew, cu o mină liniştită. Dacă ţipi la ea, nu rezolvi nimic. Din contră, o sperii mai tare.

— Ei bine, n-aş ţipa, dacă ar avea grijă ce dracu’ scoate pe gura aia! Dar… oftează, încercând să se calmeze, o să fiu scurt şi clar. Termenul de „mireasă” nu e pus la nimereală, doar ca să îndulcească puţin situaţia. De ce credeţi că sunteţi ţinute în puf acum? Dacă voiam să vând sclave sexuale unor perverşi, camerele voastre ar fi fost, de fapt, un subsol întunecat şi rece. Clienţii noştri sunt oameni respectabili. Vor o soţie pe care s-o arate lumii. Vor o femeie frumoasă şi tânără lângă ei şi, ca să obţină asta, sunt dispuşi să plătească bani frumoşi. Veţi pleca de aici milionare, dacă nu miliardare. Veţi avea ceea ce nu aţi avut niciodată, nici măcar în cele mai dulci vise ale voastre.

— Dar… cum te aştepţi să ne împăcăm cu asta, când există posibilitatea să fim date unor boşorogi?

Întreabă Roxette contrariată, clătinându-şi capul cu păr ondulat în repetate rânduri.

— Dumnezeule! geme brunetul, prinzându-şi baza nasului între degete.

— Există o limită de vârstă pe care nu o încălcăm niciodată, explică Micha, la fel de serios ca toţi ceilalţi. Niciunul dintre ei nu e trecut de treizeci de ani.

— E mult, replică o alta, nu-mi dau seama care.

E prea departe ca să o pot vedea, dar e clar că reuşeşte să încingă nişte spirite. Keith loveşte uşor marginea mesei, arătând de parcă nu şi-ar da seama că, printr-o minune, mâna lui a ajuns peste a mea, iar degetele sale mă strâng puternic. Se agaţă de ea ca de o ancoră ce ar putea să-l calmeze, înainte să facă vreo prostie.

— În regulă, bombăne. Am terminat cu tâmpenia asta.

Se ridică de la masă când mă aştept mai puţin şi, cu o expresie tăioasă, se răsteşte acid:

— Fetelor, mă doare fix în cot de ce naiba vreţi voi! Sunteţi aici şi sunteţi proprietatea Elitei. Dacă noi considerăm că trebuie să plecaţi astăzi sau mâine, asta o să faceţi. Atâta timp cât sunteţi sub aripa noastră, veţi face ce naiba credem noi de cuviinţă că trebuie să faceţi, fără comentarii. După încheierea sezonului, depinde doar de voi dacă viaţa voastră o să fie un infern nesfârşit sau un paradis meritat!

O liniște apăsătoare se așterne asupra mesei, iar eu nu-mi mai găsesc curajul de a-mi ridica privirea la el. Mă întind spre paharul de șampanie destinat mie și îl apuc de picior, însă nu apuc să-l și ridic. Palma lui Keith se așază peste gura paharului elegant, ținându-l pe loc, în timp ce ochii lui verzi mă pârjolesc de avertizare.

— Fără alcool, păpușă. Ai fost împușcată, dacă îți mai amintești.

Abandonez misiunea și îmi retrag mâna ca arsă, trezindu-mă rușinată de propria-mi îndrăzneală. Să-l ia naiba!

— Acum, continuă, mutându-și privirea spre celelalte fete, dacă am lămurit acest aspect, țin să vă informez că prețul vostru pornește de la două milioane de dolari americani. Nici mai mult, nici mai puțin. Prin urmare, faceți cumva să vă meritați banii și zâmbiți! Tocmai ați câștigat la loterie!

Își încheie tirada cu o idee mai calm și, imediat ce se asigură că niciuna dintre ele nu-și mai deschide gura, se reașază pe scaun, asemeni lui Drew, făcând semn personalului de dincolo de masă să servească cina.

Și, cât timp îi este servită o porție consistentă de risotto cu creveți, îmi adun tot curajul și îl fac să-și întoarcă fulgerător ochii spre mine când întreb cu glas tare ceea ce ar putea însemna un milion de lucruri:

— Care e prețul meu?

Capitolul 40

Keith ajunge să mă privească uluit, ba chiar puţin descumpănit. Întrebarea mea cu nenumărate substraturi pare să-l prindă cu garda jos şi să-l tulbure mai tare decât mă aşteptam. Mai exact, se uită la mine de parcă l-aş trăda din nou şi mă simt oarecum vinovată.

Dar ştiu ce am spus şi de ce am spus-o. E timpul să-mi analizez toate opţiunile, inclusiv pe asta. Sunt conştientă că, dacă comportamentul lui nu se va schimba curând, voi prefera să mă retrag din peisaj. Nu aş suporta să devină agresiv cu mine. Nu fizic, dar şi tortura psihică la care mă supune acum, prin simplul fapt că mereu se uită la mine ca la o dezertoare, e tot un soi de agresiune.

Şi probabil că el a înţeles că iau licitaţia ca pe o opţiune, căci arată de-a dreptul năucit. Obrajii i se înroşesc, iar privirea îi devine tăioasă ca o lamă.

— Poftim? întreabă nesigur.

La naiba! îmi strâng pleoapele şi buzele, nevenindu-mi să cred că sunt nevoită să repet. Nu-mi face nicio plăcere, mai ales când ceilalţi sunt cu ochii pe mine.

— Care e preţul meu? Ţinând cont că nu sunt virgină, nu sunt nici blondă şi nici înaltă şi slabă, bănuiesc că nu valorez două milioane.

Mânios, îşi strânge pumnii pe suprafaţa mesei,

de-o parte şi de alta a farfuriei sale, uitându-se la mine din ce în ce mai şocat. Încep să-l înţeleg tot mai puţin.

— Încă discutăm despre asta, intervine Drew pe un ton calm.

Îmi ridic buimacă privirea asupra lui. Bărbatul stă în picioare în faţa scaunului său şi simt cum mi se frânge sufletul.

Încă discută despre asta? Asta înseamnă că au discutat măcar o dată despre ideea de a mă include? Ei bine, asta da dezamăgire. Nici măcar nu mai găsesc îndrăzneala de a mă uita în ochii brunetului de lângă mine.

— Taci. Dracului. Din. Gură!

Mârâitul turbat al lui Keith nu e pentru mine, ci are ţintă direct spre Drew – a cărui faţă cade peste cina lui de uimire. Mai multe icnete umplu liniştea de la masă, iar privirile celorlalţi patru bărbaţi devin deodată vigilente. Toţi se uită stupefiaţi la Keith, probabil şocaţi de tonul cu care i-o retează unchiului său.

Abia acum se simte cine e adevăratul şef de aici şi nu, nu e Drew. Nici pe departe.

Când îmi întorc ochii spre el, tresar pe scaun. Se uită din nou la mine şi nu o face oricum. Parcă ar tăia în carne vie.

— În casă! îmi ordonă scurt. Acum!

Înghiţind în sec, mă supun şi mă ridic de pe scaun cu greu, ţinându-mă strâns de marginea mesei. Dar nu apuc să şi pornesc de una singură

spre intrare. Keith sare în picioare şi mă prinde strâns de braţ, smucindu-mă spre el să ies din spaţiul strâmt dintre scaun şi masă, apoi mă trage spre uşi, părând să uite complet de faptul că sunt rănită şi piciorul drept refuză să coopereze. Aproape mă prăbuşesc în urma sa, ţopăind pe piciorul stâng şi abia atingând cu cel drept terasa pavată cu piatră.

— Mai încet! zbier disperată.

Inima mi-o ia la goană în piept, accelerată de adrenalină şi nervi. Îmi vine să plâng, mai ales când Keith nu îşi ia răgazul de a avea răbdare cu mine. Enervat, se răsuceşte pe călcâie şi mă ridică pe braţe, prinzându-mă chiar de coastele dureroase unde stau aşternute cele mai îngrozitoare vânătăi din lume.

— Au!

Fără să rostească vreun cuvânt, mă îndeasă în vilă şi porneşte cu paşi repezi spre cea mai apropiată încăpere care ar putea să ne ofere intimitate – sala de conferinţe.

Camera e cufundată în întuneric când dăm buzna. Neobosindu-se să aprindă lumina, Keith trânteşte uşa cu piciorul, înainte să mă pună jos şi să mă lipească de ea, cuprinzându-mi ambele încheieturi ale mâinilor pe care le desprinde cu forţa de pe gâtul lui, urmând să le răstignească deasupra capului meu. Curând, ajunge să planeze deasupra mea, mare şi înfricoşător, răsuflând furtunos pe nas. Îi disting cu greu trăsăturile feţei,

aplecată la acelaşi nivel cu a mea şi aproape înghit cuvintele următoarei sale întrebări:

— Ce naiba îţi închipui că faci?

Rămân perplexă. Din poziţia asta, sânii mi se apasă greu pe pieptul lui tare de fiecare dată când inspir şi o fac des. Respiraţia mea e la maximum de accelerare, mânată de furie şi teamă.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Keith al meu, dar bărbatul din faţa mea nu mai e el. Parcă ar fi fost mestecat de bruta care acum îmi striveşte încheieturile între degetele puternice.

— Încerci cumva să mă în unghii din nou pe la spate? mârâie, răsuflând aer fierbinte peste faţa mea.

— Nu, mormăi fără vlagă, puţin înspăimântată încotro o ia discuţia asta. Eu…

— Ştiu ce vrei să faci, Ellie, dar nu o să se întâmple, mi-o trânteşte. Ia-ţi gândul!

De fapt, mă îndoiesc amarnic că ştie.

— Dacă tot te-ai folosit de mine ca să-şi salvezi pielea, măcar fă-o până la capăt! Nu fi laşă! Nu poza în victimă tocmai acum. E prea târziu să te mai ascunzi după deget.

Mă uit buimacă la el, străduindu-mă să-l disting în întuneric şi, totodată, să înţeleg la ce se referă.

— Nu ştiu ce…

Acesta mă împunge cu propriul corp în uşă, oprindu-mă din vorbit.

— Un singur lucru vreau de la tine, Elena,

rosteşte apăsat, ca o ameninţare. Încetează să mă mai tratezi ca pe un prost. Am fost prost destul. Mai slăbeşte-mă!

Deschid gura să-i cer să nu-mi mai spună pe întregul prenume, dar mă răzgândesc. Probabil ăsta e ultimul lucru de care ar trebui să mă îngrijorez acum.

— Mi-ai jucat în strună, ai făcut-o pe îndrăgostita, mi te-ai dăruit, sperând că asta o să te scape din situaţia în care eşti, dar când a apărut Drew cu pretenţia de a te băga la licitaţie, te-ai panicat. Am înţeles. Acum ar trebui să-ţi joci rolul prostesc până la capăt. Ştim amândoi că eşti orice, numai rănită nu.

Aşadar, asta e impresia lui. Asta e explicaţia pe care a găsit-o singur la tot ce s-a întâmplat cu John şi cu fuga prin junglă. Mă îndoiesc că se putea înşela mai tare şi sunt gata să i-o spun şi lui, dar mă răzgândesc din nou. Oricum nu cred că m-ar asculta. Deşi i-am spus tot adevărul pe care îl ştiu, continuă să nu mă creadă.

Iar eu m-am săturat să mai încerc. Nici nu m-am străduit prea tare, ce-i drept, dar refuz să-mi consum energia cu cineva care a ajuns deja la o concluzie.

Şi sunt tentată să-i confirm proasta impresie despre mine, însă nu merită nici măcar efortul ăsta. E suficient să ştiu în sinea mea cine e adevăratul trădător dintre noi doi.

— Îmi pare rău, Elena, dar eşti nevoită să mai

rămâi cu noi până la încheierea sezonului, mă informează, retrăgându-se cu un pas şi eliberându-mi mâinile.

— Apoi? Ce se va întâmpla apoi?

— Orice vreau eu. Nu-mi doresc lângă mine o sociopată care e capabilă să întreacă orice limită, ca să îşi atingă scopul, dar nu există ceva cu care să nu mă descurc. Dă-mi un an şi promit că o să distrug orice fărâmă din tine!

Strâng din dinţi, simţind junghiul cuvintelor sale pătrunzând prin carnea mea şi înfigându-se în piept, ca o săgeată. Ar fi fost mai uşor de îndurat dacă ar fi tras cu arbaleta. Nici măcar rana din picior sau impactul glonţului, pe care încă mi-l amintesc la perfecţie, nu a durut mai tare ca croşeul de dreapta pe care tocmai îl primesc, metaforic vorbind.

Norocul meu că în încăpere e prea întuneric ca să-mi vadă lacrimile din ochi. Niciodată n-am urât un cuvânt mai tare şi e pentru a doua oară când Keith mă asociază cu el. Poate că, cine ştie, chiar sunt o sociopată.

Astfel s-ar explica de ce am sentimente pentru bărbatul ăsta, căci numai cineva care nu e întreg la minte ar putea să-l iubească.

— Să ne întoarcem la masă.

Mă fereşte din dreptul uşii când mă aştept mai puţin, apoi iese, lăsând-o larg deschisă. În schimb, eu mai poposesc puţin, tremurând în beznă şi luptându-mă cu izbucnirea pe care o simt vrând să

iasă la iveală şi să radă tot în calea ei.

Cine are un cuţit în spate acum?

După cinci minute lungi în care îmi conving lacrimile să se retragă, mă întorc la masă. Cu coada ochiului le văd pe fete servindu-şi cina în linişte şi în continuare tensionate, iar Keith şi Drew par să se certe din priviri.

Mă aşez stângace pe scaunul meu şi mirosul de mâncare mi se strecoară pe sub nări, înnebunindu-mi stomacul gol. Am uitat când a fost ultima oară când am mâncat ceva, însă nici de data asta nu sunt pregătită să mă înfrupt din ceea ce mi se oferă.

— Keith, începe Drew să vorbească, pe un ton încordat, cred că a venit timpul să revenim la a face afaceri în modul nostru obişnuit, curat şi calculat. Nu cred că vrei să işti un scandal între familii doar pentru că eşti prea încăpăţânat să faci ce e corect.

— Şi anume? întreabă brunetul, dezinteresat, luând o înghiţitură zdravănă din whisky-ul său.

— Elena trebuie să intre la licitaţie. Ordinele au fost clare şi nu cred că îţi doreşti cu adevărat ca ei să vină aici.

— Keith, intervine şi Trent, tensionat, uitându-se la brunet cu o privire plină de avertisment. Nu îi vreau aici.

— Nici eu, confirmă Micha. Drew are dreptate, amice. Dacă familiile vin aici, se va duce naibii tot. Situaţia scapă de sub control, prietene, şi o ştii şi

tu.

Însă, când mă uit la Keith, fix asta nu văd pe faţa lui. Îl priveşte pe blond plictisit, deloc îngrijorat de avertismentele pe care le primeşte. Oricine ar fi acele familii despre care se tot vorbeşte, nu sunt o îngrijorare pentru el. Din contră, am impresia că îl doare fix în cot.

— Sincer să fiu, am obosit să spun acelaşi lucru la infinit, mărturiseşte iritat, sprijinindu-se de spătar. Prin urmare, o să fac lucrurile mai simple pentru voi.

— Cum? întreabă Drew, curios.

— Cincizeci de milioane pentru Ellie.

— Poftim? se îneacă Ryder, tuşind în pumn.

Oferta pe care brunetul o pune pe masă lasă pe toată lumea fără grai. Fetele se uită uluite la el, la fel ca prietenii lui. Drew, însă, nu mai reuşeşte să-şi închidă blestemata de gură. Maxilarul lui aproape că se tăvăleşte în risotto-ul din farfuria sa.

— Îţi baţi joc de noi?! se răsteşte dintr-odată, lovind masa cu palma.

— Ţi se pare că am chef de glume? îl întreabă Keith retoric, înclinându-şi capul în felul lui caracteristic. Regulamentul nu spune nimic despre faptul că n-aş avea voie să cumpăr una dintre fete. Cincizeci milioane pentru Ellie şi încheiem chiar acum subiectul.

Cu răsuflarea întretăiată, mă uit înmărmurită la el, căutând pe chipul său vreo urmă că, de fapt,

chiar glumeşte când spune asta. Însă faţa lui e ca piatra, neclintită şi blocată într-o expresie cât se poate de serioasă.

E cu capul! Şi e pornit să mă facă să regret tot ce am făcut în viaţa asta.

— Voi plăti cash după cină, informează sec, trântind paharul pe masă. Acum e „mireasa” mea.

Cuvântul „mireasă”, alături de tonul ce lasă de dorit, întinde şi ultimul nerv pe care îl mai am neafectat. Simt cum îmi explodează o venă importantă din cap şi, fără să analizez situaţia, întreb:

— Şi dacă refuz?

Toate perechile de ochi se întorc brusc spre mine, mai puţin ai lui Keith. El se uită drept în faţă, încleştându-şi maxilarul în semn că m-a auzit şi că nu-i convine deloc.

— Părerea ta contează prea puţin, Ellie, mi-o retează nonşalant. Aşa că ţine-ţi gura şi mănâncă.

— Mai bine mă omori, decât să fiu „mireasa” unuia ca tine!

Cu lentoare îşi întoarce ochii verzi spre mine şi răceala cu care mă străpunge îmi îngheaţă sufletul.

— Nu te gândi că te iau pentru că ai fi o nevastă prea bună, ci pentru că eşti o amantă excelentă. Până la urmă, asta o să şi rămâi, o amantă. Cum spuneam, depinde de tine dacă viaţa ta o să fie un infern nesfârşit sau un paradis meritat, iar tu ai ales greşit.

Da, acum văd şi eu asta. Nici nu se putea să aleg mai prost decât atât. Însă mai văd un lucru în irisurile verzi care mă ard încetul cu încetul. Ăsta mi-e sfârşitul. Ăsta e momentul în care nu mai am de ales, decât să mă supun şi, deşi nu-mi oferă nici cea mai vagă satisfacţie, capitulez.

S-a terminat.

Şi tot ce-mi mai rămâne să fac este să încuviinţez din cap, ca să ştie şi el că a învins.

— Ridică-te! îmi comandă scurt.

Cu lacrimi în ochi şi înghiţind de nenumărate ori în sec, execut şi mă ridic, tremurând din toate încheieturile sub privirile şocate ale tuturor. Expresia Reinei e mila întruchipată. Bănuiesc că nici ei nu-i vine să creadă că am fost răpusă.

— În dormitorul meu! îmi cere Keith printre dinţi. Şi să nu te mişti de acolo până vin!

Încuviinţând iar, ocolesc masa şi pornesc cu paşi mărunţi spre intrarea în vilă, abţinându-mă din greu să nu izbucnesc în hohote chiar aici, în faţa tuturor.

Cumva, reuşesc să mă controlez şi după ce intru în dormitor şi închid uşa după mine, poziţionându-mă în picioare, lângă pat. E doar o chestiune de timp până lacrimile mi se retrag şi lasă în urma lor o uscăciune pe care o simt şi pe dinăuntru. Dacă până acum eram umplută până la refuz de emoţii în contradictoriu şi o herghelie de nervi îşi făceau de cap în stomacul meu, în momentul ăsta nu mai simt nimic. Goliciunea

apăsătoare ce le înlocuieşte e mult mai uşoară decât orice încercare emoţională pe care am simţit-o vreodată.

Când uşa se deschide, iar paşii grei îl poartă în dormitor, corpul nu mi se mai încordează ca altă dată. Cu faţa spre el, îl urmăresc tăcută cum se apropie de comodă şi înşfacă cravaşa, înainte să pornească spre mine, lovindu-şi cealaltă palmă cu vârful ei.

E supărat. Foc. E mânios şi întreaga lui faţă frumoasă e încordată la maximum.

— Ca să vezi! mormăie. Am ajuns exact de unde am plecat. Mai are vreun rost să spun că mi-ai stricat toată seara?

Nu-i răspund. Nici nu cred că aşteaptă vreun răspuns la asta. În schimb, mă uit fix în ochii lui, nicăieri altundeva. Dacă are de gând să mă lovească, ei bine, o să fie nevoit să o facă în timp ce se uită la mine, nu în altă parte. O să fie nevoit să mă confrunte.

Din regină, am ajuns „mireasă” şi mă îndoiesc că pot să mai decad. În cazul meu, „mireasă” e echivalentul unei supuse care urmează să o încaseze zdravăn pe degeaba.

— Pardon, rectific, se scuză. Mi-ai stricat toată viaţa. Mi-ai terfelit reputaţia în faţa tuturor. Acum toată lumea trăieşte cu impresia că, dacă tu mi-ai tras-o, o vor putea face şi ei. Şi o să dureze puţin până când va porni o revoltă, până când vor veni familiile pe capul meu şi îmi vor călca toată munca

în picioare.

Rămân la fel de tăcută, tentată fiind să-mi aplec privirea pe cravaşa din mâinile lui. Deja o simt muşcând din mine, pedepsindu-mă aspru pentru trădare. Nu e ca şi când nu m-ar fi atenţionat de mai multe ori că voi regreta amarnic, aşa că mă pregătesc pentru tot ce e mai rău.

— Dezbracă-te, îmi cere dintr-odată. Până la piele.

O fac. Fără să comentez. Sprijinindu-mă mai mult în piciorul stâng, prind tivul maioului şi îl scot pe cap, aruncându-l pe podea. Îl aud înjurând printre dinţi, dar nu mă opresc. Îmi scot şi pantalonii cu tot cu lenjerie şi abia apoi îmi îndrept spatele, cutremurându-mă uşor când vârful cravaşei îmi atinge şoldul ca să fereascâ părul căzut peste coaste.

Keith dezvăluie una dintre vânătăile enorme ce mi se întind pe piele, aproape negre, şi o studiază amănunţit. Nu pot să mă mai uit la el, aşa că închid strâns ochii şi aştept să lovească unde doare mai tare.

Aştept ca vârful cravaşei să-mi elibereze părul şi să mă plesnească peste piele neanticipat.

Când deschid ochii cu ultimul strop de îndrăzneală, nu mai e în faţa mea. Surprind doar momentul în care uşa se trânteşte în spatele lui şi cravaşa se rostogoleşte în mijlocul dormitorului, departe de mine. În acelaşi moment, izbucnesc în

plâns.

Şi nu se mai întoarce.

Ceasul de pe noptieră indică trei dimineaţa când simt mişcare în jurul meu. Mă aflu între graniţa dintre realitate şi vis când o mână mare mă smulge din plutire şi mă readuce violent în simţuri. Alarmată, mă ridic în capul oaselor, iar Jordan mă prinde de umeri înainte să sar din pat de spaimă.

— Liniştеşte-te. Sunt eu.

Răsuflu uşurată, privind buimacă în jurul meu. După ce Keith a plecat şi n-a mai revenit, m-am îmbrăcat şi am adormit plângând în noua mea cameră. Pleoapele umflate, pe care abia le ţin deschise acum, confirmă faptul că poate am plâns mai mult decât a meritat Keith vreodată.

— Haide! mă repede paznicul, înghiontindu-mă în braţ. Keith te vrea jos.

Mă mai uit o dată la ceasul de pe noptieră, având impresia că nu am văzut bine de prima oară, dar întunericul de afară ar trebui să-mi fie suficient. Chiar e trei dimineaţa, aşa că nu pot să nu mă întreb care e motivul pentru care Keith e treaz la o oră indecentă.

— Ellie, e deja foc şi pară, mă informează bărbatul, oftând. Parcă ar fi înnebunit. Fă ce ţi se cere!

Obosită şi năucită, mă dau jos din pat şi, condusă de către Jordan, ies din dormitor şi străbat coridorul slab luminat de spoturile de pe

pereţi.

Ajunsă la baza scărilor, îi văd pe toţi în living. În timp ce Ryder, Trent, Micha, Deke şi Drew sunt în pijamale şi vizibil somnoroşi, Keith e îmbrăcat în aceleaşi haine şi murdar din cap până în picioare de pământ.

Cobor treptele cu ochii pe faţa lui crispată de furie, transpirată şi cu dâre de noroi. Niciodată nu l-am mai văzut în halul ăsta; mereu a arătat de-a dreptul impecabil, până în vârful unghiilor de la picioare, chiar şi părul lui veşnic ciufulit. Acum, însă, parcă ar fi un copil care s-a jucat toată ziua într-o baltă.

Dar copiii mici nu au arme de foc în mână, când se joacă cu nisip, nu? Niciodată nu au. Cu toate astea, Keith strânge în mâna dreaptă un pistol negru şi îl flutură pe lângă picior, urmărindu-mă intens până în momentul în care ajung în faţa lui.

O să mă omoare? Asta e! E suficient de mânios încât s-o facă.

— Acum îmi spui şi mie de ce ne-ai trezit pe toţi şi de ce naiba arăţi în halul ăsta? întreabă Drew nerăbdător.

— Keith, ce dracu’ faci cu pistolul ăla? îl întreabă şi Trent, panicat. Doar n-ai de gând s-o omori pe Ellie, la naiba!

Însă Keith nu răspunde niciuna dintre ei. E prea concentrat să se holbeze lung la mine, ca să mai lase şi impresia că aude ceva din toate astea.

Şi chiar şi prin pleoapele umflate de plâns îi observ tremurul şi nerăbdarea. Emană prin toţi porii o furie violentă şi dorinţa de a omorî pe cineva, cel mai probabil pe mine.

— Sfinte! geme Drew, trecându-şi mâna peste faţă, ofticat. Şi-a pierdut blestematele de minţi!

Asta cred şi eu. Privirea-i turbată şi tremurul trupului sunt dovezile clare că nu mai e în toate minţile.

Deja îmi văd creierii împrăştiindu-se pe podeaua imaculată. Până şi eu încep să tremur odată cu el. Nu mi-a mai fost atât de frică niciodată.

— Keith! se răsteşte Micha, făcându-mă să tresar.

— Ia-ţi naibii mâinile de pe mine!

Urletul lui John mă face să mă încordez ca un arc. Părul mi se zburleşte pe ceafă şi simpla lui prezenţă îmi readuce în faţa ochilor tot ce am trăit din cauza lui. Simt din nou pământul surpându-se peste mine, vrând să mă îngroape de vie. Înţepenesc, la propriu, incapabilă să mă întorc şi să-l văd cum e îmbrâncit de la spate de către un alt paznic, până e adus în dreptul meu.

Cineva să-l ia de lângă mine!

Se opreşte din făcut scandal de îndată ce ochii lui cad pe Keith şi îl vede în toată splendoarea lui acum mânjită de pământ. Îl simt încordându-se, deşi nu mă atinge în nici cel mai mic şi neînsemnat fel.

Keith face dintr-odată un pas în faţă şi, în continuare mânios, ridică mâna în care ţine pistolul şi se şterge cu dosul pe faţă, lăsând pe obrazul lui nebărbierit o altă dâră de murdărie.

— Vreau să-mi spuneţi din nou, ce s-a întâmplat în ziua aceea, spune apăsat, cu vocea-i tremurândă şi instabilă.

Inima mi se strânge în piept de milă, ca o idioată ce e, când văd ceva nou pe faţa iubitului meu: disperare. O disperare profundă, parcă şi-a pierdut minţile în momentele astea critice.

— Şi de data asta vreau adevărul!

Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artorint Bucureşti

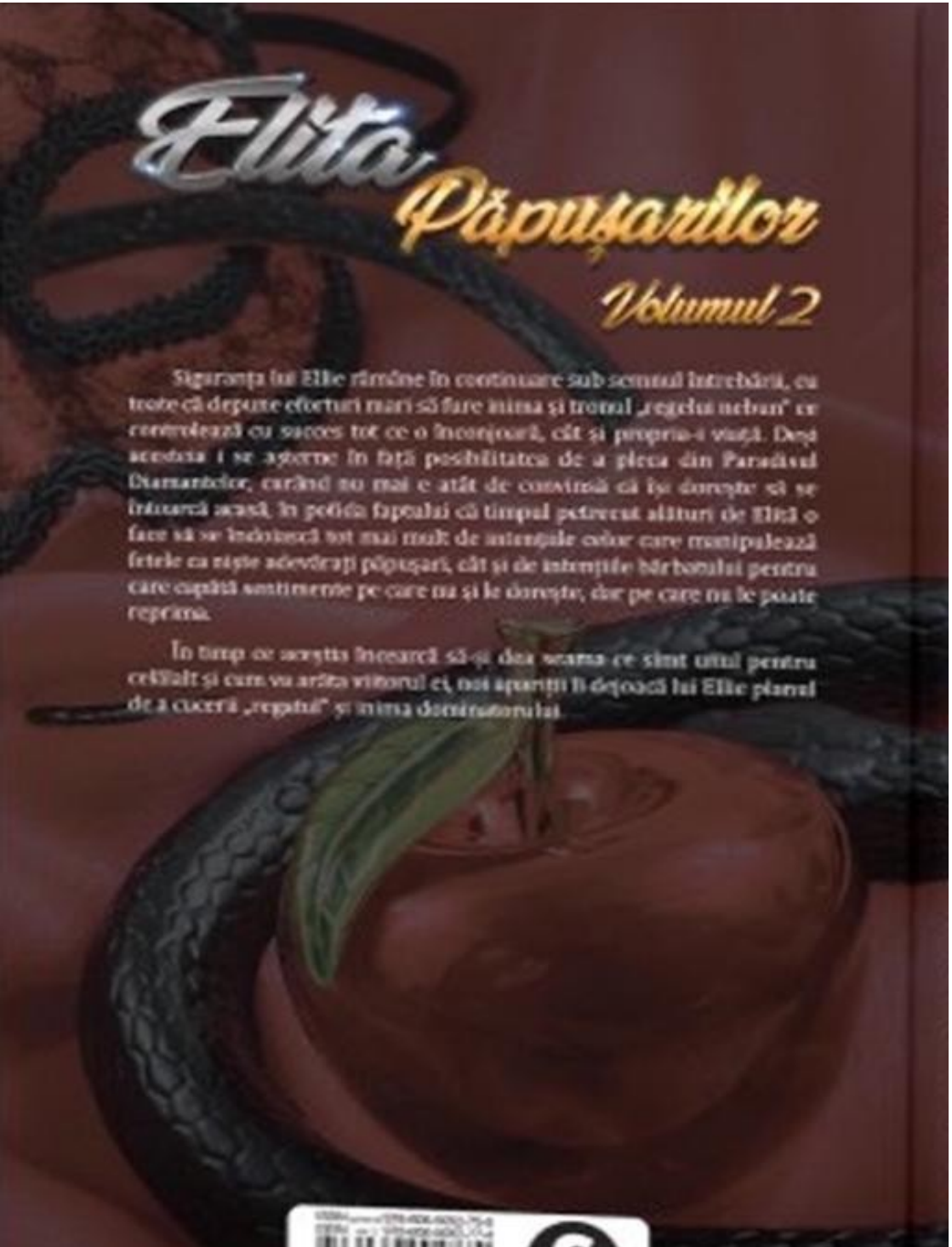

Siguranța lui Ellie rămâne în continuare sub semnul întrebării, cu toate că degeaba eforturi mari să fure inima și tronul „regelui nebun" ce controlează cu succes tot ce o înconjoară, cât și propria-i viață. Deși acestuia i se așterne în față posibilitatea de a pleca din Paradisul Diamanticilor, curând nu mai e atât de convinsă că își dorește să se întoarcă acasă, în pofida faptului că timpul petrecut alături de Elită o face să se îndoiască tot mai mult de intențiile celor care manipulează fetele ca niște adevărați păpușari, cât și de intențiile bărbatului pentru care cuplată sentimente pe care nu și le dorește, dar pe care nu le poate reprima.

În timp ce aceștia încearcă să-și dea seama ce simt unul pentru celălalt și cum va arăta viitorul ei, noi aparții îi dejoacă lui Ellie planul de a cuceri „regatul" și inima dominatorului.